

Thái Tử Phi Tối Cao

Contents

Thái Tử Phi Tối Cao	2
1. Chương 1: Phu Quân Bạc Tình	2
2. Chương 2: Có Lòng Tốt Lại Chẳng Chịu Nhận	4
3. Chương 3: Giáo Huấn Sủng Phi Của Hoàng Đế	6
4. Chương 4: Thái Tử Phi Đa Tài Cũng Phải Chịu Thua!	8
5. Chương 5 : Thỏa Thuận	9
6. Chương 6 : Mỹ Nam Ca Ca Lại Là Kẻ Thù Không Đối Trời Chung!?	10
7. Chương 7 : Mỹ Nhân Kế	12
8. Chương 8 : Mau Nói Cho Bỏn Thái Tử Biết, Thái Tử Phi Thế Nào Rồi?	15
9. Chương 9 : Trước Khi Người Nàng Thực Sự Yêu Xuất Hiện Thì Ta Chính Là Phu Quân Của Nàng!	18
10. Chương 10 : Nữ Tử Thiện Lương	20
11. Chương 11 : Cùng Kẻ Thù Đạo Phổ	23
12. Chương 12 : Tử Thuần, Người Đang Ăn Kiêng Hả?	26
13. Chương 13 : Vô Cùng Đắc Ý	29
14. Chương 14 : Hiền Hiền, Người Mau Đứng Dậy Cho Ta!	32
15. Chương 15 : Âu Dương Tử Thuần, Mau Giao Thuốc Giải Ra Đây!	33
16. Chương 16 : Gặp Lại Bằng Hữu	35
17. Chương 17 : Các Người Từ Từ Ngủ Trong Wc Nhé!	38
18. Chương 18 : Hiền , Bỏn Cung Về Rồi!	40
19. Chương 19 : Thái Tử Phi Bị Chính Cho Thê Thảm	42
20. Chương 20 : Cái Thứ Đó Nhìn Khủng Khiếp Quá Vậy?	45
21. Chương 21 : Động Phòng	47
22. Chương 22 : Thế Hiền Nổi Giận!	49
23. Chương 23 : Tử Thuần Thật Yêu Mị Hơn Người!	51
24. Chương 24 : Ngọc Lương Đệ , Từ Bánh Bèo Thành Bằng Hữu	53
25. Chương 25 : Bất Cứ Ai Tổn Thương Bằng Hữu Của Ta, Đừng Mong Yên Ổn!	55
26. Chương 26 : Ngọc Lương Đệ Thích Tuyết Thần Vương À ?	57
27. Chương 27 : Nổi Lòng Của Âu Dương Thế Hiền	59
28. Chương 28 : Hôm Nay Thật Nhọ Quá Thế!	62
29. Chương 29 : Mệnh Phượng Hoàng	64
30. Chương 30 : Bước Đầu Tạo Phản	66
31. Chương 31 : Lần Đầu Nhìn Thấy Sự Bất Lực Của Hiền	68
32. Chương 32 : Di Nhi, Xin Lỗi Nàng	70
33. Chương 32 : Bị Phong Làm Phi	72
34. Chương 34 : Sắc Phong Hoàng Hậu	74
35. Chương 35 : Đào Hôn	76
36. Chương 36 : Hay Cho Một Màn Cướp Ngục Của Nàng, Di Nhi	78
37. Chương 37 : Đôi Khi, Chết Cũng Là Một Sự Giải Thoát	80
38. Chương 38 : Từng Có Người Yêu Ta Như Sinh Mạng!	82
39. Chương 38 : Từng Có Người Yêu Ta Như Sinh Mạng!	84

Thái Tử Phi Tối Cao

Giới thiệu

Nàng trong một lần đi chơi thuyền với hai nhỏ bạn thì vô tình bị dòng nước cuốn trôi, đưa nàng trọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-toi-cao>

1. Chương 1: Phu Quân Bạc Tình

Ta tên là La Thiên Di, năm nay đã tròn mười sáu tuổi, đang là cái tuổi thanh xuân đẹp như hoa nở và bông bột, quậy phá nhất! Chính vì cái quậy phá này đã hại ta suýt chết! Lần đó, ta cùng hai nhỏ bạn thân là Đào Đào và Linh Nhi đi xuống quê chơi, thấy ở đó có dòng sông xanh biếc đẹp quá, nên nổi hứng mượn thuyền đi câu cá. Cơ mà hai nhỏ bạn này quậy quá, đứng trên thuyền nhún nhảy liên hồi, thuyền thì mỏng manh, mà ta chèo thuyền chẳng phải là thành thạo gì cho cam! Cuối cùng chiếc thuyền cũng chẳng thể giữ thăng bằng mà lật úp một cái, ta nghĩ dòng sông này cũng chỉ cao đến cổ mà thôi, trên người ta có áo phao nhưng hai nhỏ bạn ta lại không có, cũng tại vì chủ quan, dù là biết bơi nhưng trong trường hợp đó, quả thực là quá hỗn loạn, quá hoảng sợ nên cũng quên cả việc đứng nước, theo phản xạ nắm lấy ta. Sức quá lớn, ngay cả áo phao cũng không thể nổi lên được, dân tình xung quanh ít khi ra sông nên cũng chẳng thể tới cứu. Kết cục là cả ba đứa chìm ngấm xuống sông. Lúc đó nếu ta mà còn sống sót quay về thì ta sẽ đánh cho hai nhỏ này một trận ra trò! Khi ấy, ta cũng cứ ngỡ là mình chết rồi, nhưng linh hồn ta không hiểu sao lại xuyên về thời cổ đại, trọng sinh vào vị thái tử phi mới cưới của Hương quốc, Nhan Ngọc Nhi. Nghe nói, cái thân thể này đã treo cổ tự tử, lý do gì thì cũng không rõ. Tính đến nay thì ta đã ở trong Đông Cung lạnh lẽo uy nghiêm này hơn một tuần rồi. Trong suốt một tuần này phu quân trên danh nghĩa của thân thể này, cũng chính là đương kim thái tử Âu Dương Thế Hiên chẳng hề tới thăm ta lấy một lần. Điều này khiến ta hết sức bất bình, ta bây giờ nói sao cũng tạm xem là thê tử của hắn, thân thể này ta cũng đã từng nhìn qua trong gương, quả thực là một mỹ nhân khuynh đảo thiên hạ, người nhìn người yêu, ít nhiều gì hắn cũng phải động tâm một chút chứ! Ta tự hỏi, lẽ nào tên này là gay nhỉ?? Sau này ta mới biết, bản thân vốn là Thất công chúa của Hương quốc, được gả cho Tử quốc để thắt chặt quan hệ bang giao hai nước, uốn lười ba lần mà nói thì là cuộc hôn nhân chính trị. Mà Thế Hiên xưa đến nay không thích nữ nhân, ngược lại vô cùng căm ghét nên có lẽ, hắn chấp nhận ta làm thái tử phi cũng là đã dung túng lắm rồi, chứ đừng nói là đến thăm ta! Mỗi khi nghĩ tới điều này là ta lại cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng ủy khuất! A di đà phật, lẽ nào ta phải sống một cuộc sống tẻ nhạt đến hết đời này sao??? Không, nhất quyết không có chuyện đó đâu, hừ, dù gì ta bây giờ cũng có Hương quốc chống lưng, lão Hoàng đế kia cũng phải nể ba phần, thì sợ cái gì? Cho nên ta quyết định, không thêm để ý đến tên thái tử mắc dịch kia nữa, mặc xác hắn! ta cứ sống cuộc sống trạch nữ thái tử phi, an nhàn hưởng thụ là được rồi! Ha ha ha!! Hơn nữa ta chẳng phải ôm mấy xấp đề cương kia mà học, vui đầu vui cổ nữa, không cần phải lo lắng đủ thứ điều, quả là hạnh phúc, nhưng mà cái ta tiếc nhất vẫn là không thể gặp lại cha nương nữa. Đang nằm dài trên trường kỷ ăn nho xanh thì Tiểu Đào, cung nữ tâm phúc luôn theo hầu ta từ ngoài đi vào, cung kính thưa :“ Nương nương, những

thợ mộc và họa sư giỏi nhất kinh thành đã đến rồi Ạ”Ta gật khẽ một cái, tiện tay chùi miệng, vừa nuốt nho vừa ngọng nghịu nói: “ Mau mau, mời họ vào, mời họ vào đi!”Tiểu Đào hơi nhú mi, có chút khó chịu với hành động thô lỗ vừa rồi của ta, ta chỉ cười hì hì lấy lòng . Sau đó rất nhanh một đám người đi vào, ai nấy đều khuôn mặt nghiêm trang, đa số là nam tử đã ngoài ba mươi, còn thiếu số thì là những lão già ngay cả râu cũng đã bạc phơ, so ra, họ đều lớn ta, thế nhưng vẫn nhất mực hướng ta quỳ xuống hành lễ . Ta phát tay ý mời họ đứng lên, sau đó đưa hai bản vẽ cho Tiểu Đào, Tiểu Đào nhanh chóng nhận lấy, đưa cho bọn họ. Bọn họ xem qua một tí, lát sau liền có người mạnh dạn chấp tay hỏi ta: “ Nương nương, hai bản vẽ này trông thật lạ, hạ thần học thức nông cạn, nương nương có thể giải thích đây là gì?”Ta mỉm cười một cái, hào hứng nói: “ Hầy, ngài quá khách khí rồi. Nông cạn sao có thể nổi danh kinh thành cơ chứ! Thật ra, hai món này, một cái gọi là cờ vua, một cái gọi là bộ bài!” Nàng chỉ tay vào bản vẽ một bộ cờ hai màu đỏ và đen , bên trên có mấy con cờ đứng ngay ngắn, cũng có hai màu, sau đó lại chỉ sang bản vẽ thứ hai, có mấy lá bài đỏ đen, hình thù khác nhau, vô cùng đẹp mắt . Lại tiếp “ Những thứ này , tất cả đều làm bằng gỗ nên thợ mộc các người sẽ làm, còn việc tô màu sẽ do họa sư, các người thấy được không? Liệu có khó quá không?” “ Tuy chúng thần chưa từng nhìn qua thứ này bao giờ, nhưng sẽ dốc hết sức mình để làm theo như ý muốn của nương nương” “ Hì hì, vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi. Tiểu Đào, mau đi lấy mười lạng vàng thưởng ồi người bọn họ!”Tiểu Đào suýt chút thì ngất xỉu, đứng đực mặt ra, lại hoảng hốt nhìn ta, thấy ta chớp chớp mắt thì mới lui đi lấy .Bọn họ ai nấy trước khi ra về còn ca tụng , nịnh ta một hồi mới đi làm ta sung sướng đến mức suýt nữa thì cười ha hả lên rồi. Làm thái tử phi đúng là sung sướng, cả ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, nóng thì có người quạt, khát thì có người mang nước uống, thức ăn đều là mỹ vị thiên hạ, tiền dư dả chẳng cần phải khổ sở tiết kiệm. Đúng là quá sung sướng!!Tiểu Đào tiễn bọn họ đi xong, liền đi vào nhàn nhô nói với ta: “ Nương nương sao lại hoang phí như vậy.... hơn nữa, rốt cục người làm mấy thứ đó để làm gì? Đặc biệt là tại sao phải làm tận 52 miếng gỗ mỏng hình chữ nhật như vậy? Lại thêm cái gì bộ cờ...”Ta chán nản xoa mặt, chẳng để tâm Tiểu Đào cần nhàn cái gì, chỉ đáp lại một câu: “ Bỏn cung ở trong Đông cung này chẳng có gì làm, sắp chán chết rồi đây này”Thật là, ở hiện đại còn có internet, có sách ngôn tình, đây thì có cái gì ngoài mấy thứ đó đây??Trong cung này tuy rất sung sướng nhưng lễ nghi rườm rà vô cùng phiền phức, ta chỉ buột miệng nói từ ‘chết’ thôi mà Tiểu Đào lại giảng ột trận khiến ta đầu vầng mắt hoa, không chịu nổi đành viện cớ buồn ngủ mới đuổi được tiểu a đầu này đi.Đến tối, hoàng hậu nương nương mời ta sang Phượng Liên cung dùng bữa, nên ta lại bị Tiểu Đào cùng một đám cung nữ nhồi vào thùng tắm, kì cọ đến mức làn da trắng nõn đỏ ửng cả lên, vô cùng đáng thương mặc cho ta gào thét thảm thiết .Trải qua nửa canh giờ bị giày vò dã man, ta soi nhìn trong gương , liền thấy một thiếu nữ xinh đẹp , yêu diễm động lòng người, bình thường ta chẳng trang điểm gì nhiều, đêm nay tóc mây vấn lên theo kiểu Phi Tiên , trang sức không dưới sáu cái, y phục diễm lệ, 2 lớp áo trong, ba lớp áo ngoài một thân mà hồng nhạt vô cùng quyến rũ. Nếu bây giờ nói ta là một hồ ly tinh cũng chẳng có gì lạ! Thế này, ngoại trừ Thế Hiền ra, e là hoàng thượng lão nhân gia kia cũng sẽ bị thu hút mất!!Đẹp thì đẹp thật, nhưng ta ngay cả động đậy cũng không thể động đậy nổi, cơ hồ trên người đeo toàn là chì với chì, nặng nề không chịu được. May là có Tiểu Đào và cung nữ hai bên đỡ ta nên ta mới miễn cưỡng khó nhọc bước đi từng bước.Ông trời ít ra vẫn còn thương ta, ta không cần phải đi bộ, mà chỉ cần lên kiệu là được. Thế là ta ngồi trong kiệu, an nhàn đi đến Phượng Liên cung của Hoàng hậu nương nương. Đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, Hoàng hậu nương nương là mẹ của Thế Hiền, như vậy, ta thân là con dâu, phải làm cái đây?? Ta bất quá cũng chỉ mới có mười sáu mà thôi, làm gì biết mấy chuyện này đâu!!!Bây giờ hỏi cũng không kịp , bởi vì ta đã đến Phượng Linh Cung mất rồi.Tiểu Đào vén màn lên, hai tay đỡ ta xuống , từng cử chỉ đều vô cùng thận trọng. Ta cũng thận trọng từng bước một, vừa đi vừa lục lại mấy bộ phim cổ trang đã xem, cố nhớ cách chào hỏi , nghi lễ thế nào.Vào đến Phượng Linh cung, Tiểu Đào không thể tiến vào nên ta chỉ có thể một thân một mình ra trận, đến giữa điện chính nguy nga rộng lớn, nơi nơi đều một màu vàng chói lóa, mà trước mặt ta là một người phụ nữ nét mặt hiền hậu đoan trang, bên cạnh là ba ma ma mặt lạnh nghiêm khắc. Ta thoáng bối rối , nhưng cũng không quên quỳ xuống hành lễ : “ Thần thiếp... thần thiếp tham kiến Hoàng Hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”Hoàng hậu vui vẻ nhìn ta, quay sang nói với bà ma ma : “ Miễn lễ. Mau , mau đỡ thái tử phi ngồi xuống. Ầi... Thái tử phi à, chúng ta dâu sao cũng đã là người một nhà, con không cần gọi xa cách như vậy, cứ gọi một tiếng mẫu hậu là được rồi”Bà ma ma nhận lệnh, bước đều đều đến đỡ ta đứng dậy, đến khi ta ngồi xuống ghé rồi mới lui đi.Ta cũng thiện cảm nhìn Hoàng hậu một cái, ngọt ngào trả lời: “ Mẫu hậu”Hai tiếng “ mẫu hậu” này bắt ngờ làm ta cảm thấy thật xót xa biết bao, lại nhớ đến ba mẹ ở thời hiện đại....Thế nhưng vẫn là không thể kìm chế được, mắt đỏ hoe chực khóc.Hoàng hậu vốn không hiểu sự tình, vội an ủi ta, thế nhưng cái an ủi của bà ấy lại khiến ta chần động đến ngày người : “ Ngọc nhi, con đừng lo. Mẫu hậu sẽ không để con chịu

ủy khuất đầu. Đêm nay mẫu hậu chính là muốn thay con làm chủ, bồi đắp thêm tình cảm cho con và Hiên Hiên.”Bồi đắp tình cảm...Bồi đắp tình cảm sao?Lẽ nào...Ta hoảng hốt, suýt chút thì đứng bật dậy. Ngay lúc đó, cung nữ bên ngoài báo Thái tử điện hạ tới làm ta choáng váng .Ấu Dương Thế Hiên hẩn lạnh lùng nhử mi nhìn ta, sắc mặt khê trầm xuống, rồi tiến vào chấp tay hành lễ:“ Mẫu hậu cát tường”Hoàng hậu phất tay, ý ra hiệu cho Thế Hiên ngồi xuống. Mà trong cả cái điện này, chỉ có mỗi hai cái ghế, một cái ta ngồi rồi.... còn một cái... ở bên cạnh ta... Cha mẹ ơi...Hắn cũng chẳng kiêng kỵ gì, ta thấy tay hắn khê nắm lại thành quyền, gân xanh nổi lên vô cùng đáng sợ trên bàn tay trắng trẻo của hắn, có lẽ là đang cố kìm chế muốn giết ta. Thế Hiên cụp mi xuống, để lộ hàng lông mi dài vô cùng đáng ghét, tiêu sái bước đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh ta.Về mặt Hoàng Hậu đầy sự hài lòng , dịu dàng cất tiếng:“ Ngọc Nhi vừa rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sức khỏe không tốt, Hiên Hiên lại công vụ bận bịu, đêm nay nghe nói con đang rảnh rỗi thưởng nguyệt nên gọi con tới cùng ăn tối với Ngọc Nhi. Tốt xấu gì hai đứa cũng là phu thê rồi, không nên lạnh lùng như vậy, tránh để người ngoài nói những lời không hay”Ấu Dương Thế Hiên chẳng nói gì, từ đầu đến cuối vẫn chỉ im lặng ngồi nghe. Ta thì mặt dày cười gượng vài cái.Nhưng may nhờ lần này ta mới phát hiện ra, Thế Hiên hẩn vô cùng ngoan ngoãn, rất nghe lời mẫu hậu của hắn.Ha ha, rất tốt, rất thuận lợi cho ta, sau này nếu có bị hắn ức hiếp thì ta vẫn có chỗ nấp rồi.Nghe giảng đạo khoảng một canh giờ sau, hoàng hậu mới đưa ta và hắn ra tiểu đình vừa ngắm trăng vừa ăn tối.Đúng là hoàng hậu có khác, ngày thường ta đã được ăn rất nhiều món ngon lắm rồi, thế mà những món này còn ngon gấp vạn lần! Ai da, xem ra sau này khi tên thái tử này đăng cơ, ta là thái tử phi, dĩ nhiên sẽ là hoàng hậu , có phải cũng sẽ được ăn hoành tráng như thế này???Hầy, vừa nghĩ đến đã không thể nhịn được rồi! Thảo nào, trong phim cổ trang, mấy bà mỹ nhân cứ tranh đấu đến mức chết đi sống lại cả chục lần chỉ vì muốn được làm hoàng hậu .Bỗng hoàng hậu ‘a’ lên một tiếng làm ta giật mình tỉnh lại, tưởng cái gì, hóa ra bà ấy lại hoảng hốt nhìn ta rồi lại quay sang cho người mời thái y :“ Nhanh nhanh, thái tử phi sao đột nhiên lại ngất ngẩn cả ra, khéo môi lại còn chảy ra nước miếng thế này!Mau mời thái y tới đây”Ta cảm thấy các cung nữ đang nhìn cười nhìn ta, còn Thế Hiên thì khinh bỉ nhếch môi, thản nhiên rót trà uống. Hoàng hậu là người thực nữ đoan trang, đương nhiên sẽ không hiểu cái gì gọi là thềm ăn, nên bất ngờ khi thấy ta thế này là chuyện thường tình, nên ta cũng chẳng thể trách bà ấy, cũng để giữ thể diện cho bản thân nên cứ để mặc thái y chẩn bệnh.Thái y vô cùng hiểu ý, nên chỉ nói sơ sài là ta không sao, vừa rồi có lẽ là áp lực quá nên mới thế rồi lui xuống.Hoàng Hậu lại ca thêm một bài , ta đành chán nản nghe, rất lâu sau mới được dùng bữa. Ôi, cái bụng đói của ta...Thật đúng là thê thảm mà! Xem ra, làm thái tử phi cũng chẳng mấy sung sướng đây.

2. Chương 2: Có Lòng Tốt Lại Chẳng Chịu Nhận

* Chap này mọi người thông cảm a, Ngọc nhi không phải người trong nghề, nấu ăn là đại sở đoản, mỗi lần vào bếp đều bị đuổi, nên công thức, cũng như cách làm bánh chỉ là chém, mong mọi người thông cảm a ~Dùng bữa tối xong, cung nữ lại mang lên một đĩa bánh phù dung rất ngon, mà ta là một tín đồ của bánh kẹo, cho nên không ngần ngại mà ăn cùng một lúc hết sạch sáu cái liên tiếp dọa hoàng hậu nường nường một phen khiếp vía, Tiểu Đào và cung nữ cũng khiếp vía. Chỉ có Ấu Dương Thế Hiên vẫn thái độ đứng đưng , nhàn nhạt uống trà.

Ta thực sự có chút khó hiểu, vì sao tên này lúc nào cũng cứ uống trà như vậy? Phải chăng trà có gì đó rất ngon? Rất cuốn hút và có khả năng gây nghiện sao?Khi ta trở về Đông cung,hỏi câu đó với Tiểu Đào, Tiểu Đào mới chống nạnh, ra dáng trưởng bối dù nhỏ hơn ta tận hai tuổi, hắng giọng :“ Thái tử điện hạ vốn là người luôn luôn coi trọng quốc gia đại sự, hàng ngày phải phê duyệt rất nhiều công văn, đương nhiên là cần phải tỉnh táo! Mà trà đặc sẽ khiến người ta rất khó ngủ, nên được xem là một loại dược hỗ trợ việc thức đêm duyệt tấu chương”Nói vậy, làm thái tử hẩn là phải nhiều đêm không ngủ. Hèn gì lúc nào ta cũng thấy tên thái tử Thế Hiên kia nhắm mắt dưỡng thần, hóa ra là vì không có đủ thời gian để ngủ. Cứ nghĩ đến điều đó là ta lại cảm thấy thương hẩn, trong lòng không hiểu sao lại xót xa vô cùng.Cả đêm ta cứ trăn trở không thể ngủ được, không biết giờ này hẩn có đi nghỉ chưa nhỉ? Nghe nói hoàng thượng cũng đã tắt đèn đi ngủ rồi, còn hẩn thì sao? Ta có nên đi xem một chút? Dù gì, ta trên danh nghĩa cũng là thái tử phi của hẩn, là thê tử của hẩn....Đúng vậy, ta tốt xấu gì cũng là thê tử trên danh nghĩa của hẩn, đương nhiên cũng phải có nghĩa vụ chăm sóc hẩn, cái này cũng tạm coi là luyện tập trước, để sau này gặp được người mình

yêu, năn nỉ hấn hừ ta rồi gả cho người đó, khi ấy sẽ chẳng còn bỏ ngỡ gì nữa. Nghĩ thế, ta liền ngồi dậy, khoác lên người áo choàng lông cáo ấm áp rồi mới chịu bước ra ngoài, đến thẳng thư phòng của hấn. Vừa đến thư phòng của hấn, đã thấy một cung nữ lạnh lợi tay mang một khay thức ăn nhẹ cho hấn, ta đi tới chặn đường, cung nữ vừa nhìn thấy ta, hoảng hốt định quỳ xuống hành lễ thì bị ta giữ lại, ta ‘suyt’ một tiếng, ám chỉ nàng ta im lặng, sau đó mới khẽ thì thầm: “Này, món ăn này là thái tử muốn ăn sao?” Thực ra cũng chẳng có gì to tát, đó cũng là mấy cái bánh ngọt. Xem ra, hấn cũng rất giống ta. Suy nghĩ một lát, ta lại xoay người rời khỏi Đông cung, một đường cước bộ đến thẳng thiện phòng. Ở đây chưa có lò nướng, nên có lẽ cũng chưa biết làm bánh cake cup. Ta là một tín đồ của bánh kẹo, thì đương nhiên tay nghề cũng chẳng phải vừa. Vứt áo choàng sang một bên, ta xắn tay áo lên, chạy loạn khắp thiện phòng tìm nguyên liệu. Cũng may, tuy không có lò nướng nhưng ít nhất cũng đủ nguyên liệu để làm dù vẫn thiếu một vài thứ, nhưng ta cũng có thể thay thế được. Mắt ta sáng như sao, hì hục đập trứng, cho thêm mấy thứ linh tinh linh kinh vào, ra sức khuấy đều, sau khi thấy bột đã đặc lại, mới lấy cái vỉ ra. Nhìn thấy cái vỉ liền mừng ra mặt, cũng may là khoảng cách giữa những cái ô của cái vỉ này nhỏ nên có thể nướng được, đảm bảo bột sẽ không rơi xuống. Nhưng đến phần củi lửa thì vô cùng khổ sở, ta phải tốn rất nhiều công sức mới có thể nhóm được lửa, sau đó lại phải ngồi nướng bánh. Do thiếu nhiều nguyên liệu, lại thêm điều kiện không tốt, nên bánh không được hoàn hảo cho lắm. Nhưng cũng không tệ, so với mấy loại bánh phù dung kia còn ngon hơn nhiều! Gọi là bánh cake cup nhưng thật ra hình dạng cũng giống như bánh cookie, lại thô hơn một tí, cứng hơn một tí. Nhìn sắc trời, ta nghĩ cũng đã gần nửa đêm, trong lòng thầm lo lắng không biết tên thái tử đó đã ngủ chưa, nên vội vàng vàng đặt bánh lên đĩa, ba chân bốn cẳng chạy tới Đông cung, vội đến mức quên cả áo choàng, mà trên người ta y phục mỏng manh, gió đêm se lạnh, ài... kiểu này bệnh là cái chắc rồi đây! Số ta thật quá đáng thương... Nhưng cũng chưa đến nỗi nào, ít ra Thế Hiên vẫn còn chưa ngủ. Thấy ta y phục mỏng manh, sắc xuân có hơi lộ ra một tí, nên vội hành lễ rồi lặng lẽ lui đi, ta định tiến thẳng vào trong thì bị một luồng kinh phong đẩy ra, tiếp đó là một thanh âm vô cùng lạnh lùng vang lên: “Người, ả tiện nhân này, nửa đêm đến thư phòng của bốn thái tử làm gì?” “Ta thấy người làm việc mệt mỏi, nên làm chút bánh mang tới cho người” Ta có chút bực bội, giọng nói hơi giống như là quát. “Hừ? Làm bánh? Nửa đêm xuống bếp làm bánh, người như vậy chẳng phải mờ ám lắm sao? Không ở trong tấm cung ngủ lại chạy xuống bếp làm bánh, ai biết được người có bỏ gì trong bánh hay không!”

Cái tên hỗn đản này, ta đã tốn bao nhiêu công sức mới có thể làm được đĩa bánh này, vậy mà hấn cứ nhiên nhần tâm nói những lời như vậy! Người không ăn thì thôi, có sao lại nói những lời khó nghe như vậy! Làm bánh lúc nửa đêm thì như thế nào! Con người người ghét nữ nhân thì có ghét, ta có chạm vào người đâu! Còn chuyện gả cho người, đều là bắt đắc dĩ, người có nghĩ đến điều đó chưa!” Ta nói một lèo, mặt đỏ lên, sau đó cúi thẳng đĩa bánh cho tên thị vệ, một đường đi thẳng về tấm cung. Tên chết tiệt hấn, đúng là cái đồ vô ơn! Nguyên lai là không xứng với tấm lòng của ta! Nếu vậy, ta cũng chẳng thèm quan tâm hấn làm gì, hấn mệt hấn đói kệ hấn! Âu Dương Thế Hiên ở trong phòng vô cùng bất ngờ, nữ tử này lần trước hấn gặp, rõ ràng là run như cây sậy, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hấn, sao lần này đột nhiên lại mạnh miệng như vậy, còn làm bánh cho hấn? Còn chưa kịp định thần thì hấn đã nghe loáng thoáng thấy mấy tên thị vệ ngoài kia đang tò mò về đĩa bánh, kẻ tung người hứng nói vô cùng náo nhiệt: “Này, người xem, thái tử phi thật khéo tay, lại sáng tạo thật! Bánh nhìn lạ quá, hình dáng cũng lạ... ta cả đời này thực đúng là chưa gặp qua” “Lẽ nào là bánh của Hương quốc à?”

“Bậy bạ, phụ thân ta lúc trước sang Hương quốc một chuyến, nào có thấy loại bánh này!” “Thơm quá...” Mày kiếm khê nhú, bánh lạ chưa gặp qua à? Không kìm được tò mò, hấn chậm rãi đẩy ghế đứng dậy, thông thả bước ra ngoài, mấy tên thị vệ vừa thấy hấn đã im bật, cúi đầu hô một tiếng thái tử gia, định lui đi thì hấn ngăn lại: “Khoan đã!” Bọn thị vệ ngoan ngoãn quay về chỗ cũ, chẳng dám động đậy. Thế Hiên bước tới, nhìn chằm chằm vào đĩa bánh, mày kiếm lại nhú sâu hơn, bánh này, quả thực là hấn chưa từng gặp qua. Mùi thơm cũng rất được, vừa ngọt ngào vừa cuốn hút. Cuối cùng hấn cũng không kìm được mà nhấc tay lên, ngón tay thon dài cầm lấy một cái bánh lên, cắn thử một miếng. Vừa mới cho vào miệng, vị ngọt dịu đã truyền đến đầu lưỡi, bánh không quá cứng cũng không quá mềm, độ ngọt vừa phải, quả thực là rất ngon! Hấn nuốt bánh xuống, sau đó lại đỡ lấy cái đĩa từ tay thị vệ, xoay người trở vào phòng, đương nhiên cũng chẳng quên dặn dò: “Chuyện đêm nay, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Phàm là kẻ nào nói ra, bốn thái tử đích thân chém kẻ đó làm tám khúc!” Bọn thị vệ lạnh toát cả sống lưng, vàng dạ rầm rập.

3. Chương 3: Giáo Huấn Sủng Phi Của Hoàng Đế

Hôm sau, toàn bộ từ trên xuống dưới a hoàn thị vệ trong Đông Cung đều thấp thỏm lo sợ, làm cái gì cũng hết sức thận trọng. Bởi vì, nữ chủ nhân của bọn họ, Thái tử phi nương nương hôm nay sắc mặt không tốt, thỉnh thoảng còn tiện tay ném đồ. Thái tử phi kể từ khi tỉnh lại trở nên hung dữ, mạnh mẽ lạ thường, nhưng lại đối xử rất tốt với hạ nhân, khiến họ vừa thích vừa sợ. Nhưng hôm nay nguyên nhân vì sao nương nương khó chịu thì bọn họ hoàn toàn không thể đoán ra được. Rõ ràng hôm qua còn vui vẻ cười tươi như hoa, hôm nay sao lại ủ dột u ám rồi? Tiểu Đào vốn là một tiểu a đầu mới chỉ mười bốn tuổi nên biểu cảm so với đám người kia còn dữ dội hơn. Bọn họ cùng lắm cũng chỉ không dám ngẩng lên nhìn nàng chứ không đến nỗi mặt mũi tái xanh, mồ hôi đầm đìa, tay run lập cập như Tiểu Đào khiến ta có chút phiền muộn. Hầy, ta thừa nhận là ta hiện tại nhìn vô cùng đáng sợ, nhưng cũng không đến nỗi khủng bố như thế chứ? Ta vẫy vẫy tay, Tiểu Đào rụt rè bước tới, hơn nửa ngày nuốt nước miếng mới dám hỏi ta: “Nương nương.... nương nương có gì phân phó?” “Hầy... Tiểu Đào à, người không cần phải sợ ta như vậy đâu? Ta đúng là có hơi nóng tính một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh người, không bắt nạt người. Ta thương người còn không kịp chứ nói gì đến việc đánh người!” Nàng vỗ vỗ vai nó vô cùng âu yếm. Dẫu sao lúc ở hiện đại, ta là con một cho nên từ lâu đã muốn có một đứa em gái, nay xuyên về đây, lại có một cung nữ nhỏ tuổi khả ái thế này, cũng sớm đã xem Tiểu Đào là tiểu muội muội rồi. Tiểu Đào nghe ta nói xong mới chịu ngẩng đầu lên, ánh mắt không còn vẻ sợ hãi, nó ngượng ngập nhìn ta, sau đó lại nhìn ngón chân, miệng lí nhí: “Nương nương đã yêu quý nô tỳ như vậy.... Có thể nào.... Có thể nào nói cho nô tỳ biết, nương nương vì cái gì mà phiền muộn không? Nương nương yên tâm, nô tỳ là người biết tiến biết lui, sẽ không dám tiết lộ với người khác đâu” Ta hơi ngẩn ra một chút, ánh mắt lại bừng bừng lửa giận khi nhớ lại chuyện đêm qua, tay không thể tiết chế mà đập một cái rầm xuống bàn. Tiểu Đào hơi thụt lùi ra sau một chút, ta cố gắng ngăn bản thân lại, kiềm chế cơn giận xuống, chậm rãi kể lại chuyện hôm qua cho Tiểu Đào nghe. Ai ngờ, Tiểu Đào nghe xong phản ứng còn mạnh mẽ hơn cả ta, nàng ta chẳng màng đến lễ tiết, chẳng cần biết đây là đâu, thân phận của mình là gì, đập bàn một cái thật lớn, khuôn mặt tràn đầy phẫn nộ mà hét lên: “Thái tử gia thật quá đáng! Tốt xấu gì nương nương cũng đã tốn công nhiều như vậy, chỉ vì lo lắng cho điện hạ, vậy mà... vậy mà.... Aaa!! Thật quá đáng! đúng là đáng đánh một trận! Tên cầu thái tử đáng chết! đáng hận! Thế nhưng lại dám làm nương nương phiền lòng như vậy!” Ta cực kỳ tán thưởng, đuôi mắt nhếch lên, ai dà, Tiểu Đào quả là rất có khí phách nha! Ha ha, không hổ là cung nữ của ta! Chưa dừng lại ở đó, Tiểu Đào còn ‘nói xấu sau lưng’ tên thái tử kia một hồi mới chịu thôi, ta nghe cũng cảm thấy cực kỳ hả dạ nên tâm tình tốt hẳn. Nhưng lại có một vấn đề nữa, đó chính là, ở cái nơi cổ đại khí hậu có gáy này thực nhàm chán, mà ta là loại nữ tử năng nổ, một ngày không quậy là sống không bằng chết, nên quyết định tham quan Hậu cung một chuyến, tiện thể xem thử các phi tần trong Hậu cung có dung mạo thế nào? Có phải là đại mỹ nhân như trong tiểu thuyết ngôn tình hay nói không? Thế là ta và Tiểu Đào tản bộ tới Hậu Cung. Vừa bước vào khu vực của Hậu Cung, ta liền cảm thấy lạnh sống lưng. Ta nuốt nước miếng tự trấn an bản thân. Phải bình tĩnh, bình tĩnh nào. Hậu Cung nào cũng chứa đầy những mưu mô quỷ kế, còn đáng sợ hơn ở trên chiến trường, nên cảm thấy sợ hãi là chuyện khó tránh khỏi. Nhưng theo lí mà nói, ta sau này nếu thuận lợi lên làm Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ thì nhất định phải làm chủ tam cung lục viện, cai quản toàn bộ Hậu Cung, nên làm quen một chút thì cũng chẳng thừa thãi gì. Nhưng đúng là vừa nhắc tới tào tháo thì tào tháo liền xuất hiện, một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, tuổi cũng chỉ hơn ta một chút, đáng vẻ cao quý không thể so sánh được, cả người từ trên xuống dưới đều là những thứ đắt tiền, quý giá vô cùng. Nhìn thoáng qua thì ta chắc chắn tám mươi phần trăm đây là một người có địa vị không nhỏ trong Hậu Cung. Quả nhiên, Tiểu Đào ở bên cạnh ta đã rủ rỉ với ta về cái mỹ nhân trước mặt này: “Thái tử phi nương nương, đây là Uyển phi hiện tại đang được bệ hạ vô cùng sủng ái, hàng đêm đều được triệu tới tẩm cung của bệ hạ. Thân phận ả vốn chẳng đẹp đẽ gì, ả trước khi được phong làm phi thì là hoa khôi của thanh lâu. Nhưng nương nương cũng phải cẩn thận, ả nguyên lai là được sủng sinh kiêu, ngay cả hoàng hậu cũng bị ả nhiều lần chơi xấu, chính mắt nô tỳ thấy ả đã từng liếc nhìn hoàng hậu cực kỳ khinh thường mà hoàng hậu lại chẳng thể làm gì... Uyển Phi chính xác là khẩu phật tâm xà, bề ngoài khả ái đáng yêu, tưởng chừng yếu đuối mỏng manh nhưng thực ra là một hồ ly tinh chuyên hại người, đặc biệt, ả cực kỳ thích được nịnh, sở hữu những thứ được xem là độc nhất vô nhị a” Ta khẽ gạt đầu một cái, đầu mày hơi nhíu lại một chút, dù gì ta cũng rất có thiện cảm với hoàng hậu, mà hoàng hậu so với ả có lớn hơn một chút, đáng tuổi mẫu thân ả, nhưng ả lại ngang nhiên vô lễ như vậy, thật không thể không giáo huấn một trận! Hơn nữa, ta cũng cực ghét cái loại nữ tử tử lăng lợ, hà tiện kiểu vậy! Uyển Phi đi tới, nhìn thấy nàng liền cong môi, cười đến vô cùng yêu kiều: “Ồ? Thái tử phi nương nương là đang đi dạo sao?”

Uyên Phi nương nương cát tường. Thần thiếp đúng là đang đi dạo, tiện đường đến thăm mẫu hậu. Ai dà, thần thiếp hôm qua xem lại hộp trang sức, thì thấy có trâm Phượng Thiên, một trong những bảo vật của Hương quốc mà mẫu hậu trước khi đi đã ban nó cho thần thiếp. Đây là loại trâm độc – nhất – vô – nhị, có một không hai trên đời, chỉ cần cài nó lên tóc, tuyệt đối sẽ luôn luôn gặp may, nếu là người trong cung sẽ được hoàng đế bệ hạ ân sủng ...” Ta nhếch miệng, cố ý dừng lại một chút. Ha ha, nhìn khuôn mặt ả sáng bừng lên rực rỡ, có phần háo hức như thể đang đợi ta tặng nó cho ả để lấy lòng như các phi tần khác. Chỉ là, xin lỗi tiểu mẫu phi, bổn cung làm người thất vọng rồi! Ta cười tươi nhìn ả, tiếp tục ngâm thơ nói :“ Ta cảm thấy, phụ hoàng dạo gần đây bị mê hoặc bởi một kẻ không biết liêm sỉ, lại mơ mộng trào cao, nên đem Phượng Thiên trâm tặng ầu hậu, hi vọng phụ hoàng sẽ lại sủng ái mẫu hậu. Dù gì, mẫu hậu thân thể cao quý không gì sánh được, lại là chính cung...” Từng câu từng chữ của ta càng lúc càng khiến sắc mặt ả tối sầm xuống, tràn đầy lửa giận, tay run run chỉ vào ta. Cung nữ của ả, A Cẩm hung hăng tiến lên, có chút giận dữ nói với ta :“ Thịnh thái tử phi nương nương cẩn thận lời nói. Nương nương là người có học thức, sao có thể nói những lời như vậy!” Tiểu Đào cũng chẳng vừa, trừng mắt nhìn A Cẩm:“ Người chẳng qua cũng chỉ là một cung nữ thấp kém, xuất thân thấp kém, há có tư cách nói những lời đó với nương nương nhà ta hay sao!”“ Người!” A Cẩm thẹn quá hóa giận, không kìm chế được liền vung tay lên tát Tiểu Đào một cái. Ta giật mình vội đỡ lấy Tiểu Đào bị tát mạnh đến mức thổ huyết, lao đảo đứng không vững, sau đó liền giận dữ nhìn Uyên Phi đang bày ra một bộ dáng hả hê, lại cảm phần nhìn A Cẩm, cuối cùng hét lên :“ Người đâu!” Lập tức khoảng năm tên thị vệ có mặt. Uyên Phi nhìn ta khó hiểu, không biết ta định làm gì, còn ta lạnh lùng nhìn ả, chỉ thẳng vào mặt A Cẩm, sau đó hắng giọng ra lệnh :“ Con tiện tỳ này dám tát cung nữ Tiểu Đào của bổn cung, lại còn nhạo báng bổn cung không có học thức, tội đáng muôn chết, nhưng nể tình vì là cung nữ của Uyên Phi, nên phạt chín mươi trượng! Lập tức kéo ả ra đánh cho ta!” Uyên phi vừa nghe ta nói xong, liền cười ha hả, khinh thường nói :“ A Cẩm là cung nữ của ta, sao có thể để cho thái tử phi nói đánh là đánh được!”“ Hừ! Dù là cung nữ của ai, nhưng lại cả gan nhạo báng ta, cũng chính là nhạo báng thái tử phi đương triều, nhạo báng công chúa của Hương quốc, chỉ bằng hai tội này, ta cũng có thể khiến ả bị mất đầu rồi! Không nhiều lời, đem ra đánh cho ta!” Thị vệ ban đầu còn do dự vì A Cẩm tốt xấu gì cũng là cung nữ của Uyên phi, mà nàng ta hiện lại là sủng phi của bệ hạ, nhưng sau khi nghe nàng nói như vậy, cũng chẳng dám chần chừ liền tiến lên lôi A Cẩm đi. A Cẩm hoảng sợ vùng vẫy, khóc thét lên, luôn miệng cầu cứu Uyên phi, nhưng lại quyết không chịu cầu xin ta khiến ta càng cảm thấy bứt rứt trong người, khó chịu vô cùng. Uyên phi giận dữ nhìn ta :“ Người nói A Cẩm nhạo báng người, vậy vừa rồi, người cũng vừa mới nhạo báng ta, dù là thái tử phi, hay công chúa của Hương quốc thì người cũng đã phạm phải điều đại kỵ, phải bị phạt trượng!” Ta cười khẩy :“ Nhạo báng nương nương? Xin hỏi, thần thiếp nhạo báng nương nương lúc nào!”“ Người nói ta là kẻ không biết liêm sỉ!” Uyên Phi thét lên. “ A ~ Nương nương nói sai rồi, trong Hậu cung này, đâu chỉ có mỗi nương nương là được bệ hạ ân sủng? Người nên nhớ, ngoài người ra, còn có rất nhiều người khác, thần thiếp không hề nói nương nương”“ Người...!! Người...! Thế nhưng A Cẩm cũng là thân nữ nhi, người nói tha cho nó tội chết, nhưng lại phạt chín mươi trượng, thế chẳng phải là ép chết hay sao!”“ Ồ? Ta chỉ nói nể vì A Cẩm là cung nữ của nương nương, nên mới giơ cao đánh khẽ, cho nó chết được toàn thân chứ không hề nói sẽ tha chết cho nó!” Ta cười lạnh, rồi xoay người đỡ Tiểu Đào rời đi. Ừm, trước tiên phải về Đông Cung bôi thuốc cho tiểu a đầu này đã rồi đến gặp mẫu hậu sau vậy. Khi ta về đến Đông Cung, còn đang lo bôi thuốc cho Tiểu Đào thì một cung nữ hốt hải chạy vào nói là A Cẩm vừa bị đánh tới sáu mươi trượng liền không chịu nổi mà chết. Uyên Phi nương nương đau lòng khóc vô cùng thảm thương, đang ở trước mặt bệ hạ, đòi bệ hạ trách tội ta. Ta cảm thấy chẳng có gì phải sợ, cho dù ả Uyên phi này có là sủng phi của bệ hạ, nhưng ta đường đường là công chúa của Hương quốc, thân phận tôn quý đến mức nào! Hương quốc lại là cường quốc, ai cũng biết Hương hoàng đế yêu thương vị tứ công chúa là ta nhiều như thế nào, chỉ e ta mà có chút hương tổn, Hương hoàng đế sẽ kéo quân sang hỏi tội. Giang sơn xã tắc vốn dĩ là thứ quan trọng nhất, nên Tử quốc Hoàng đế sẽ không dám động đến ta chỉ vì ta giết một nô tỳ, ức hiếp sủng phi của bệ hạ, cho dù là có phần hận đến độ nào! Bởi vì về tình về lý, A Cẩm nói ta không có học thức, chỉ nói đến câu đó, ả đã đáng bị phạt rồi! Bôi thuốc cho Tiểu Đào xong, ta liền cầm Phượng Thiên Trâm, một đường thẳng tới tẩm cung của Hoàng Hậu nương nương. Hoàng Hậu vừa thấy ta, đã vô cùng vui vẻ. Hình như bà đã nghe nói đến việc ta phạt ả Uyên phi kia thì thâm như thế nào, nên thiện ý kéo ta ngồi kế bên cạnh, sủng nịnh xoa xoa bàn tay nhỏ bé của ta, dịu dàng nói:“ Mẫu Hậu quả thực rất hài lòng về con. Không hổ là tứ công chúa Hương quốc, mẫu hậu vốn đã không ưa cái ả Uyên Phi đó từ lâu rồi, lần này con thay mẫu hậu giáo huấn ả, quả thực khiến mẫu hậu vô cùng vui vẻ” Ta nhìn vẻ mặt ôn nhu hiền thực của hoàng hậu, rồi ngượng ngùng nói :“ Mẫu hậu quá lời rồi. Chẳng qua tiểu nữ không muốn ả cứ tác oai tác quái như vậy, nhìn vô cùng là ngứa mắt! À, tiểu

nữ có món quà muốn tặng ấu hậu” Ta lấy từ trong tay áo ra cây Phượng Thiên trầm đưa cho Hoàng Hậu. Hoàng Hậu vừa nhìn liền phát hiện ra , hết sức ngạc nhiên nhìn ta, rồi từ ngạc nhiên chuyển sang cảm kích , khen ta đến tận chín tầng mây.Ta vốn từ hiện đại xuyên về đây, gặp được mẹ chồng tốt thế này, hiền đức thế này, lại yêu thương ta như vậy , mà tên thái tử kia lại ít có thời gian chăm sóc Hoàng hậu, chỉ bằng cứ để ta xem bà là nương của mình, dốc sức chăm sóc bà vậy. Thế này vừa làm tròn trách nhiệm của con dâu vừa làm dịu đi nỗi nhớ thương gia đình của ta.Kể từ khi chuyện A Cẩm và Uyên phi xảy ra, khắp hoàng cung đều biết Thái tử phi chẳng còn hiền thực nhu nhược như trước kia, mà ngược lại là vô cùng cao ngạo , và không phải là người có thể đụng vào!Nhưng Uyên phi vốn là kẻ còn cao ngạo hơn ta, được sủng sinh kiêu, suốt ngày bắt nạt các phi tần , kẻ hầu người hạ nên sau chuyện đó , ta lại được mọi người trong hậu cung một mực yêu mến.Cứ mỗi ngày lại có một vị phi tần đến trò chuyện với ta, hay không đến thì mang cho ta nào là nhân sâm ngàn năm, thảo dược quý hiếm, trang sức,...Nhưng ta cho rằng, mấy thứ đó căn bản là không dùng tới, nên tình nguyện đem bỏ sung hết vào quốc khố, hi vọng sẽ giúp ích được phần nào trong kinh tế của Tử quốc. Điều này khiến Hoàng đế và bá quan văn võ vô cùng hài lòng về ta.Ngay cả Âu Dương Thế Hiền khi nghe đến chuyện này, đầu mày cũng phải cau lại suy tư. Nữ nhân này, sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ như vậy? Nấu ăn cũng không tệ...Có lẽ, hẳn nên để ý đến nàng thêm một chút...

4. Chương 4: Thái Tử Phi Đa Tài Cũng Phải Chịu Thua!

Khoảng 1 tháng sau thì đám thợ đã hoàn tất và giao lại cho nàng bộ cờ vua và bộ bài. Đúng là thợ giỏi nhất kinh thành có khác, không những làm nhanh lại còn đẹp ngoài sức tưởng tượng như vậy! Ha ha, có tiền thật là sung sướng quá đi ~~Ta cẩn thận cầm một quân cờ lên ngắm nghía hồi lâu rồi vẫy tay gọi Tiểu Đào đang mắt tròn mắt dẹt đứng trong góc nhìn chăm chăm về phía này. Tiểu a đầu thấy ta gọi liền ngoan ngoãn tiến lại gần, ngây thơ nhìn ta rồi lại nhìn “vật lạ” , hồi lâu mới e dè nói :“ Nương nương ... đây là?”Ta cong cong khóe môi, hào hứng kéo Tiểu Đào ngồi xuống bên cạnh :“ Nào nào, đừng có đứng đực ra đó chứ! Để ta chỉ em cách chơi, ha ha!”...Trong thư phòng, Âu Dương Thế Hiền còn đang đau đầu với vấn đề lũ lụt thì lại nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, đầu mày không khỏi chau lại thật chặt, bàn tay ngọc thon dài kiêu ngạo khẽ siết bản tấu chương , chỉ hận không thể nghiền nó thành bột. Phượng mâu ánh lên tia sắc bén lạ thường, hẳn đập bàn hướng ra ngoài quát lớn :“ Người đâu!”Nghe thấy tiếng quát tháo giận dữ của hắc, thị vệ bên ngoài run lên, lật đật chạy vào, lo lắng hành lễ , ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cũng chẳng dám.Hắc hừ một tiếng :“ Bên ngoài vì sao ồn ào như vậy? Có phải là chấn động hết rồi hay không?”“ Bẩm thái tử, là mọi người đang kéo nhau đến Ngọc Lan Các, tẩm cung của thái tử phi nương nương...”Hắc nhượng mày, hiểu kỳ nhìn tên thị vệ. Nữ nhân này lại giỏi trò gì vậy? ‘ Nương nương quả thực là quá thông minh, cư nhiên có thể nghĩ ra hai trò chơi mới thú vị như vậy. Hiện tại, hoàng thượng đang ở bên đó chơi với nương nương vô cùng vui vẻ. Mọi người chính là đang kéo nhau đến xem. Điện hạ, người... có đi không?” Tên thị vệ hai mắt sáng rỡ, thao thao bất tuyệt một hồi.“ Hai cái ... trò đó tên gì?”“ Thừa điện hạ, là Cờ Vua và đánh bài”“ Hừ, vậy à? Nếu đã như vậy, cũng nên đi một chuyến xem!”Âu Dương Thế Hiền đứng dậy, phẩy tay áo tiêu sái bước đi.Lúc này, ta và Hoàng đế bệ hạ đang ở khúc cao trào nhất. Ai dà, bệ hạ nhìn già vậy rồi, thế nhưng vừa nghe sơ qua luật của trò chơi đã hiểu, lại còn chơi tốt như vậy. Hừm, đúng là để vương một nước có khác, sinh ra đã có tố chất thông minh bẩm sinh! Thật chẳng bù cho ta, hồi còn ở hiện đại, ta đã phải dành ra hai tháng luyện tập lẫn rất nhiều tâm huyết mới có thể trở thành cao thủ .Bệ hạ cho dù có giỏi thế nào thì cũng không thể so với ta , kẻ đã từng đánh bại rất nhiều người . Chơi mười ván thì ta thắng hết bảy ván.Hoàng đế gia gia sáng khoái cười lớn, vỗ tay tán thưởng :“ Hà hà, đúng là kỳ nữ! Kỳ nữ a! Trò chơi này vô cùng thú vị, thái tử phi , con có thể nghĩ ra thật đúng là thiên tài! Ha ha ha!” Bệ hạ vừa cười vừa vắn về mấy quân cờ, vui vẻ tặng bốc ta lên tận chín tầng mây.Nhưng bên cạnh đó, ta lại cảm thấy vô cùng áy náy cùng hổ thẹn, bởi vì trò này căn bản không phải ta sáng tác ra. Hầy, lần này tiểu nữ mạo nhận , thỉnh các vị gia gia trên trời đừng trách tội, tiểu nữ là vạn bất đắc dĩ, thân bất do kỷ a!Ta gượng cười, ngón tay nghịch ngợm lộn tóc xòa trước ngực:“ Bệ hạ quá khen rồi! Tiểu nữ không dám nhận!”“ Được rồi được rồi, không cần khiêm tốn đâu. Ngày mai có đoàn sứ giả từ nước Nhật sang đề nghị liên minh, trăm cần phải chuẩn bị, không thể chơi tiếp trò kia nên hẹn con lúc khác nhé. Trăm đi trước đây, con cứ từ từ chơi , ha ha!”“ Cung tiễn bệ hạ!” Ta và những người có mặt

lúc đó cung kính quỳ xuống hành lễ. Còn chưa kịp đứng dậy, bên tai đã vang lên giọng nói the thé lại pè đê của tiểu thái giám :“ Thái tử điện hạ giá đáo!”Ta xoa mặt, chán nản cúi người , ề a vài tiếng cho có lệ. Thế Hiên cười khẩy một tiếng, phe phẩy chiết phiến làm ra một bộ dáng ngọc thụ lâm phong nhìn ta :“ Nghe nói thái tử phi nàng vừa chế ra trò vui?”A cũng cười đầy khinh miệt đáp lễ :“ Ồ? Vậy điện hạ đến là để cùng chơi với thần thiếp?”Nhiều lúc nghĩ lại lúc đó , ta cảm thấy bản thân mình rất đáng hận. Vì sao lúc đó ta lại quên mất hần vốn là thiên tài , rồi lại đại đột khiêu khích , cùng đấu với hần để rồi rước nhục vào thân?Thế Hiên hần so với hoàng đế gia gia còn thông minh gấp vạn, chỉ nghe ta giải thích sơ sài qua loa thôi mà ngay ván đầu đã khiến ta thua vô cùng thê thảm, nhưng đó chỉ là mở đầu mà thôi, càng về sau ta lại càng thua thê thảm hơn, thê thảm đến nỗi ta suýt nữa là ngắt ngay tại chỗ!Cả đánh bài lẫn cờ vua, chơi bao nhiêu ván thì hần thắng bấy nhiêu ván, ta ngay cả một ván cứu vớt cũng không có! Thật quá đáng thương, hu hu....Thấy ta cứ ngồi cắn xé cái gối để trút giận, mãi không chịu đi ngủ, Tiểu Đào thở dài an ủi ta :“ Nương nương, ngày mai đoàn sứ giả tới, người là thái tử phi nên cũng phải đi tiếp đón. Nếu ngủ trễ, nương nương khẳng định là sẽ không đủ sức đâu, mà như vậy sẽ vô cùng mất mặt, vô cùng mất mặt Tử quốc chúng ta đó!”“ Ta biết rồi, biết rồi mà!”Ta bất mãn đập mạnh tay xuống gối một cái, nghiêng rằng nghiêng lợi rồi mới chịu nằm xuống đi ngủ.Nhưng trước khi nhắm mắt , ta cũng không quên nguyên rửa hần. Tên thái tử chết tiệt! chết bầm! Ta sẽ không để người đắc ý lâu đâu, cứ đợi đó, bốn cung sẽ trả thù!

5. Chương 5 : Thỏa Thuận

Hôm sau, khi trời còn đang tối mịt tối mù, ta đã bị lôi dậy , mắt nhắm mắt mở để mặc cho Tiểu Đào và cung nữ giúp ta súc miệng rửa mặt, thay y phục rồi vấn tóc, trang điểm. Xong xuôi đâu đó lại còn phải vác xác đến phòng của tên đáng ghét kia để cùng đi đến đại điện, mà trước lúc đó còn phải dùng bữa sáng với hần. Đây là điều mà ta vô cùng ghét, chỉ là, mẫu hậu đích thân ra lệnh nên ta đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt chấp nhận ăn sáng cùng hần, cùng đi với hần .Tuy đã làm thái tử phi và phải dậy sớm một thời gian nhưng ta vẫn không thể thích nghi được , và đương nhiên, bình thường đã không thích nghi được thì chuyện dậy sớm hơn mọi hôm là ngoài sức chịu đựng của ta.Sức chịu đựng của ta là có giới hạn, nên vừa được Tiểu Đào và cung nữ đưa vào Tử Thần Các trong Đông Cung, là tằm thắt của Hiên đã không chịu được ngã luôn vào lồng ngực hần . Hần sững sờ nhìn ta, sau đó lấy lại ý thức, vô cùng đáng ghét đá ta ra, còn làm như vừa chạm vào cái gì đó bẩn lắm, ra sức lau lau chùi chùi bàn tay. Khuôn mặt hần vừa nãy còn đang bình thường, bây giờ đã tối sầm lại đến mức đáng sợ, Tiểu Đào vội vàng đỡ lấy ta, run run thưa với hần :“ Thái tử điện hạ, thỉnh người thủ hạ lưu tình a !! Thái tử phi nương nương vẫn chưa quen dậy sớm , nên .. nên hôm nay chính là ... không thể tỉnh táo được!Xin điện hạ tha tội!”Hần liếc mắt nhìn sang Tiểu Đào , có chút khó hiểu hỏi :“ Hừ, đừng có xảo biện. Chẳng phải nàng ta lúc còn ở Hương quốc từng nổi danh là một nữ tử vô cùng chăm chỉ, ngày nào cũng là người dậy đầu tiên trong hoàng cung sao? Vì cái gì được gả đến đây lại thành chưa quen dậy sớm thế này?”“ Thực... thực ra nô tỳ cũng không biết vì sao, công chúa lại thay đổi nhiều như vậy từ khi tỉnh lại ...” Nhớ lại lần đó công chúa tự vẫn, Tiểu Đào lại sụt sịt , khóe mắt ngân ngấn nước vô.Hần nhíu mày phát tay ra hiệu cho Tiểu Đào và cung nữ lui xuống. Ban đầu vì lo ngại cho tính mạng của ta, Tiểu Đào lưỡng lự chẳng muốn đi, nhưng lại bắt gặp ánh mắt khủng bố cùng sát khí bùng bùng của hần là đành phải thoái lui. Công chúa, Tiểu Đào thật có lỗi với người a!!Đợi cho bọn họ lui hết, hần mới từng bước lại gần ta, chớp mũi lại vô tình ngửi thấy mùi hương khinh la từ ta lại khiến hần vô cùng dễ chịu , làm hần cứ muốn ngửi mãi không thôi....Đôi đồng tử sâu thẳm nhìn chăm chăm vào ta, trong lòng thầm đánh giá.Nói ra thì nữ nhân này cũng không tệ! Mái tóc mượt mà óng ả, ngay cả một chút rối cũng không có, khuôn mặt hình trái xoan, làn da nõn nà không chút tí vết, ngũ quan cũng vô cùng tinh tế, còn có cả đôi môi căng mọng nhỏ nhắn đáng yêu làm đối phương chỉ muốn cắn một cái.Thân hình mảnh mai như thể chỉ cần thổi một phát là bay khiến cho người khác chỉ muốn ôm vào lòng bảo vệ và chăm sóc thật tốt.Nếu hần là yêu nghiệt khát máu người thì có lẽ nàng là yêu nghiệt chuyên quyến rũ người!Nữ tử này trong trí nhớ của hần vào lần đầu tiên gặp mặt trong động phòng là hoàn toàn khác biệt. Theo như những gì hần nhớ thì Nhan Ngọc Nhi là một tiểu cô nương vô cùng yếu đuối, nhìn hần như nhìn cạp, sợ đến mức hoa dung thất sắc, mặt cũng trắng bệch, rồi lại bị hần dọa cho sợ đến mức tự nguyện tự vẫn.Thế nhưng nữ tử này của ngày hôm nay lại vô cùng mạnh mẽ, lại tỏ ra thông minh sắc

sảo như vậy, rõ ràng là vô cùng khác biệt! Hấn bỗng cúi người, ấn hai cánh tay sang hai bên khóa ta lại ở giữa, dường như cảm nhận được gì đó bất thường nên ta vội mở mắt. Quả nhiên, áp vào mắt ta chính là khuôn mặt đáng sợ của Âu Dương Thế Hiên. Ta chớp chớp đôi mắt, chợt nhận ra hấn đang cách khuôn mặt mình chỉ đúng có hai centimet thì vô cùng hoảng loạn, thực hiện một phản xạ không điều kiện là hét lớn, hai tay ra sức đẩy hấn ra: “Người... người đang làm gì vậy? Đây đây, có phải đang định lợi dụng lúc ta đang ngủ mà sàm sỡ ta không đó! A a.. biến thái quá! Đi mà lợi dụng thể thiếp của người ấy!” Hấn nhếch môi, sát khí trong mắt càng đậm: “Bổn thái tử ngoài thái tử phi người ra, làm gì có nạp phi thứ thiếp? Còn nữa, người xấu như vậy, bổn thái tử lại vô cùng ghét nữ tử, làm sao có thể bị quyến rũ bởi một xú nữ như người?” “Người bị mù hả? Ta nhìn bản thân mình trong gương còn muốn tự luyện chứ đừng nói là nam nhân người! Chắc chắn người chính là đoạn tay áo chỉ phích rồi! Biến thái, mau cút ra!!!” Ta chống tay muốn ngồi dậy thì lại bị hấn ấn xuống, lực đạo khá mạnh làm ta cảm thấy hơi đau nhưng cũng chẳng dám than thở, bởi vì hấn hiện tại đang nhìn ta với ánh mắt bùng bùng lửa giận, chỉ hận chưa thể xé xác ta ra thành trăm mảnh. Ách, rốt cuộc là kiếp trước ta đã làm gì hấn để rồi kiếp này bị hấn dày dọa như vậy chứ! Hấn hít một hơi thật sâu, lạnh lùng cất tiếng: “Người là ai?” Ta thót tim. Ý... ý hấn là sao? “Người nói... nói cái quái gì đó! Ta.. ta là La Thiên... à không không.... Là Nhan Ngọc Nhi, thái tử phi của người chứ còn ai nữa!” “Xảo biện! Người đang sợ hãi.... La Thiên? Sao không nói tiếp đi chứ?” “Ồi, đúng là cái miệng hại cái thân mà! Đột nhiên ta cảm thấy vô cùng khó thở, ai oán nhìn bàn tay của hấn đang siết cổ mình mà nói không nên lời, chỉ nghe thấy hấn ở bên cạnh đe dọa: “Người là ai? Mau khai ra cho ta! Còn nếu ngoan cố không chịu khai thì bổn thái tử lập tức bóp chết người, cùng lắm thì liều một trận với Hương quốc mà thôi!” Chết tiệt! Người bóp cổ ta như vậy thì muốn ta nói sao chứ! Ta ra sức kéo tay hấn, móng tay cào cào liên tục vào bàn tay trắng như ngọc của hấn, miệng khó khăn mấp máy: “Ta... nói! Bỏ.. bỏ ra đi!” Hấn hừ lạnh một tiếng rồi đứng thẳng dậy, ta cũng vùng vằng ngồi dậy, điều khí một chút rồi bắt đầu kể rõ sự tình cho hấn nghe. Tên Âu Dương Thế Hiên này đúng là thánh rồi, nghe ta kể những điều kỳ lạ như vậy mà cũng mặt cũng không biến sắc. Thời cổ đại sao mà lắm nhân tài thế nhỉ! Sau khi ta thao thao bất tuyệt kể về thân phận của mình xong, hấn mới chịu ‘phát biểu cảm tưởng’: “Vậy là người căn bản không phải người của thế giới này sao?” “Chính xác!” “Người có định trở về không?” “Đây... cái này... ta cũng không biết, bởi vì cho dù có muốn thì ta cũng không thể biết làm sao để trở về nữa!” Ta nhún nhún vai, thần nhiên đáp: “Người nói người cũng có am hiểu một chút về chính trị, âm mưu hoàng thất cũng biết, vậy hãy ở bên cạnh giúp đỡ ta đến khi nào trở về đi! Hơn nữa, Đại hoàng huynh của ta vô cùng khó đối phó... vì thế nên cần người giúp một chút..” “Ái chà, người nguy hiểm như người cũng có lúc biết sợ á?” “Ta cũng là con người!” Hấn bắt đầu nhìn ta. “Hà hà, cũng được thôi, cũng chẳng có gì khó khăn lắm! Chỉ là, người phải đảm bảo an toàn cho ta, cũng như tất cả quyền lợi của một thái tử phi. Tiền của người cũng là của ta, ta muốn cái gì thì phải cho cái đó, không được dọa hay bắt nạt ta!” “Được! Vậy thì người cố làm sao mà bảo hộ ta đi! Hoàng huynh hôm qua mới trở về từ Mạc Bắc thành, hôm nay tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội mưu sát đâu! Còn cái biện pháp ‘đắp đê’ gì đó của người có hiệu quả không vậy?” “Tất nhiên! Đảm bảo trăm phần trăm!” Ta vỗ ngực đầy tự tin. Cái này chẳng cần học cũng biết! Ợt ợt... “Cái gì kêu vậy?” Hiên làm ra một bộ dáng đề phòng, tay âm thầm vận công. Ợt ợt... “Này, nó phát ra từ bụng người đó!” Hấn nhíu mi nhìn ta. “Hức.. ta... hình như đến giờ ăn sáng rồi...” Ta dở khóc dở cười ôm cái bụng lép kẹp của mình, xấu hổ cúi đầu. Hấn ngó người, sau đó lại bật cười ha hả, kêu to một tiếng: “Thái tử phi của các người sắp chết đói rồi, mau mang thức ăn lên đây! Ha ha!” “Người nói cái gì đó đồ biến thái! Là vì ai cơ chứ! Ta cào này! Ta nhéo này! Ta nhéo nát cái mặt đẹp trai của người!! A a a !!” “Người đâu!! Thái tử phi ám sát thái tử, mau giam vào đại lao chờ xử trảm!” “Xử trảm cái đầu người! Muốn chết hả?” Ợt ợt... “Thật đáng xấu hổ” Hấn chế giễu nhìn ta. “Hử...” Cái bụng này đúng là hư thân mất nết quá đi!

6. Chương 6 : Mỹ Nam Ca Ca Lại Là Kẻ Thù Không Đội Trời Chung!?

Ăn sáng xong xuôi, ta và Thế Hiên cùng sóng vai bước đi, một đường hướng đến đại điện. Chỉ là, hấn một chút cũng không muốn đi gần ta, ngay cả chạm cũng không có. Ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Có cần phải khắt khe như vậy không chứ! Ta hừ hừ mũi một cái rồi chủ động khoác tay hấn, hấn nhíu mày, định rút ra nhưng ta lại giữ chặt cứng. “Nàng làm gì vậy?” Hấn tỏ vẻ khó chịu. “Chẳng phải mục đích là để mọi người

thấy chúng ta phu thê hòa thuận sao? Hơn nữa, người vốn có tiếng là lạnh lùng không chạm nữ tử mà lần này lại để yên cho ta khoác tay, như vậy cũng có tác dụng xoa tan cái đám oanh oanh yến yến đó!” “Vì sao?” Hắc nương mày, thế nhưng cũng gật đầu đồng ý với lí lẽ của ta đưa ra. “Là bởi vì như thế này là thể hiện Thái tử điện hạ sủng ái Thái tử phi, ách, sao mắt ngươi lại trợn lên như vậy? Không được, phải tỏ ra ôn nhu vào!” Ta vỗ vỗ vai cái lên mặt hắc. Không hiểu sao, ta càng vỗ thì mặt hắc càng méo xệch đi. Thật là! Quả như ta nghĩ, trên đường từ cung nữ đến thị vệ đều nhìn chăm chăm vào ta và hắc, có người thất vọng, có người thì mừng như điên. Đang đi thì từ đằng sau vang lên thanh âm hay đến nỗi làm ta xém tí thì lão đạo ngã ra đất, may là có Thế Hiên kịp thời đỡ kịp. Cả hai cùng quay lưng lại và oh my god!! Trước mặt ta là một nam tử khuôn mặt đẹp như thiên thần, ôn nhu vô cùng, trời ơi, nụ cười ấy, dáng người ấy, cả y phục màu trắng với hoa văn chìm nhẹ nhàng hình đám mây, tất cả những thứ ấy thật làm ta lóa cả mắt. Hức, mỹ nam. . . à không, là đại đại đại mỹ nam mới đúng! Hắc còn đẹp hơn cả Thế Hiên cơ! Thế Hiên có vẻ có ác cảm với mỹ nam hay sao mà khuôn mặt vô cùng khó coi, đến khi mỹ nam lại gần mới chịu lạnh lùng lên tiếng:

“Đại hoàng huynh! Huynh cũng đến dự tiệc sao? Mới về sao không ở trong vương phủ mà còn đi làm gì?” Đại hoàng huynh sao? Ách, đừng nói cái mỹ nam thuần khiết, ôn nhu thiện lương này là tên Tử vương gia Âu Dương Tử Thuần mưu mô quỷ kế, không từ thủ đoạn, độc được đầy mình, là kẻ thù của Thế Hiên đó nha? Làm ơn đi, ta làm sao có thể nhẫn tâm đối đầu với hắc để bảo vệ cho Thế Hiên đây? Ài, nan giải quá! Trước câu chất vấn của Thế Hiên, Tử Thuần cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt rồi quay sang nhìn ta, dịu dàng nói: “Ồ? Muội là thái tử phi, Thất công chúa của Hương quốc sao?” “Vâng vâng, đúng là như vậy!” Được mỹ nam bắt chuyện, mặt ta sáng như sao, quên luôn chuyện hắc là kẻ thù. “Ha ha, bổn vương đã nghe qua về muội. Có phải muội đã chế ra hai tuyệt tác không? Lúc nào rảnh rồi thì đến vương phủ chỉ giáo nhé!” “Đại hoàng huynh quá lời rồi, thái tử phi kiến thức hạn hẹp, ngoài hai thứ đó ra quả thực chẳng có gì tài giỏi, nàng là thái tử phi, đương nhiên không có thời gian rảnh” Thế Hiên bước lên một bước, thay ta trả lời. Nhưng ta cảm thấy không thỏa nên lại rút bước lên trước, chẳng thêm để tâm đến cái gì lễ nghi, rất thần nhiên kéo kéo vạt áo trắng đến mức khiến người ta nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể vấy bẩn nó. Tử Thuần cúi đầu, vui vẻ nhìn ta: “Thái tử phi có gì muốn nói sao?” Ách, nụ cười chết người! Ta đỏ mặt, ập a ập ứng nói: “Có... có thể gọi vương gia... là Mỹ nam ca ca không? Còn nữa, ta... ta lúc nào cũng rảnh, nhất định sẽ đến vương phủ bồi vương gia chơi!” Thế Hiên tức đến mức đầu bốc cả khói, nghiêng rằng ken két, tay siết chặt đến mức nổi cả gân xanh trong khi ta thì vẫn một mực đỏ mặt e thẹn nhìn Tử Thuần với đôi mắt đắm đuối ~ (Ồi, cái bệnh mê zai tái phát) “Mỹ nam ca ca? Rất có cá tính, thái tử phi cứ tự nhiên mà gọi” “Huynh cũng gọi ta là Thiên Di...” “Thiên Di? Chẳng phải tên nàng là Ngọc Nhi sao?” “À, Thiên Di là tên thân mật...” “Ồ, vậy hân hạnh rồi!” Âu Dương Thế Hiên không thể chịu nổi được nữa, lao tới không nói không rằng kéo ta đi. Không thể chịu được nữa! Cái nữ tử này đúng là quá vô liêm sỉ đi! Hắc điên rồi mới tin tưởng nàng như vậy, vừa rồi... vừa rồi lại còn... cùng hoàng huynh nổi cơn ghen... Chậm đã? Ghen sao?!! Nhất định không phải đâu, hắc vốn rất chán ghét nữ nhân, hơn nữa, cái loại nữ tử thể này có gì đáng để yêu chứ! Không được, là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi. Có lẽ là tức giận vì nàng đã hứa sẽ giúp hắc đối phó với Tử Thuần mà nàng lại cứ nhiên vì sắc đẹp mà quên mất nhiệm vụ. Tiếng la lối của ta lại một lần nữa kéo hắc về thực tại. Hắc hít một hơi thật sâu rồi quay lại ‘nói’ với ta: “Đầu óc nàng để đi đâu rồi hả? Tỉnh lại đi! Kẻ vừa rồi vô cùng nguy hiểm! Hắc là ai nàng có biết không? Là Tử Thuần, Tử Thuần đó! Cả người hắc lúc nào cũng có độc, vừa rồi nàng đụng vào, có biết là vô cùng nguy hiểm không? Cũng may là không có việc gì! Hắc tốt xấu gì cũng là kẻ thù của chúng ta, vậy mà nàng không những đồng ý đến vương phủ của hắc... Lỡ như bị hắc hạ độc thì làm sao?” “Ài, Hiên à! Người là thái tử, phải động não chút đi! Ta... ta là dùng mỹ nhân kế! Trước hết phải ra vẻ là ngây thơ trong sáng, như vậy để giảm sự đề phòng của hắc với ta, thế thì mới có cơ hội hạ thủ, hiểu chưa!” Ta lúng túng biện hộ. “Ta không cần biết! Ta đã nói hết nước hết cái rồi mà nàng vẫn cứng đầu như vậy thì ta cũng hết cách không ngăn cản nữa, nàng muốn làm gì thì làm đi! Chỉ là, nếu như vô tình bị độc chết thì ta cũng không chịu trách nhiệm đâu” “Hừ! Được thôi! Mặc kệ ta! Ta muốn làm gì thì làm, miễn sao hạ thủ được Tử Thuần cho người là ok chứ gì! Có cái gì phải làm quá lên thế chứ!” Ta bĩu bĩu môi, sau đó lại xoay người, tiếp tục đi tiếp, bỏ mặc hắc lại đằng sau. Xú tiểu tử, bổn cung không thêm đi với người nữa! Đến chính điện thì ta đành phải đợi Thế Hiên cùng vào, thế nhưng lần này lại đến lượt hắc làm cao, chẳng thêm nhìn ta một cái đã lạnh lùng đi thẳng vào trong làm ta phải vội vã đuổi theo. Cũng may là thấy Hoàng Hậu đang nhìn nên hắc mới chịu đi chậm lại chút chút, cùng ta hành lễ: “Nhi thần tham kiến Phụ hoàng, tham kiến Mẫu Hậu!” Đám quan lại triều thần cũng hướng về phía ta và Thế Hiên hành lễ một cái. Hoàng đế phát tay, thân thiện nói: “Bình thân

cả đi!” “Ta phụ hoàng!” “Ha ha, Tiểu Ngọc nhi, con mau lên đây, ngồi kế trẫm và hoàng hậu” Lời vừa dứt, cả điện vang lên tiếng phản đối, các hoàng tử công chúa cũng vô cùng bất mãn. Một người không chịu nổi liền kích động đứng lên thưa: “Phụ hoàng, chỗ đó vốn dĩ là dành cho thái tử, tẩu tẩu dù gì cũng chỉ là thái tử phi, sao có thể ngồi vào chỗ của thái tử được! Như vậy là không đúng, thỉnh phụ hoàng suy xét!” Hoàng đế giơ tay ra hiệu im lặng, sau đó lại uy nghiêm nói: “Nếu vậy thì để cả thái tử và thái tử phi cùng ngồi ở đây! Người đầu, mau mang ghế của thái tử phi lên, đặt cạnh chỗ của Thái tử! Thái tử phi tài giỏi như vậy, trong lúc chờ đợi, trẫm thực muốn trò chuyện với nó, mà vị trí lại ở ngay bên dưới, cạnh các hoàng tử công chúa và phi tần, xa như vậy, sao có thể nói chứ! Mà đầu phải lúc nào cũng có thể có dịp gặp nhau? Các khanh nói có phải không?” Triều thần cũng chỉ có thể nhắm mắt cho qua. Thái tử phi không những được sự sủng ái của Thái tử và Hoàng đế, hoàng hậu, lại còn có cả Hương quốc chống lưng nên bọn họ cũng không thể làm quá được. Sau khi mọi người đã đến đông đủ thì lúc đó, sứ giả nước Nhật cũng đã tới. Ta hít sâu một hơi. Không ngờ, ở cái thời đại không biết tên này, lại còn có giao du với Nhật!

7. Chương 7 : Mỹ Nhân Kế

Đoàn sứ giả nghênh ngang tiến vào, dẫn đầu là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt lộ rõ sự thông minh cơ trí nhưng lại chính trực thẳng thắn, sau lưng là mười người tay bê các lễ vật này nọ. Người đàn ông kia tiến lên một bước, rất biết chừng mực cung kính hành lễ: “Hạ thần là sứ giả của Nhật quốc, xin ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!” Hoàng thượng cười ha hả: “Sứ giả khách khí rồi! Miễn lễ, miễn lễ! Ban ngồi!” Sau đó là một cuộc trò chuyện bàn về chính trị ngoại giao gì đó vô cùng phức tạp nên ta cũng chẳng thêm nghe, chỉ chăm chú ngồi ăn bánh, vừa ăn vừa khen lấy khen để. Thế Hiền ở bên cạnh dường như không chịu nổi nữa nên khẽ huých tay, nhắc khẽ ta một chút: “Nàng đừng có ăn như thể bị bỏ đói lâu ngày như thế được không? Ở đây còn có các quan đại thần và sứ giả, nàng là thái tử phi, phải biết giữ lấy thể diện!” Ta quắc mắt nhìn hắn, miệng vẫn không ngừng nhai chóp chép: “Nhưng bánh ngon mà... Với lại chẳng có gì làm, chán muốn chết!” “Về đến Đông Cung ta sẽ cho nàng tha hồ ăn mà!” “Đã bảo không cơ mà!” Ta khó chịu hét lớn một tiếng. Cả điện vì tiếng hét của ta mà im phăng phắc, ta cũng sững người không dám nhìn lên. Một lát sau mới nghe sứ giả kia lên tiếng: “Ồ? Kia có phải là thái tử phi nương nương không?” “Ha ha, chính là bốn cung. Vừa rồi bốn cung đùa giỡn với thái tử mà làm kinh động đến mọi người, thực xin lỗi a!” “Không sao không sao! Chuyển nhỏ thôi mà!” Hoàng hậu nhanh chóng phụ họa, cứu vãn thể diện cho ta. Sứ giả cũng hướng về phía ta khom người chấp tay chào một cái rồi cười nói: “Nghe danh đã lâu, trẫm nghe không bằng một thấy, quả nhiên thái tử phi vô cùng xinh đẹp động lòng người. Nhưng bên cạnh đó, hạ thần cũng có nghe qua thái tử phi không những xinh đẹp lại còn thông minh hơn người, vừa rồi lại sáng chế ra hai trò chơi mới vô cùng thú vị. Không biết hôm nay hạ thần có thể được vinh dự xem nương nương trở tài một lần?” “Ha ha, hai trò chơi đó chưa gì đã lan ra đến nước Nhật cơ à! Nhanh nhí! Ta vô cùng hưng phấn đứng dậy, cong cong khóe môi: “Bốn cung cũng chẳng có lý do gì để từ chối! Vậy ngươi hãy nói đi, muốn bốn cung trở tài cái gì?” “Thái tử phi có thể hay không hát được một bài tiếng của tể quốc?” Tiếng Nhật á? Thế thì quá đơn giản! Bà đây cùng một lúc học ba ngôn ngữ, một Trung hai Anh ba Nhật đó nhá! Hô hô hô! Lại còn hát? Quá dễ! Bốn cung cũng có học qua, ừm, có một bài hát này là của sư phụ dạy cho, tên là Chiếc lá đỏ, theo tiếng Nhật của các người là Akahitoha (của Luka trong Vocaloid nha) “Lại một lần nữa, cả điện chìm trong im lặng, chờ đợi tiếng hát của ta. Ta cũng hít một hơi thật sâu rồi cất giọng: “là xoay tít, nhẹ nhẹ rơi.

Đúng đưa theo cơn gió, dập dờn, xoay tít, nhẹ rơi.

Một chiếc lá đỏ vương trên vai người.

Nếu hai ta được ở gần bên nhau, ta sẽ hiểu,

Nỗi buồn chỉ tan biến vào bầu trời kia.

Ánh trăng rạng ngời

Tiếng sáo xa xa,

Cùng tiếng trống triều đình.
Hạnh phúc nhỏ nhoi, khi nhớ lại,
Thật là một điều tuyệt vời.
Thỉnh thoảng hãy trò chuyện một chút nhé”, niềm vui em tình cờ gặp
Là tình yêu e thẹn mà em chẳng hay...
Đung đưa theo cơn gió, dập dờn, xoay tít, nhẹ rơi.
Một chiếc lá đỏ vương trên vai người.
Nếu hai ta được ở gần bên nhau, ta sẽ hiểu,
Nỗi buồn chỉ tan biến vào bầu trời kia.
Bình minh nhẹ nhàng hé rạng,
Nhiều mùa qua đi, ánh lửa mời gọi.
Em vẫn bối rối và ngần ngại,
Tiến lên và hạ sinh là không hề sai trái.
Giờ, hãy để điều ước bay bổng này của em đến được với người.
Em cứ lặp lại không ngừng lời nguyện cầu đã ứa tràn đó.
Có những ký ức không thể nào lãng quên được
Màu anh đào lá đỏ vương trên vai người
Chúng ngập tràn thế gian, mạnh mẽ nhưng thoáng qua
Em sẽ vĩnh viễn dâng hiến tình yêu này cho người
Đung đưa theo cơn gió, dập dờn, xoay tít, rồi nhẹ rơi.
Đêm nay nhuộm thắm sắc đỏ.
Em chỉ muốn được ở gần người, được người ôm lấy.

Cho đến khi nỗi buồn tan biến vào bầu trời kia...”Tiếng hát lạnh lạnh như tiếng chuông ngân, ta dường như cũng trầm mình vào chính giọng hát ấy...Đến khi tiếng hát dứt hẳn, xung quanh cũng chẳng có lấy một tiếng động. Trong lòng ta có chút hốt hoảng, lẽ nào ta hát tệ lắm sao? Hồi ở hiện đại hát cái bài này, lần nào cũng được đám bạn khen như diên cơ mà? Cả nửa ngày mới vang lên tiếng vỗ tay cực lớn của ai đó, ta tò mò lướt mắt một lượt, rồi dừng lại ở chỗ nam tử bạch y kia. Ồ? Là Mỹ nam ca ca? Mỹ nam ca ca nhìn ta mỉm cười ôn hòa, lại đều đều cất tiếng :“ Sứ giả, thái tử phi hát xong rồi, sao người lại vẫn đứng ra đó, lẽ nào, thái tử phi hát không hay chăng?”Lúc này thì mọi người mới hồi tỉnh lại, Sứ giả nước Nhật kia cũng lúng túng, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn ta :“ Quá hay! Quá sâu sắc! Cả cuộc đời của hạ thần cũng chưa từng được nghe giọng hát nào hay như vậy! Hạ thần thật sự đã được mở rộng tầm mắt rồi!”“ Hì hì, sứ giả quá khen!”Ta mỉm cười đáp lễ rồi lại chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt vẫn không rời ai kia. Thế Hiên bên cạnh hồ hững nói :“ Không ngờ nàng hát cũng hay như vậy”Thấy ta không có động tĩnh gì, hắn liền quay đầu sang thì bắt gặp ta đang chăm chú nhìn Âu Dương Tử Thuần, lập tức sắc mặt trầm xuống,hắn chẳng thèm nhớ đến trước đây đã từng ghét nữ nhân như thế nào, trực tiếp dùng bàn tay với ngón tay thon dài bạch ngọc nắm lấy bàn tay bé nhỏ của ta siết khê. Ta giật mình, mơ màng nhìn hắn :“ Hả? Sao thế?”“ Vì sao nàng cứ nhìn Tử Thuần hoài như vậy?”“ Người ghen sao?”“ Không... làm gì có chuyện hoang đường đó!”“ Vậy thì đừng cản ta..”Ta chống cằm, tiếp tục ngắm nhìn Tử Thuần. Không ngờ hắn lại là người đầu tiên đứng lên vỗ tay tán thưởng ta, lại còn ôn nhu dịu dàng như vậy...Thật đúng là mẫu nam nhân ta yêu thích !!! (Đừng mà... vậy còn nam chính của chúng ta, chị định bỏ đi đâu a???)Ta nhẫn nại chờ đến khi tiệc tan, khi mọi người về ta mới vội vàng xốc váy, chạy theo bóng dáng của ai đó. Không ngờ mỗi bước đi của hắn đều nhẹ nhàng như vậy, mà lại nhanh đến vậy, mãi mới có thể đuổi kịp.Ta thở hổn hển, tay vịn lấy vạt tay áo hắn, giật giật vài cái. Tử Thuần ngạc nhiên quay lại, thấy ta thì lại càng ngạc nhiên hơn nữa :“

Thiên Di, muội có chuyện gì sao?” “ Ta... ta có thể đến vương phủ chơi một chuyến không?” Ta cúi đầu, đỏ mặt nói. Tử Thuần ngậy người một chút rồi cũng mỉm cười đáp :“ Đương nhiên là được rồi! Dù gì cũng gần trưa rồi, hôm nay bốn vương sẽ đãi muội một bữa!” “ Hi hi! Vậy chúng ta mau đi thôi!” Đúng lúc ta đang sải bước cùng Tử Thuần , thẳng ra ngoài hoàng cung thì bị gọi giật lại, hóa ra là Tiểu Đào .“ Nương nương, nương nương định đi đâu vậy...” “ Tiểu Đào a, ta muốn đến Tử vương phủ một chuyến, nếu Thế Hiên có tìm, thì nói là tối ta về nhé! Vậy nha!” Tiểu Đào gật nhẹ, len lén nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tử Thuần dọa cho sợ hãi nên vội vàng lui đi. Ra đến ngoài cổng thì đã có sẵn một cỗ xe ngựa đang chờ. Tử Thuần rất ga lăng, chưa đợi ta nói gì đã lên trước rồi chìa tay đỡ ta lên. Bàn tay của hắn hồng hào như vậy nhưng khi chạm vào ta lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, vì sao vậy nhỉ? Trong xe ngựa, ta không ngừng huyền thoại nói không ngừng cho đến khi tới Tử vương phủ. Tử vương phủ vô cùng rộng lớn , rất nhiều a hoàn cùng thị vệ, chỉ là không hiểu vì sao bọn họ lại có vẻ rất sợ Tử Thuần. Tuy đúng là Tử Thuần có lạnh lùng thật, nhưng cũng không đến nỗi chứ? Ta thấy hắn rất dịu dàng mà? Tử Thuần đưa ta vào trong, còn cho người đến hầu hạ ta rửa mặt, mang lên ít điểm tâm mới đến gặp ta nói chuyện. Hoa đào trong hoa viên đang độ nở hoa, nên ta và hắn cùng nhau đến hoa viên , từ từ tản bộ, từ từ nói chuyện. Sau khi nói chuyện với hắn, ta mới ngộ ra được, con người này tuy đúng là nhìn qua vô cùng thiện lương nhưng ăn nói vô cùng sắc bén, vô cùng cẩn trọng. Hừm, Mỹ nam ca ca a, dù bản cung rất yêu thích người, nhưng là một người như người thì chỉ e là vô cùng nguy hiểm tới Thế Hiên. Hừm, trước hết thôi thì cứ mê hoặc hắn cái đã , để hắn động lòng với ta, rồi sau đó nhân lúc hắn tổn thương vì bị ta đá thì một phát giết hắn, rồi truyền ra là hắn vì yêu đơn phương không thành, nhưng vì yêu ta quá sâu đậm, không thể chấp nhận việc ta yêu người khác nên tự vẫn để giải thoát. Hô hô, tuy có hơi ngây thơ tí, nhưng cũng nên thử chứ! Nhưng ta không ngờ rằng, mọi chuyện sau này một chút cũng không giống những gì ta suy đoán, lại khiến ta vô cùng ân hận, ân hận đến thấu xương cốt. “ Lần này tiếc là không kịp mang theo bộ cờ, thôi thì lần này ta hát cho huynh nghe nhé?” “ Đương nhiên là được!” “ Ừm, hoa đào... hoa đào sao? Vậy ta hát cho huynh nghe bài Tam sinh tam thế Thập Lý đào hoa !” (bài của Lăng Chi Hiên nhé) “ Cái tên thật hay...” “Buông thả uống mấy bình rượu

Tình kiếp khó độ, nàng dừng chân tại rừng đào mười dặm

Say gục ở thanh khâu, quên hết quá khứ đã qua

Mấy độ mây cuộn mây buông Người đời si tình vô số như một vở kịch vừa ra, ca khúc ca tươi đẹp

Than hồng trần này phù phiếm có sao lại cứ làm kẻ tương tư

Lại mang rượu để chúc tụng

Trăm năm sau tương ngộ lại không nhận ra ánh mắt cổ nhân

Cũng không biết chàng từng góp tay cho cây hoa đào

Nếu như có thể như lúc ban đầu

Chỉ nguyện ngủ mãi không tỉnh lại

Tình trở nên đơn độc, nỗi nhớ khô cạn

Chốn cửu trùng đơn độc, câu chuyện ba kiếp ba đời của chàng

Hỏi hồng trần phù phiếm này có sao cứ làm kẻ tương tư

Lại mang rượu để chúc tụng

Trăm năm trước nhìn lại, ở mức độ tế thủy trường lưu

Mà nay nàng vẫn bận áo xanh che lụa trắng

Những lời ngông cuồng thuở ban đầu

Nhân quả luân hồi rồi cũng tương ngộ

Nhìn cây bạt ngàn phồn hoa trong mộng tựa như xưa

Gió truy đuổi lạc nhập quy đồ Sắc đào thắm nơi trăm ngàn đổi thay

Ổng tay áo dài buông lơ lửng, là lòng nàng bó buộc với duyên cũ

Con đường này cách trở bởi bao con đường xa lạ Là nàng chấp niệm phàm trần

Dừng chân tại vườn đào mười dặm nghe kể câu chuyện ba kiếp ba đời

Nếu lúc đầu, những lời ngông cuồng thuở ban đầu...” Tử Thuần lần này thì thực sự bị mê hoặc bởi tiếng hát của ta, phải mất một lúc lâu sau mới lấy lại lý trí, khen ta một tiếng. Hai bọn ta lại tiếp tục tán gẫu, kể đánh đàn, người hát vang. Đến lúc chia tay, hắn cứ chần chừ như thể chưa muốn để ta về khiến ta mừng thầm. Ha ha, bước đầu xem như thành công!

8. Chương 8 : Mau Nói Cho Bốn Thái Tử Biết, Thái Tử Phi Thế Nào Rồi?

Vừa về đến Hoàng cung là ta chạy như bay đến Tử Thần điện của Âu Dương Thế Hiên, định bụng sẽ nói cho hắn một số chuyện. Ai ngờ, ta vừa vào đã bắt gặp ngay hắn đang ngồi trên ghế, đối diện với cửa lớn, trừng mắt nhìn ta.

Ài, Hiên Hiên à, ta không phải đã trở về rồi sao?

“Hiên Hiên. . . ta có tin vui. . .” Ta lúng túng mở miệng, run rẩy chẳng dám bước vào.

“Tin vui gì? Nói!” Hắn gần giọng, ánh mắt càng thêm sắc bén.

“Ừm. . . ta câu dẫn được Tử Thuần rồi! Tuy chỉ là khiến hắn dao động một chút nhưng coi như cũng đã thành công một bước. Thế nào? Ta giỏi không?”

“Giỏi! Nàng rất giỏi! Nếu nàng giỏi như vậy, thông minh như vậy, vì sao giờ này mới về? Có biết sẽ rất nguy hiểm hay không?” Hắn tức giận, bóp võ chén trà trên tay.

Ta ngó người ra, sau đó lại cười vô cùng nham hiểm. Ta hùng dũng bước vào, đến sát gần Thế Hiên, không hề do dự hôn chụt lên má hắn một cái, ra vẻ ‘hồ ly tinh quyền rũ’ nói:

“Hiên Hiên, chàng nói vậy là ý gì? Lẽ nào, chàng là đang lo lắng cho sự an nguy của ta sao? Ha ha, yên tâm yên tâm, ta không dễ chết và cũng sẽ chẳng để chuyện đó xảy ra đâu!”

Ta xoắn một tràng rồi quay người thẳng tiến về Ngọc Di điện. Thế Hiên ở trong phòng ngáy ngốc nhìn, ngón tay run run xoa nhẹ lên chỗ vừa bị ‘sâm sở’.

Cảm giác này... là gì vậy?

...

Tiểu Đào giúp ta tắm rửa, thay quần áo xong mới nghi ngờ hỏi:

“Nương nương! Tử Thuần vương gia rất đẹp trai, phải không?”

“Phải” Ta ngẩng đầu đáp vô cùng thản nhiên.

“Vương gia đẹp trai hơn thái tử, đúng không?”

“Đúng”

“Vậy... có phải hay không nương nương xiêu lòng rồi?”

“Ừ... Hả! Cái gì! Không có đâu! Tiểu Đào Đào, em ... em...” Ta hoảng hốt xua tay, nhưng không kịp nữa rồi.

Khóe mắt Tiểu Đào đỏ hoe, nước mắt chảy xuống như mưa, diễn một màn ‘hoa lệ đái vũ’.

“Nương nương, chuyện này không được đâu! Dứt khoát không được đâu! Nương nương đã được gả cho thái tử điện hạ làm thái tử phi, là nữ nhân của điện hạ! Nữ nhân chỉ có thể thờ một chồng...”

Còn cả một bài diễn thuyết lê thê lết thết đằng sau nữa nhưng ta quá buồn ngủ, mặc kệ Tiểu Đào vẫn cứ nước mắt đầy mặt, than khóc này nọ thì ta vẫn nằm xuống giường và im lặng chìm vào giấc ngủ sâu.

Nửa đêm, một thân ảnh tuất dật bất phàm, vạt áo đen bay bay trong gió, phi thân nhẹ nhàng trên những nóc nhà cao ngất của Hoàng Cung, cuối cùng dừng lại trước tấm cung hoa lệ có treo một tấm hoành phi đề ba chữ “ Ngọc Di điện” bằng vàng vô cùng hoành tráng.

Hắc y nhân quan sát xung quanh, ngoài các thị vệ đã bị điểm huyết ngũ nằm bất động xung quanh thì chẳng còn ai, xem như xung quanh đây đã ‘an toàn’ liền lấy từ trong người ra một bức thư , rồi lại vút xuống một chút vụn thức ăn. Lập tức một con chim câu với bộ lông trắng muốt từ xa bay đến, sà xuống ăn ngon lành. Hắc y nhân nhanh chóng nhét mật thư vào một ống tre nhỏ đeo bên chân nó , khẽ vuốt nhẹ đầu bồ câu, bồ câu dường như hiểu ý, ăn xong lập tức bay đi.

Một khắc sau, lại có một thân ảnh khác phi thân bay tới, động tác so với người kia vạn phần tao nhã bất phàm, vạt áo trắng so với ánh trăng giữa đêm khuyh thanh vắng còn muồn hơn , thấp thoáng dưới lớp áo choàng màu lông thỏ màu đen, che đi bạch y quá thu hút kia. Rất chuẩn xác bay xuống trước mặt hắc y nhân .

Hắc y nhân vừa thấy hắc liên quỳ xuống, chấp tay nói khẽ :

“ Vương gia , tất cả thuộc hạ đã xử lí xong xuôi!”

“ Người làm rất tốt, được rồi, người hãy về trước đi!” Nam nhân gật đầu, lạnh lùng nói.

“ Vương gia, bảo trọng!”

“ Bỏn vương biết rồi! Đã dịch dung và uống thuốc đặc chế, dù có phát hiện cũng sẽ tạm thời không sao.”

Tử Thuần chậm rãi cởi bỏ áo khoác, không nhanh không chậm bước vào trong điện. Bên trong tràn ngập mùi hương của nữ tử vô cùng dễ chịu. Hắc bước lại gần giường, chăm chú nhìn nữ tử đang ngủ trên giường.

Bàn tay không kìm được giơ lên, chạm khẽ vào làn da ấm áp mê người kia.

Ta đang nằm ngủ vô cùng ngon lành thì thấy bên má có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào nên giật mình tỉnh dậy. Dù đầu óc vẫn còn đang lơ mơ, nhưng ta có thể nhận thức được, người trước mặt là Âu Dương Thế Hiên!

Ta định thấp đèn thì lại bị hắc ngăn lại, nói là không cần. Ta nhìn hắc đầy nghi hoặc, rồi ngáp ngáp ngáp dài nói :

“ Nửa hôm nửa đêm người tìm ta làm gì? Hiên Hiên, lẽ nào người vội đến mức không ngủ được, chạy đến tìm ta bàn kế sao? Hay, sao mà căng đầu quá vậy! Ta đã bảo là không sao mà! Ta lo liệu được!”

Ta vỗ vào người hắc trấn an.

Tử Thuần cau mày một chút, xem ra suy đoán của hắc là đúng rồi. Thế Hiên , nhị đệ của hắc là muốn thông qua tiểu a đầu này để hại hắc! Hừ,cũng may là hắc kịp thời nhận thức, nếu không thì hậu quả thật không lường được.

Hắc ngồi xuống bên cạnh ta, dịu dàng nói :

“ Ngọc nhi, ta thật sự thấy vô cùng khó chịu, không ngủ được!Chúng ta bàn một chút về kế hoạch , được không?”

“ Được rồi được rồi! Lẽ nào mỹ nhân kế không được sao? Hay người vừa nghĩ ra, Tử Thuần vương gia không thích nữ nhân nên muốn đổi chiêu? Ày, không thích hay thích như nhau thôi! Gặp ta là xong hết!”

“ Nàng có dám chắc không?” Tử Thuần không nhịn được bật cười.

“ Chắc còn hơn vàng! Mà hôm nay người bị gì thế? Sao tự dưng lại gọi ta là Ngọc Nhi nghe thân mật thế! Có phải người đã động tâm rồi đúng không?” Ta cười hì hì nhìn hắc, sau đó lại ngáp thêm một cái, meo mao nói “ Người về Tử Thần điện đi, để ta còn ngủ! Ta buồn ngủ lắm...”

Ta không nói đùa, hiện tại ta cảm thấy phi thường buồn ngủ, mắt cứ díp lại, không kìm chế được nhắm mắt ngủ luôn, ngã thẳng vào lòng ai đó.

Tử Thuần ngạc nhiên nhìn ta, rồi lại phì cười lắc đầu :

“ Tiểu nha đầu mê ngủ!”

Sau khi đặt ta ngay ngắn trên giường, hắc thi triển nội lực giải thuật dịch dung, trở lại khuôn mặt bình thường rồi lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một viên.

Chỉ là có chút lưỡng lự.

Nhưng cuối cùng vẫn là dứt khoát để viên thuốc đó vào miệng ta, chẳng cần nước cũng tự tan ngay trong miệng . Có lẽ trong viên thuốc đó cũng có một chút lượng thuốc mê nên ta cũng chẳng thể phát hiện.

Hắc vuốt khê mái tóc ta, nhẹ nhàng hôn lên trán ta, miệng thì thầm dù biết đối phương chẳng nghe thấy gì :

“ Ngọc nhi, viên đan dược đặc chế này sẽ giúp nàng quên chuyện tối nay... Nhưng là sẽ có tác dụng phụ, có thể sẽ khiến nàng mỗi một ngày, hãy cố chịu đựng nhé!Thật xin lỗi, đành để nàng chịu ủy khuất rồi”

...

“ Thái tử phi nương nương!Nương nương...”

“ ... ”

“ Nương nương mau tỉnh dậy đi...!!!”

Là tiếng ai gọi ta vậy.... Là Tiểu Đào Đào sao? Vì sao ta lại cảm thấy mí mắt nặng trĩu, mệt mỏi thế này...

Ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi khó chịu, mắt chỉ có thể ti hí chứ chẳng thể mở ra. Ta thều thào khẽ gọi Tiểu Đào. Tiểu Đào hoảng hốt cực độ, cho gọi thái y suốt.

Âu Dương Thế Hiên sốt ruột đến nỗi vừa nghe tin đã một mạch chạy sang Ngọc Di điện của ta, vừa nhìn thấy một đám thái y phẩm cấp cao có thấp có , ai nấy đều thở dài ảo não nên lại càng thêm sốt ruột. Hắc đi tới vùng tay đập nát cái bàn gỗ bên giường, âm trầm cất tiếng :

“ Các người sao lại im như hến vậy? Mau nói cho ta biết, thái tử phi thế nào?”

“ Khởi bẩm điện hạ... nương nương thực sự không có dấu hiệu gì bất thường, nhưng là... toàn thân bủn rủn vô lực ... bây giờ hạ thần chỉ có thể kê vài thang thuốc bổ cho nương nương mà thôi” Thái y run rẩy bẩm báo , trong lòng không khỏi lo sợ. Thái tử gia từ xưa đến nay đều vô cùng chán ghét nữ nhân, thậm chí còn giết tất cả những ai dám đụng vào dù chỉ là một ngón tay, thế nhưng đối với thái tử phi lại vạn phần sủng ái, để mặc thái tử phi làm loạn trong Đông Cung không thềm nói gì , cũng không ngăn cản. Nếu như thái tử phi nương nương mà có mệnh hệ gì, e là... cái mạng của lão khó bảo toàn!

Thế Hiên khó hiểu nhíu mày, nha đầu này hôm qua về còn hùng hổ, tràn đầy sức sống đến mức ngay cả hắc cũng dám trêu ghẹo như vậy, như thế nào hôm nay lại nằm một đống ở đây rồi?

Nếu nói Tử Thuần hạ độc thì không hợp lý, bởi vì hắc ta không phải là người hấp tấp, làm việc không tính toán chu toàn, nhất định sẽ không hạ thủ với nàng....

Xem ra, sau lần này hắc phải lưu ý bố trí nhiều cao thủ tới Ngọc Di điện canh chừng mới được!

Hắc đứng dậy, định mở cửa sổ ra cho thoáng thì bên ngoài thái giám lại báo Hoàng thượng giá lâm Ngọc Di điện cùng với Hoàng Hậu . Hoàng đế và hoàng hậu bước vào, không để cho hắc kịp hành lễ đã khẩn trương hỏi :

“ Thế Hiên, Ngọc Nhi thế nào rồi? Thái y nói sao?”

“ Phụ hoàng , mẫu hậu đừng lo, chỉ là nàng hơi mệt mỏi mà thôi, uống vài thang thuốc bổ sẽ khỏe lại” Hắc chấp tay, cung kính đáp.

Hoàng đế sốt ruột đi thẳng tới bên giường , căng thẳng nhìn ta :

“ Người bảo làm sao trẫm không lo đây! Thái tử phi là công chúa của Hương quốc, là bảo bối của bọn họ, nếu Ngọc Nhi có mệnh hệ gì, chỉ e rằng chúng ta không thể gánh vác nỗi hậu quả!”

“ Phụ hoàng! Nhi thần thấy cho dù là vậy, chúng ta cứ đánh với họ ! Có nhi thần ở đây, phụ hoàng lo cái gì!” Thế Hiên bất mãn cau mày, phụ hoàng vì sao lại hèn nhát như vậy!Hương quốc thì sao? Cường quốc thì sao? Hắn không quan tâm.

“ Hầy, thái tử à, lẽ nào con quên rồi sao? Bao nhiêu năm nay, các đời tiên vương đều kéo quân đi đánh đều thảm bại, có người còn chết nơi sa trường, phơi thây ngoài đó.... Hiện tại binh lực chúng ta đến bây giờ vẫn còn hao tổn rất nhiều... cho dù con có là đệ nhất sát thủ thì chẳng làm gì được đâu ” Hoàng hậu thở dài một tiếng.

“ ...”

Cả điện đang chìm trong im lặng thì đột nhiên Hoàng hậu lại nêu lên một ý kiến:

“ Hay là chúng ta đưa Ngọc nhi đến Tử vương phủ của Thuần nhi đi!Thuần nhi là cao thủ đàn dược, nhất định sẽ có cách chữa cho Ngọc nhi!”

“ Ái hậu nói rất đúng, Thế Hiên, con mau đưa thái tử phi đi đi!”

9. Chương 9 : Trước Khi Người Nàng Thực Sự Yêu Xuất Hiện Thì Ta Chính Là Phu Quân Của Nàng!

Phượng mâu đột nhiên lóe lên một tia sắc bén, Âu Dương Thế Hiên dứt khoát lắc đầu , lạnh lùng nói :

“ Mẫu hậu, Ngọc nhi chẳng qua là hơi mệt mỏi trong người, tuy chưa thể điều tra ra lý do nhưng mà, cũng không cần vội vàng như vậy, nhất định uống vài thang thuốc bổ sẽ khỏe lại!” Bây giờ chỉ có thể chờ mà thôi. Nếu thật sự nàng bị trúng độc, thì cho dù độc có phát tác, chắc chắn mấy ngày nữa sẽ có dấu hiệu, lúc đó đưa đến chỗ của Đại hoàng huynh, vừa lấy thuốc giải vừa ‘nhắc nhở’ hắn một chút!

Thấy thái độ kiên quyết dứt khoát của Thế Hiên, Hoàng đế lẫn Hoàng hậu cũng chẳng muốn nhiều lời làm gì, ngồi thêm uống mấy chén trà rồi rời đi. Thế Hiên là người rất độc đoán, ngay cả cãi lý cũng là không ai bì được, nói thêm chỉ tổ chuốc thêm phiền phức. Hai người bọn họ là phụ mẫu , rất hiểu tính tình của Thế Hiên, bất kể là ai đều không nể mặt, muốn cái gì là làm cái đó, ngay cả người làm cha mẹ như họ cũng là họa vô đơn chí , chẳng thể làm gì cho dù là nắm quyền lực tối cao nhất trong Hương quốc thì cũng vậy cả thôi.

Đuổi hết bọn họ đi rồi, hắn mới cho người mang thuốc lên, đích thân nuốt từng muỗng một cho ta . Hắn biết phương thuốc Đông y này rất đắng , nên cho ta uống xong, đã nuốt thêm mấy muỗng mật ong ngọt lịm.

Cứ như vậy đến tối thì ta dần khỏe trở lại bình thường. Sự hồi phục hoàn hảo này khiến cho cả Hoàng Cung nhẹ nhõm hẳn.

Tiểu Đào mang cháo lên cho ta dùng tạm bữa tối, vừa nhìn ta ăn vừa than thở cái gì mà khi ta đổ bệnh thì Hoàng Cung nhốn nháo thế nào, Thái tử lo lắng ra sao, Hoàng đế khổ tâm đến mức nào khiến ta vô cùng chán nản, nhưng cũng lười nói, chỉ chú tâm ăn cháo . Nhưng trong những gì mà Tiểu Đào vừa nói , thì chi tiết khiến ta hài lòng nhất là Thế Hiên cư nhiên lại tận tình giúp ta uống thuốc như vậy. Cứ nghĩ mà xem, hắn đường đường là đương kim thái tử, cao quý biết nhường nào, lại còn là người ghét cay ghét đắng nữ nhân, thế nhưng hôm nay lại hạ mình vì ta , ở bên cạnh chăm sóc ta cả buổi sáng, mặc kệ cả một chồng tấu chương còn chưa phê duyệt. Một mỹ nam lạnh lùng vì mình mà tốn nhiều tâm ý như thế, thử hỏi làm sao không vui cho được!

Ta ăn cháo xong, thấy trong người cũng hồi phục lại ít nhiều, có thể chạy nhảy lung tung như bình thường.

Đêm nay trăng rất sáng, gió nhẹ nhẽ thổi làm tung bay mấy lọn tóc mây của ta. Ta chống cằm lặng lẽ ngồi bên trong tiểu đình bên cạnh hồ cá gần Ngọc Di điện thưởng nguyệt.

Lúc còn ở hiện đại, ta cũng thường hay ra ngoài ban công ngồi ngắm trăng với cha nương như thế này, mọi người ngồi dưới trăng nói cười vô cùng vui vẻ, vô cùng náo nhiệt. Thế nhưng bây giờ, lại chỉ có một mình ta lẻ bóng dưới vùng trời đêm bao la tĩnh mịch này.

Tĩnh mịch , hai chữ ấy nghe thật thê lương biết bao!

Khóe mắt ta bỗng lệ nóng viên quanh, rồi một giọt, lại hai giọt cứ thế lăn xuống gò má . Ta rất lo lắng, không biết cha mẹ hiện giờ thế nào, sống có tốt không, có tìm ta không? Còn cả hai nhỏ bạn vừa đáng yêu vừa đáng ghét kia nữa! Ta may mắn được xuyên không về đây, thế còn bọn họ thì sao? Tuy ta xuyên về đây lỗi lớn là ở hai đứa đó, nhưng bọn họ đã là bạn thân , rất thân với ta từ khi ta còn nhỏ thì làm sao ta có thể trách họ được! Chỉ mong mấy người đó cũng xuyên không như thế này . Huống gì ở Hương quốc này cũng rất tốt, ai cũng đối tốt với ta, ta có thể gặp được Thế Hiên, có thể gặp được Tiểu Đào...còn có Hoàng hậu nương nương và Hoàng đế bệ hạ lúc nào cũng thương yêu ta.

Ta cũng thấy thương cái công chúa Nhan Ngọc Nhi này, chỉ vì quá yếu đuối mà chết đi như thế...bỏ lại Phụ hoàng vẫn luôn nâng niu như dạ minh châu, bỏ lại Mẫu hậu mang nặng đẻ đau suốt 9 tháng 10 ngày, nuôi nấng thành một thiếu nữ xinh đẹp khuynh thành thế này...

Ta càng nghĩ lại càng thấy bi thương , càng lúc nước mắt càng nhiều hơn, nhưng ta chỉ có thể khóc trong im lặng, không muốn kinh động đến người khác. Bởi vì từ trước đến nay, ngoài hai nhỏ bạn thì ta chưa từng để lộ sự yếu đuối không nên có này. Thế giới này, bất luận hiện đại hay cổ đại, đều nghiệt ngã như nhau cả thôi, nếu muốn sống , muốn vươn lên thì phải mạnh mẽ, tuyệt không được yếu mềm, không được khóc...

Đang ngồi khóc thút thít thì ta bất ngờ nghe thấy tiếng bước chân , theo phản xạ vội vàng lấy ống tay áo lau đi nước mắt . Ai ngờ, còn chưa lau xong thì người nào đó đã dùng bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên đầu ta, dịu dàng tựa trăng, ôn nhu như nước khe nói :

“ Người vì sao lại khóc thành như vậy?Thật là, thân là thái tử phi mà khóc đến nổi mặt mũi nhợt nhạt , bẩn như vậy thì còn đâu là thể thống cơ chứ!”

Ta chẳng có tâm trạng để đấu khẩu với hắn, chỉ mím môi im lặng, trong lòng thầm mong hắn luyện thuyên cho nhanh một chút rồi đi đi ... Ta không muốn... không muốn thế này trước mặt hắn mà thê thảm thế này đâu...

Ấu Dương Thế Hiên nhìn ta im lặng không nói gì như vậy, trong lòng cũng cảm thấy có gì đó không quen thuộc. Nữ nhân này bình thường vẫn luôn đánh đá, vẫn luôn cười rạng rỡ như ánh ban mai rực rỡ như vậy, bây giờ dùng một phát lại vô lực, chẳng nói gì . Hắn lắc đầu thở dài, thấy nước mắt ta vẫn không tìm cách được cứ thế rơi xuống, môi trên cắn môi dưới đến bật máu thì không thể không động thủ, dang tay ôm ta vào lòng .

Ta ngẩn người, ngạc nhiên đến mức quên cả đẩy hắn ra.

Lại nghe giọng nói khàn khàn cùng hơi thở nam tính phả vào tai :

“ Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc thật lớn vào! Nếu cứ như vậy thì sẽ chẳng đỡ hơn được đâu! Bồn thái tử biết nàng đang nhớ người thân, nhớ quê nhà. Nhưng chuyện thì cũng xảy ra rồi, nên quên đi và chấp nhận hiện tại để có thể sống tốt hơn. Cha mẹ nàng cũng đâu muốn thấy nàng đau lòng như thế này?”

“ ...” Ta vẫn không đáp lời nhưng hắn vẫn kiên trì thuyết phục “ Lúc xung quanh không có ai, chỉ có một mình ta và nàng, hãy cứ khóc thật lớn vào, bởi vì trước khi nàng tìm được người thật lòng yêu, thật lòng muốn gả hay vẫn còn ở đây thì ta chính là trượng phu của nàng, là phu quân của nàng. Thế nên, nàng chẳng cần phải kiêng kị gì cả, khóc đi..”

Lần này thì ta quả thực không nhịn được nữa, chủ động ôm lấy hắn, vùi mặt vào ngực hắn mà khóc thành tiếng, giống như thể chưa từng được khóc vậy.

Hắn lúc này cũng cực kỳ phối hợp vỗ lưng an ủi ta, quên luôn cả chuyện bản thân hắn căm ghét nữ nhân thế nào, từng xuống tay giết bao nhiêu nữ tử đã vô tình hoặc cố ý đụng vào hắn.

Ta không nhớ mọi chuyện của đêm hôm qua một cách rõ ràng, chỉ biết là khi ta tỉnh dậy thì đã là sáng của ngày hôm sau và ta đang nằm trên giường trong Ngọc Di điện, tấm cung của ta. Có lẽ hôm qua ta khóc dữ

dội quá nên nhất thời mệt mỏi thiếp đi nên hẳn mới bế ta về .

Hây da, hôm qua ta xả ra bao nhiêu nước mắt như vậy, gào khóc ghê gớm như vậy, hôm nay liền khỏe khoắn dễ chịu hơn hẳn! Tiểu tử Thế Hiên đúng là rất lợi hại! Ha ha ha ! Mà hôm qua trong lúc mơ hồ, ta có nghe hẳn nói cái gì tương phu với cả người yêu ấy nhỉ... ách, sao đầu óc lại lơ mơ thế không biết! Ta chẳng thể nhớ gì cả! Thôi, chắc bây giờ mới ngủ dậy nên còn ngái ngủ , lúc khác nghĩ tiếp vậy!

Tiểu Đào mặt mày hớn hở đi vào giúp ta vệ sinh cá nhân, dọn bữa sáng cho ta ăn. Hôm nay thấy a đầu này có vẻ hưng phấn hơn so với bình thường nên ta không khỏi tò mò, chu miệng hỏi :

“ Tiểu Bò Đào này, có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

“ Nương nương! Nô tỳ là Tiểu Đào chứ không phải Tiểu Bò Đào! Còn nữa, nương nương thật tinh mắt a! Nô tỳ hôm nay quả thực rất vui! Hôm nay Hoàng đế bệ hạ đã tuyên bố ngày mai sẽ tổ chức Đại Hội Kiểm Pháp, nhằm xem thử trình độ kiểm pháp của các vị Hoàng tử cùng các Công chúa và Quận chúa đã tăng lên thế nào!”

“ Như vậy thì có gì vui!?” Ta bĩu môi.

“ Sao lại không vui a? Lần này đã định Thái tử gia sẽ thi đấu cùng với Đại diện hạ Tử Thuần đó a! Ai chẳng biết hai người họ kiểm pháp xuất quỷ nhập thần chứ! Mấy vị khác chỉ là phụ thôi, mọi người chủ yếu là muốn nhìn xem trận đấu lần này giữa hai người họ, xem ai là kẻ mạnh nhất Hương quốc đó nha! Mọi năm đều hòa hết, không biết năm nay thế nào, hi vọng là thương tích sẽ không nặng như mấy năm trước.”

“ Cái gì?” Đôi đũa trên tay ta mất điểm tựa, lạch cạch rơi xuống đất.

Tử Thuần đó ngoài luyện độc được còn là đệ nhất cao thủ sao? Tin giật gân mà!

10. Chương 10 : Nữ Tử Thiện Lương

Qua những gì mà Tiểu Đào nói thì võ công của Âu Dương Tử Thuần so với Thế Hiên cũng là vô cùng lợi hại. Ta thậm chí quyết định phải đến Tử vương phủ một chuyến xem thử võ công của Tử Thuần lợi hại thế nào rồi từ đó hỗ trợ Thế Hiên thắng trận lần này. Nói sao thì Thế Hiên cũng là một thái tử, sau này đăng quang ngôi vị sẽ là Hoàng đế, nếu bây giờ lại thua một hoàng tử thì e là sẽ không hay, nhiều khi còn khiến cho toàn dân thiên hạ nghĩ hẳn không đủ tư cách lên ngôi chứ chẳng chơi!

Nghĩ là làm, ta tức tốc thay y phục, tóc mây thắt lại thành hai bím để trước ngực xuất cung đến Tử vương phủ. Thời gian gấp gáp, nên ta cũng chẳng muốn ngồi xe ngựa, trực tiếp cưỡi ngựa. Ta đã từng học qua cách cưỡi ngựa nhưng là vẫn còn chưa thành thạo cho lắm... lần nào cũng bị ngã, cầu mong lần này sẽ bình an .

Ông trời dường như rất thích làm người khác phải đau khổ than thân trách phận mới cam tâm! Bởi thế nên ta vừa mới phi đến trước vương phủ đã không kịp không chế , dây cương bị tuột khỏi bàn tay làm ta mất thăng bằng, lao thẳng xuống đất mẹ thân yêu

~~Mấy tên thị vệ nhìn qua ta , thấy ta y phục bình thường nhưng cũng không đến nỗi nào, trên đầu ngay cả một thứ trang sức cũng không có liền đoán ta thành a hoàn , cực kỳ khinh thường chìa kiếm vào ta :

“ Tiểu a đầu , có phải là a hoàn của vị tiểu thư nào đó trốn đi chơi đúng không? Thế nhưng người đúng là ngu ngốc quá đi, lẽ nào không biết Tử vương phủ là nơi không phải muốn đến là đến sao? Huống gì, người cũng chỉ là một a hoàn !”

Ta cắn cắn răng, lồm cồm bò dậy. Chính trang lại một chút y phục , tóc tai rối bời xong lại quay sang vênh mặt nói :

“ Hồn xược! Ai là a hoàn chứ! Các người nhìn cho kỹ vào! Ta chính là đương kim thái tử phi , là ... ừm, tên là gì nhỉ? Ách, từ từ, để ta nhớ!” Thật tình, vì sao đột nhiên lại quên tên thế này! Đã vậy lệnh bài của thái tử phi cũng chẳng mang theo!

Mấy tên thị vệ cười ha hả nhìn ta , cười đến bò lăn bò toài, còn ta thì vẫn đứng như trời trồng, ngửa mặt lên trời đau khổ suy nghĩ.

“ Đến tên của mình mà cũng không nhớ, người đúng là bệnh thật rồi! Sau này không biết vị công tử nào số phận đen đủi mới cười người! Còn nữa, người có thể cười người chắc chắn cũng là một kẻ thần kinh không bình thường cũng nên!” Thị vệ xoa cằm đắc ý nói.

Đông Cung .

Âu Dương Thế Hiên tay cầm bút lông vừa mới chấm mực, tay cầm tấu chương hất hơi liên tục . Hắn khẽ chau mày :

“ Sao thế nhỉ?? Mặc kệ, chính sự hàng đầu...”

Năm giây sau...

“ Người đâu! Mau mời ngự y cho bốn thái tử! Nhanh lên! Bốn thái tử đột nhiên giữa trưa trời nắng lại hắt hơi, vô cùng kỳ quái , nhanh mời thái y đến!!!!Tính mệnh của bốn thái tử đang ngàn cân treo sợi tóc...”

...

Ta trở mắt nhìn hai tên thị vệ, miệng mở thật to nhưng cũng chẳng thể nói lên được câu gì, tên thị vệ còn lại cũng lên tiếng phụ họa :

“ Đúng vậy đúng vậy! Không những thế, người yêu đơn phương người, cũng là một kẻ nào bị cẩu thả, người không ra người, quỷ không ra quỷ!”

Trong thư phòng, quần gia hoảng hốt vỗ vỗ lưng Tử Thuần đang ho đến mức mặt mũi đều đỏ ửng cả lên :

“ Vương gia! Vương gia! Sao đột nhiên lại ho dữ dội như vậy!”

“ Khụ khụ...”

“ Chết thật... vì sao dạo này vương gia hay đau đầu lại còn ho khan thế này...có khi nào...”

“ Quần gia! Bốn vương có phải quá nhân từ với người rồi?”

...

Ta tức đến mức gào ầm lên:

“ Các người...!!! Nếu đã vậy, ta cũng nói à biết! Thê tử của người là một đệ nhất mỹ nhân từ dưới đếm lên! Mặt to bằng quả dưa hấu, người to như Thiên Bồng Nguyên Soái, hàng đêm lấy thịt đè người đè chết các người, cho các người sống không bằng chết!!!”

“ Người!!! Tiện tỳ to gan !” Hai tên thị vệ kích động trừng mắt .

“ Phiền các người vào báo một tiếng với vương gia, là có Thiên Di đến gặp! Thiên Di hay Ngọc Nhi gì đều được!” Ta phẩy tay , hùng hổ nói.

“ Cái gì? Một a hoàn như người đủ tư cách sao?” Hắn khinh bỉ miệt thị ta.

Mắt ta nổi đom đóm, tay siết chặt, chỉ hận vì sao trước đây không chịu học để bây giờ phải chịu ầm ục thế này đây! Ta thật đáng thương biết bao, huhu..

Ta kìm nén cơn tức giận xuống, cười đều giả :

“ Hai người các người, một người vào trong báo tin, một người ở lại cựa với ta!”

“ Người cựa cái gì!”

“ Cựa xem ta có phải thái tử phi hay không!”

“ Ha ha ha !! Được thôi! Ta đây chẳng tin ngươi là thái tử phi đâu!” Thị vệ trong bụng nghĩ thầm, nữ tử này cùng lắm chỉ là a hoàn của vị tiểu thư nào đó, hôm nay có lẽ là muốn đến thay tiểu thư tỏ tình với vương gia, cái gọi là cực này, bất quá nàng ta chỉ muốn đánh lừa, hòng muốn tự mình là thái tử phi cao quý trong khi bản thân lại là một a hoàn thấp kém a ~~ Đến lúc đó có khi lại phải giở trò mỹ nhân kế năn nỉ cũng nên. Cứ liên tưởng đến khuôn mặt nàng ta lúc năn nỉ đáng yêu đến mức nào nên mới không chần chừ mà đồng ý.

Tử Thuần vừa được tin báo là có Thiên Di cô nương đến gặp liền đặt quần bút xuống , hất bào đích thân đi ra đón. Cứ ngỡ sẽ được gặp một tiểu Thiên Di thanh tú diễm lệ, ở bên ngoài mỉm cười rạng rỡ chờ hắt ra đón, nào ngờ, cảnh tượng trước mắt thật đáng sợ!

“ Thiên Di...” Hắn giật giật khóe môi, gọi khẽ một tiếng.

Ta hoàn toàn chẳng nghe thấy tiếng hắn gọi, rất hưng phấn cùng thị vệ đặt tiền cược. Tuy không mang theo lệnh bài nhưng tiền thì không thiếu.

“ Ai yo, sao ngươi lại keo kiệt thế chứ! Nào nào, thêm một lượng bạc nữa đi! Ta đã đặt ba mươi lượng bạc rồi ! Ngươi mới chỉ có hai mươi chín thôi, đừng nói là một thị vệ lại có tiền lương chẳng bằng một a hoàn nhé!” Ta sáng khoái cười to.

“ Không đời nào! Ngươi nằm mơ đi! Ta thêm năm lượng bạc nữa, tổng cộng là ba mươi tư lượng bạc!” Hắn ngậm đắng nuốt cay khổ sở móc ngân lượng ra đặt xuống cái đồng quan tiền dưới đất.

Ta nhìn đồng tiền trước mắt mà không khỏi kích động, ôi ôi, tiền thật nhiều.... như vậy tí nữa chẳng cần về Đông Cung lấy thêm ngân lượng làm gì, trực tiếp ra phố đi dạo luôn! Dù gì, từ lúc đến cổ đại này, ta chưa từng đi chơi dạo phố, cảm thấy vô cùng bất cứ khó chịu!

Cơ mà vẫn cảm thấy chừng này ngân lượng vẫn chưa đủ, bởi vì ra ngoài còn phải mua thêm ít trang sức đeo tạm lên đầu, tránh bị hiểu lầm là a hoàn nữa nên ta quyết định, moi thêm chút nữa thì bị tiếng hành lễ của quần gia cắt đứt :

“ Tham kiến thái tử phi nương nương!”

Ta giật mình quay sang liền thấy Tử Thuần đứng bên cạnh, vui vẻ vẫy tay cười rất thản nhiên :

“ Mỹ nam ca ca ! Mỹ nam ca ca ! Ta sắp giàu to rồi ! Giàu to rồi!”

Tên thị vệ ngẩng đầu lên , bất gặp phải Tử Thuần liền quỳ mọp xuống hành lễ, lại thấy tiểu a đầu cổ quái kia được quần gia gọi một tiếng thái tử phi thì cả người run lên bần bật... lẽ nào... lẽ nào...

Lần này chết thật rồi, vì sao a đầu kia lại là thái tử phi được cơ chứ ! Đẹp thì có... nhưng rõ ràng... rõ ràng trên người ngay cả lệnh bài không có, tên không nhớ...

“ Tiểu tử, thế nào? Bây giờ đã tin chưa hử? Hay có cần thêm bằng chứng không? Nếu mọi chuyện đã rõ ràng thì mau rút kiếm chém đầu đi!” Ta cười nham hiểm, giả bộ đe dọa.

“ Nương nương bớt giận! Tội thần có mắt như mù, không biết là thái tử phi nương nương giá đáo, nên đã thất lễ với người, thỉnh nương nương tha tội chết!” Hắn ta giật bắn người, tưởng ta nói thật nên vội vã dập đầu xuống đất.

Ta chẳng phải là người độc ác, cũng là người từ thiện đại, đương nhiên là chẳng quen nhìn một người nào đó quỳ xuống, cầu xin thế này nên vội vàng đỡ hắn dậy, dịu giọng nói :

“ Không sao không sao! Nếu là ta thì cũng vậy cả thôi! Chỉ trách bốn cung quá hấp tấp, quên mang theo lệnh bài, y phục lẫn đầu tóc chẳng ra sao! Còn tội thất lễ thì chỉ cần đồng ngân lượng này là đủ rồi. Ách, trán ngươi chảy máu mất rồi, mau vào đây, ta giúp ngươi băng bó!”

Ta đỡ thị vệ kia đứng dậy, cũng quên luôn mục đích đến đây, quên cả nam tử này chẳng qua chỉ là một thị vệ nhỏ nhoi, chút vết thương này cũng có thể tự xử lý được.

Nghe ta nói vậy, hắn ta lắc đầu nguây nguẩy , cương quyết không chịu, nhưng ta nói, vết thương này là do ta , vì ta quên mất người cổ đại rất trọng mấy cái địa vị , quy tắc kiểu này nên mới đại dốt nói đùa làm hắn tưởng thật mà dập đầu thế này.

Hắn tuy là nam tử, nhưng võ công không cao, lại đang mất bình tĩnh nên dễ dàng bị ta lôi tuột vào trong vương phủ, đẩy xuống ghế gọi người mang bông băng tới, tự mình băng bó cho hắn.

A hoàn và quần gia thấy ta làm vậy vô cùng bất ngờ, định tiến lên nói thì bị Tử Thuần ngăn lại.

Nhìn ta bận rộn sức thuốc, băng bó cho tiểu thị vệ, tập trung đến mức quên luôn đây là đâu, Tử Thuần không nhận được cong môi cười nhẹ.

Tiểu a đầu này thật kỳ lạ, chỉ là bị thương nhẹ, lại còn rất đáng, vì sao nàng lại phải làm khổ mình như thế? Những điều này chẳng phải rất bình thường hay sao? Khắp thiên hạ ai ai cũng biết, ai ai cũng hiểu, chỉ có nàng là bối rối đến như vậy...

Hắn nên nói nàng ngu ngốc hay quá thiện lương đây? Bất quá, đó lại là điều tuyệt vời nhất chỉ có ở mình nàng, mà hắn thì lại rất thích điều đó. Để nàng làm thê tử của nhị đệ thật quá xứng đáng rồi.

11. Chương 11 : Cùng Kẻ Thù Đạo Phổ

Băng bó xong xuôi ta mới phát hiện ra, bản thân đang ở trong Tử Vương phủ... còn Tử Thuần vẫn đứng bên cạnh mỉm cười dịu dàng nhìn ta.

Ta bày ra một bộ áy náy nói :

“ Xin lỗi, xin lỗi, làm người chờ lâu rồi...”

“ Không sao, không sao! Thời gian còn dài” Tử Thuần rất rộng lượng xua tay, hắn nhìn ta ôn hòa nói “ Nàng đến đây tìm ta làm gì? Còn... đồng tiền cược đó là sao? Ta nghe nói hình như nàng cược có phải nàng là thái tử phi hay là a hoàn...”

Ách! Mất mặt quá đi!

Ta mạnh mẽ lắc đầu, khấn trương thanh minh :

“ Đúng là vậy! Nhưng tất cả đều có lý do! Ta muốn mời người đi dạo phố, nhưng lại quên mang theo nhiều ngân lượng nên mới nghĩ ra cách này ...” Vẫn biết hắn nguy hiểm, nhưng ta vẫn còn lạ lẫm với cổ đại, nên ra đường nhất định phải có người theo, võ công cũng phải giỏi! Lúc đầu ta cũng nghĩ rủ Thế Hiên, nhưng lại thôi. Hắn ta là thái tử, thời gian đâu làm ba cái chuyện này chứ!

“ Ha ha ha! Nàng thật là! Lẽ nào bốn vương lại nghèo đến mức phải để nàng lấy tiền ra đãi hay sao?” Hắn ôm bụng cười vô cùng sảng khoái.

“ Không... không phải... ta.. ừm... ta mời người mà để người lấy tiền túi thì không hay... “

Đám người quần gia và a hoàn từ bên ngoài len lén nhìn vào, cảm thấy vô cùng xúc động. Vương gia nhà bọn họ chính là rất ít cười, hầu như cả ngày khuôn mặt nhìn rất đáng sợ, từ lúc Hồng quý phi qua đời thì vương gia vẫn như vậy. Vì sao lần này lại cười sảng khoái như vậy nhỉ? Thái tử phi này thật không thể xem thường mà!

Sau khi giằng co qua lại một hồi, cuối cùng cũng quyết định, hắn luyện kiếm cho ta xem, còn ta lấy tiền đãi hắn xem như cảm tạ.

Tử Thuần dẫn ta ra hoa viên, nơi có sân rộng, thích hợp để luyện kiếm. Ta nằm lười trên chiếc ghế quý phi, hai bên có hai a hoàn cầm quạt quạt mát cho ta, còn ta thì vừa nằm hưởng thụ vừa nhìn mỹ nam ‘đội lột thiên thần’ kia ra sức múa kiếm. Nhưng phải công nhận một điều là hắn múa rất đẹp. Động tác vô cùng nhanh nhẹn, linh hoạt, mềm mại và tự nhiên nhưng lại không cảm thấy có sát khí, nhưng rõ ràng Tiểu Đào nói, số lần thắng của hắn nhiều hơn Thế Hiên mà?

Nếu là vậy thì chắc chắn là hắn đang cố che giấu kiếm pháp thật rồi. Hừ, xem ra đã biết ta đến đây là có ý thăm dò chăng?

Ta quay sang nói nhỏ với a hoàn :

“ Người đi mang cho ta một thanh kiếm đến đây, cái nào càng nhẹ càng tốt, có nghe chưa”

“ Dạ, nô tỳ lập tức đi lấy cho nương nương” A hoàn cúi người hành lễ một cái rồi rời đi.

Rất lâu sau kiếm cũng được mang lên, nhưng có lẽ Tử Thuần ở hơi xa một chút nên không thấy, vẫn rất miệt mài luyện kiếm.

Ta cầm lấy thanh kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve một cái rồi đột nhiên đứng bật dậy, cầm kiếm lao thẳng về phía Tử Thuần mà đâm liên tục. Hứ! Đây thì bày đặt giấu giấu diếm diếm! Ta đâm chết người!

Hắn bị tiếng hét của a hoàn nên mới quay sang, còn không hiểu chuyện gì thì đã bị ta đâm kiếm tới, nhưng lại hụt, chỉ có thể cắt đi vài lọn tóc của hắn. Hầy, buồn ghê, vốn dĩ muốn đâm hắn một cái để mai hắn không đi thi được. Tuy làm thế có chút nguy hiểm, nhưng có Thế Hiên chống lưng, có Tử quốc chống lưng, ta chẳng cần gì phải kiêng kỵ!

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì ta lại đâm tiếp, hắn do là vừa phải đỡ kiếm của ta, vừa phải kiếm chế để không làm ta bị thương nên cơ hồ không có thời cơ để phản công, chỉ có thể chặt vật đỡ kiếm của ta. Sau một hồi cuối cùng ta cũng mệt lử, kiếm cũng không còn linh hoạt như ban đầu mà uể oải, chậm dần. Nhân lúc đó, Âu Dương Tử Thuần dùng ngón tay đập nhẹ lên bàn tay ta làm ta đau quá nên thả kiếm xuống, lại như còn sợ ta làm gì tiếp nên cũng dè dặt ra cái bàn đá bên cạnh.

Sự lạnh lẽo của bàn đá đột ngột truyền lên lưng làm ta có chút không thích ứng, nhưng cũng không thể ngồi dậy, bởi vì hai bên đều là cánh tay rắn chắc của hắn, trước... trước mặt là khuôn mặt lạnh lùng của hắn. Hà hà, cuối cùng cũng nổi giận rồi.

Ta nhếch miệng cười khiêu khích.

Hắn đang cau mày thì đột nhiên giãn ra, mấy giây trước còn lạnh lùng như băng tuyết, thế mà bây giờ lại mỉm cười nhìn ta :

“ Ngọc Nhi, chẳng phải nàng muốn dùng mỹ nhân kế sao? Bây giờ thế nào lại đổi thành làm liều thế này? Không tốt, không tốt đâu”

Miệng ta cứng ngắc , không thể cười nổi . Hắn biết rồi sao? Hừ, muốn chơi bài ngựa à? Được thôi, ngựa thì ngựa, bà đây sợ địch gì! Thế này có khi lại càng hay!

Ta nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt hiện rõ sự quyến rũ , cánh tay mềm mại ôm lấy cổ hắn thì thầm nói :

“ Ô? Người biết rồi sao? Ai da...” Ta đảo mắt, miệng khẽ chu lên vô cùng đáng yêu “ Thật chán quá đi ~~ Nhưng làm thế nào mà người biết?”

“ Làm thế nào không quan trọng, quan trọng là, bổn vương đã biết rồi , như vậy nàng còn dám đến đây câu dẫn?” Hắn cong môi cười đến vô cùng yêu mị .Hầy, ta vẫn là thích nhìn hắn cười dịu dàng hơn, thế này... nhìn rất đáng sợ nha.

Ta cố gắng trấn an chính mình, cố nặn ra một nụ cười, ương ngạnh đáp lại hắn:

“ Sao lại không dám! Ta nhất định sẽ khiến cho người phải xiêu lòng! Yêu đến nỗi vì ta mà mất bình tĩnh, mất tự chủ!”

“ Vậy thì bổn vương nhất định sẽ rửa mắt nhìn xem Thái tử phi làm được gì?”

“ Trước tiên người hãy luyện công thật cho ta xem vài chiêu đi!”

“ Được, dù gì thì cho dù có phát hiện, nhị đệ cũng chẳng thể khắc phục”

Ta bĩu môi, cái gì mà không thể khắc phục, có ta ở đây cơ mà!

Mặc dù chơi bài ngựa, biết tâm tư của nhau, nhưng ta và hắn vẫn không ngại nói chuyện bình thường. Như thỏa thuận, hắn luyện kiếm cho ta xem, ta cùng hắn ra phố, mọi thu chi đều do ta trả!

Hắn thay y phục thành một thiếu gia bình thường rồi cùng ta đi ra phố. Bây giờ đang là sáng trưa sáng trệt rồi nên đường phố đông nghịt người, xung quanh ồn ào náo nhiệt, còn có cả tiếng rao phố nhiệt tình nghe rất mát tai.

Ta đột nhiên nhìn thấy trước mặt có bà cụ bán rong kẹo hồ lô, liền sấn lại mua cả chục cây, xem như vừa giúp đỡ vừa có cái ăn, ta lại còn tặng cụ ít bạc. Hồi ở hiện đại, ta không có nhiều tiền nên khi thấy người nghèo muốn giúp mà lại chẳng có tiền mà cho, đành phải cắn răng mà đi, đau lòng vô cùng ~~ Bây giờ thì khác rồi, ta cứ gặp người nghèo là cho tới bến!

Tử Thuần phe phẩy chiếc quạt, vừa đi vừa nhẹ giọng hỏi ta:

“ Vì sao nàng đối với bọn họ lại tốt như vậy?”

Ta cạo một miếng kẹo hồ lô rồi quay sang giảng giải cho hắn với cái kiểu gọi là “trưởng bối” nói với “văn bối”:

“ Những người nghèo này chẳng qua là không may mắn sinh ở gia đình nghèo nên không có điều kiện học hành nuôi dưỡng, mà những kẻ may mắn được sinh ra trong gia đình đế vương hay nhà giàu, được học hành đầy đủ, chính là để giúp đỡ đất nước ngày một phát triển văn minh, giúp đỡ dân nghèo. Bởi vì họ cũng như chúng ta, cũng là con người, cũng là người của nước ta, thế thì chẳng có lý gì mà ta lại mặc họ, bỏ rơi họ! Nếu người là họ thì cảm thấy thế nào chứ! Lê nào người không biết hay sao? Còn nữa, người dù gì cũng được phong vương, ở tuổi này mà phong vương thì không dễ chút nào, vì thế nên, khi cần cũng có thể phân phát tiền lấy lòng dân đó!”

“ Phân phát sao?” Hắn ngạc nhiên nhìn ta.

“ Ách, đúng vậy! tiền thuế cũng phải giảm một chút, phát lương nhiều một chút, thấy tiền nhiều thì họ sẽ làm nhiều, làm nhiều thì doanh thu tốt, doanh thu tốt thì sẽ hạn chế lại số người nghèo và ngân khố cũng tăng! Đúng không nào? Cứ tung ra một số tiền nhỏ rồi lại thu về một số tiền lớn, chẳng phải là rất tốt sao!” Ta nhún nhún vai, xong lại tự hào cười: “ Hi hi, trong hai cách vừa rồi thì cách thứ 2 Hiên đã thực hiện, nhưng cách thứ nhất thì không thể... bởi vì hắn chẳng có thời gian~ thật tiếc quá!”

Cứ nhìn thấy những người nghèo là ta không chịu được, mặc kệ Tử Thuần có ý tạo phản hay không, chỉ cần hắn nghe rồi tiếp thu, phân phát tiền cho dân nghèo để họ có cái ăn cái mặc là được rồi, sau này có khi ta lại nung tay, cho hắn chết nhẹ nhàng một chút! Hô hô hô!

Ta thấy hắn cứ nhíu mày suy tư nghĩ ngợi đến mức nắm cây kẹo hồ lô trên tay chực rớt xuống, ta vội vàng giật lại, hoảng hốt nói:

“ Này nha! Ta là nhờ người cầm thôi, chứ không phải của người! Vì thế đừng có lơ là như vậy!”

Hắn giật mình sau đó áy náy nhìn ta:

“ Đã đắc tội rồi”

Ta lắc lắc đầu tỏ ý không sao rồi lại tiếp tục đi. Lần đi này thu được rất nhiều thứ, ta còn mua hẳn cả một con mèo Ba Tư của thương nhân. Mèo này bây giờ rất hiếm nên giá cả rất đắt, đắt đến nỗi tiền ta mang theo cũng không đủ, đành phải mượn thêm mấy trăm lượng bạc của Tử Thuần mới mua đủ. Nhưng đúng là tiền nào của nấy, con mèo đẹp không chịu nổi! Lông của nó vừa mềm mại vừa trắng như tuyết, cái mũi màu hồng nhỏ xíu, cả cái tai nữa ~~ Ai ui, thật đáng yêu quá đi aaaa

Ta cứ áp má mình vào má của con mèo, dụi dụi đến mức lưu luyến không muốn rời, lại còn giơ ra trước mặt Ấu Dương Tử Thuần khoe khoang làm hắn phì cười, lấy quạt gõ nhẹ lên đầu ta, cúi xuống nhỏ giọng nói:

“ Về nhà rồi làm gì thì làm, đang ở ngoài đường ...”

Hắn còn chưa có nói xong, đúng lúc con mèo lại đang quay móng về phía hắn, rất chuẩn xác dùng đuôi đập một cái “bốp” vào khuôn mặt đẹp trai của hắn.

Khóe môi hắn giật giật không nói nên lời, mèo con dường như cảm nhận được có điều không ổn, liền quay lại về phía hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt vô tội rất đáng yêu, lại còn nịnh nọt liếm vài cái vào mặt hắn.....

Hu hu, mèo con của ta, sao mi ngu quá vậy! Không thấy hắn đang giận sao.... thế nào lại liếm mặt thế này.

Ta loay hoay, định ôm con mèo vào lòng để bảo vệ nhưng lại không nhanh bằng hấn, chớp mắt một cái, bàn tay thon dài trắng muốt của hấn đã tóm được con mèo xách lên, nghiêng cứu một lúc rồi nghiêm túc nhìn ta nói :

“ Lòng con mèo này rất mượt, rất trắng, chi bằng lột ra làm áo choàng được đấy!”

12. Chương 12 : Tử Thuần, Người Đang Ăn Kiêng Hả?

Ta đã phải tốn rất nhiều nước bọt mới có thể giành lại súng vật ‘to gan’ kia trở về. Thấy cũng đã gần đến trưa, đi này giờ cũng đã đói rồi thế nên lại ghé vào tủ lâu vừa ăn vừa uống rượu. Xem như là tiểu cô nương một lần tận hưởng hết phong lưu đi!

Tiểu nhị liếc mắt, thấy bên cạnh một tiểu cô nương khả ái là một nam tử bộ dáng vô cùng giàu có liền mở cở trong bụng , rất niềm nở ra đón .

Ta cầm thực đơn lên xem qua, rồi lại ngẩng đầu lên hỏi Tử Thuần :

“ Người ăn gì?”

“ Thế nàng ăn gì?” Hấn hỏi ngược lại ta, tay trái cẩn thận rót trà ra chén rồi lại thanh nhã cầm lên uống hết sức từ tốn “ Ta không để tâm đến thức ăn, cũng không kén chọn, chỉ cần không nhiều dầu mỡ là được”

“ Ách, người đang kiêng ăn hả? Ay yo, thôi đi cha, thân hình đẹp thế còn gì ! Ăn nhiều vào! Tiểu nhị, mang cho ta món này, món này... ừm, gà quay này bao nhiêu tiền ? Mang lên hai con đi! Khoan khoan... người làm gì vậy! Ta còn chưa có gọi xong...Món này nữa!!” Ta rất hưng phấn gọi món , chẳng để tâm đến đám người xung quanh đang nhìn chằm chằm với ánh mắt khinh bỉ miệt thị.

Âu Dương Tử Thuần chán nản che mặt, cầu cho đừng có ai gặp hấn ngay lúc này, nếu không còn đâu là mặt mũi a ! Nữ nhân này khẩu phần ăn thật khủng khiếp

~Lúc lâu sau thức ăn được mang lên, tỏa mùi hương thơm ngát khiến ta không kìm được mà nhỏ cả nước miếng xuống bàn, vội vã cầm đũa lên gấp liên tục, mặc cho trước mặt mình đang là một mỹ nam tuấn tú và xung quanh là bàn dân thiên hạ.

Mà từ xưa đến nay, đã là con gái thì phải ăn nhẹ nói khẽ, mà ta thì lại ngược hoàn toàn...

Đang ăn, ta đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng cầm lấy thanh đoản đao phòng thân của Tử Thuần ra cắt từng miếng gà quay để ra đĩa. Đám nam tử bàn bên cạnh thấy ta cầm kiếm lại tưởng muốn gây sự, nên cũng định rút kiếm, ai ngờ lại là dùng để cắt thịt gà!

Tử Thuần giật giật khóe mắt, khó nhọc cất tiếng :

“ Ngọc Nhi.... Thứ đó.... “

“ Ta biết rồi biết rồi, để giết người, nhưng là dính tí mỡ có sao nào!” Ta mút mút đầu ngón tay vẫn còn dính đầy mỡ cực béo từ con gà. Thật ngon quá đi, đầu bếp quán này được đấy, không tồi không tồi!

“ Nàng... ta chỉ mới lau sơ, chưa có rửa sạch, vẫn còn lại...”

Thanh đoản đao trên tay ta rớt xuống ‘keng’ một tiếng rất chói tai. Hấn thấy vậy liền gọi người mang món gà đó đi cùng với thanh đoản đao vào trong rửa sạch. Chưa kịp vươn tay tới vỗ vai trấn an ta thì từ đâu lại xuất hiện một đám người cầm kiếm xông vào từ các cửa sổ chữa thẳng về phía ta và Âu Dương Tử Thuần làm cho tủ lâu rối loạn, mọi người gần như xách dép chạy thẳng, chẳng có ai ở lại, chỉ có chủ quán vẫn là ‘thanh niên cứng’, kiên quyết trốn trong góc nhìn , vừa nhìn vừa ôm con mèo Ba Tư ta gửi nhờ.

Đám người kia chữa kiếm ngay sát vào cổ làm ta sợ đến xanh mặt không nói nên lời, trong khi Âu Dương Tử Thuần mặt không biến sắc, thanh âm không nhanh không chậm hỏi :

“ Là ai phái cái người đến?”

“ Là ta!”

Từ bên cửa sổ đối diện có một nam nhân vận y phục màu đỏ có vẽ lên đó bao nhiêu là hoa lá hệt nhìn đến nhức mắt. Tên chủ quán trong góc sợ sệt hành lễ:

“ Tham... tham kiến Cửu điện hạ!”

Ách? Cửu Điện hạ? Đừng nói người này là Cửu hoàng tử Hương quốc, Âu Dương Chính Thiên? Thế Hiên có từng nói qua, Cửu hoàng tử là một trong những đệ đệ trung thành nhất, luôn ủng hộ hần , cực kỳ cảm ghét Tử Thuần.

Nhưng hôm nay vì cái gì đột nhiên lại kéo đến đây nhỉ?

Chính Thiên khinh bỉ cười , mắt liếc sang ta :

“ Ôi chà, đại hoàng huynh hôm nay lại có hứng thú đi dạo phố, lại còn mang cả tiểu thiếp nữa à?”

Tiểu thiếp? Vợ bé? Gân xanh trên trán ta giật giật hai cái. Nhẫn! Ta nhẫn! Không nên kích động! Cửu hoàng tử chưa từng gặp qua ta, ta lại chẳng có gì để chứng minh thân phận, ngộ lỡ hần nổi khùng giết ta thì chết chắc!

“ Cửu đệ thật thất lễ! Bốn vương đã từng thề, đời này kiếp này cũng chỉ lấy một nữ nhân trước mặt thiên hạ, há có thể mang theo tiểu thiếp? Còn nữa, hôm nay bốn vương có hứng dạo phố, đệ lại kéo một đám nô tài đến phá hỏng, vừa gặp cũng không hành lễ, hồ ngôn loạn ngữ! Đệ nói xem, bốn vương có hay không nên phạt đệ?” Hần rất thản nhiên cầm chén trà lên uống.

“ Huynh! Vậy thì sao? Đệ đây đã muốn giết huynh lâu lắm rồi! Chẳng qua huynh luôn ở trong vương phủ , xung quanh đều có cao thủ bảo hộ nên mới không có cơ hội! Nhưng hôm nay thì khác ! Những người có mặt ở đây đều là cao thủ đại nội! Huynh có giỏi đến mức nào cũng không thoát được đâu! Lên cho ta! Ai lấy được đầu Tử Vương gia sẽ có thưởng!” Chính Thiên lộ khí xung thiên quát lớn.

Thời điểm đám người kia đâm tới, Âu Dương Tử Thuần phát mạnh tay áo một cái, một luồng kinh phong bắn ra đẩy mấy tên đi đầu bắn ra xa cả chục trượng, va thẳng vào tường . Ta hoảng sợ đến mức chân như mọc rễ ở dưới đất, không tài nào nhúc nhích nổi. Thật đáng sợ! Đây mới là sức mạnh thật sự của hần! Chỉ một cái phát tay áo thôi đã hạ được 10 cao thủ...

Nhưng vẫn còn tới tận ba mươi người nữa!

Hần phi thân tới, đơn thương độc mã tay không đánh với mấy cao thủ kia. Rất nhanh liền lấy được một thanh kiếm, số người chết lại càng tăng cao.

Âu Dương Chính Thiên sắc mặt trắng bệch, vô tình nhìn qua ta, sắc mặt lại tươi tỉnh hẳn. Ta còn chưa hiểu vì sao hần lại nhìn ta đầy ẩn ý như vậy thì hần đã lao tới, dùng thanh kiếm sắc bén đặt lên cổ ta, lại còn cố tình dùng lực làm kiếm xoẹt một đường lên cổ tạo thành một vết thương nhỏ , từng giọt máu theo kiếm nhỏ xuống đất. Ta run lấy bấy tay chân, chỉ nghe hần ta hét lên với Tử Thuần :

“ Đại hoàng huynh! Hoàng huynh không định nhìn tiểu thiếp này chết không toàn thân chứ!”

Tiểu thiếp! Lại dám một lần nữa gọi ta là tiểu thiếp!

Ta nổi giận thuận tay đập cùi chỏ vào cằm hần làm hần đau điếng người, ngã lăn ra đất! Tiểu tử, ăn nói cho cẩn thận vào! Bốn cô nương đây chính là tẩu tẩu của ngươi đó!

Chính Thiên bị đau, nổi giận nhìn ta, bất thành linh lại siết chặt thanh kiếm , không do dự đâm về phía ta. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, ta nghe thấy tiếng găm của Tử Thuần, lại nghe thấy một tiếng ‘keng’ – sự va chạm của kim loại và kim loại.

Mũi kiếm chỉ cách người ta hai centimet thì bị cái gì đó đập vào làm chệch hướng , tiếp đó là giọng nói lạnh lùng đến cực điểm của ai đó :

“ Tiểu Thiên! Đệ không định giết chết thái tử phi của bốn thái tử chứ!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, ta vui mừng đến nỗi chảy cả nước mắt, không ngần ngại đưa tay đẩy Chính Thiên ra, lao về phía Âu Dương Thế Hiên, mạnh mẽ ôm lấy hắn rồi không kìm được mà òa lên khóc to :

“ Hiên Hiên! Cuối cùng người cũng tới rồi! Hu hu , người xem người xem, ta bị thương rồi này! Ngay cổ luôn này! Đều là do đệ đệ tốt của người làm đó... Đau quá a ! Ta sắp chết rồi ... Hu hu ...”

Hắn cúi xuống bế ta lên, ta cũng rất hưởng thụ vùi đầu vào ngực hắn, tay cũng ôm chặt lấy cổ hắn thút thít , ra vẻ vô cùng ảm ức. Thấy ta như vậy, hắn cũng là vô cùng nổi giận, quay sang trừng mắt nhìn Chính Thiên , rồi lại quay sang ra lệnh cho đám hắc y nhân kia dừng tay.

Âu Dương Tử Thuần cầm kiếm, tuy rất mệt, mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn nhàn nhạt cười :

“ Nhị đệ cũng đến rồi à”

“ Bổng thái tử đến vấn tội hoàng huynh bảo vệ thể tử của bổng thái tử không chu toàn, để nàng bị thương thế này” Lại quay sang quát nạt Chính Thiên “ Đã là hoàng tử một nước thì phải sống quang minh chính đại, bổng thái tử có cần nhắc cho đệ nhớ là đã cấm không được manh động rồi? Chuyện của bổng thái tử và Đại hoàng huynh không cần thiết đệ phải nhúng tay! Mau cho đám người kia lui rồi hồi cung cùng với ta!”

Chính Thiên bĩu bĩu môi, ngoắc tay ra lệnh cho đám người kia rút lui, rồi lại e sợ hỏi :

“ Ca ca, có thật ... nàng ta là thái tử phi của ca ca không vậy?”

Câu trả lời vẫn là một cái lườm sắc lạnh. Ta đắc ý nhìn về phía Chính Thiên , đáng đời người! Dám gọi ta tiểu thiếp, lại dám kẻ kiêu lên cái cổ mặ mà không tì vết của ta, ta mặc kệ để Thế Hiên mắng chết người!

“ Nàng nhìn cái gì mà nhìn! Về cung bổng thái tử hỏi tội nàng vì sao lại âm thầm xuất cung để gặp phải nguy hiểm thế này!”

Giờ thì đến lượt ai đó nhìn ta đắc ý. Hừ, nữ tử đáng ghét, dám đánh ta, lại còn khiêu khích! Cho ca ca hỏi tội người đến thổ huyết mà chết!

Thế Hiên lạnh lùng bỏ lại một câu “ Hẹn huynh ở Đại Hội Kiếm Pháp” rồi bế ta bỏ đi. Đang đi giữa chừng thì ta bỗng nhiên làm loạn, rồi rít vầy vùng :

“ Dừng... dừng lại! Con mèo ! Con mèo Ba Tư của ta!”

Hắn khó hiểu nhìn ta, nhưng cũng thả ta xuống. Ta chạy vội đến bên cạnh chủ quán, chủ quán thấy ta cũng quỳ mọp xuống hành lễ :

“ Thái tử phi nương nương....nương nương không cần trả tiền đâu!”

“ Ha ha... bổng cung... bổng cung muốn lấy lại sủng vật, muốn lấy lại sủng vật thôi, ha ha...” Ta cười cười lấy lòng.

Chủ quán run rẩy bế con mèo lên, cẩn thận đặt vào tay ta. Thấy con mèo cùng ta trở lại, Thế Hiên cau mày một cái :

“ Nàng sao lại mang cả thứ này về cung?”

“ Thì sao nào? Ta ở Đông Cung rất buồn chán, muốn nuôi sủng vật, ai dám can ngăn!” Ta hất cằm, vênh váo nói.

Sau đó cả ba cùng lên xe ngựa một đường thẳng về hoàng cung. Âu Dương Tử Thuần đứng giữa những thi thể, ánh mắt vô hồn dị thường, khóe miệng khê nhếch lên trông rất đáng sợ, hắn dùng tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, lại nhớ đến vết thương trên cổ nàng , trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng lo lắng.

Tiểu a đầu đó sẽ không bị thương quá nặng chứ?

13. Chương 13 : Vô Cùng Đặc Ý

Về đến Đông Cung, Thế Hiên lập tức cho gọi thái y tới băng bó rồi mới ngồi xuống ‘chất vấn’ ta và Chính Thiên.

Ta và Chính Thiên ở trước mặt hần đều mất hết oai phong, hai người im như thóc, cúi đầu chẳng dám nói gì.

Ước chừng uống xong khoảng hai chén trà nhỏ, Thế Hiên mới ngẩng đầu lên, ánh mắt đáng sợ nhìn bọn ta :

“ Các người đã biết lỗi chưa?”

“ Biết rồi! Biết rồi mà!” Ta nịnh bợ cười một tiếng rồi sà luôn vào lòng hần, dụi dụi làm nũng “ Lần này ta đi là vì người, ta muốn đến xem thử võ công của Tử Thuần kia thế nào rồi về xem người còn thiếu cái gì , để giúp người bù vào điểm đó, khiến người có thể giành thắng lợi vào ngày mai!”

“ Còn gì nữa không?”

“ Ừm... ừm... Hần đã phát hiện ra kế hoạch của ta...”

Sắc mặt của Thế Hiên âm trầm đến đáng sợ. Ta nuốt nước miếng, vội vã nói tiếp :

“ Nhưng là, hần nói là muốn xem ta làm thế nào để câu dẫn hần! Người yên tâm, ta nhất định sẽ câu dẫn được hần!”

Thế Hiên không nói gì, quay sang nhìn Chính Thiên vẫn đang tròn mắt đứng thành một cục ở đó, lạnh lùng nói :

“ Đệ hành động lỗ mãng, không biết tự lượng sức mình, đáng trách! Dám chĩa kiếm vào thái tử phi , tội càng thêm nặng, đáng phạt! Để thái tử phi bị thương, đáng đánh! Đệ nói xem, ta nên thả đệ vào thùng chứa đầy rắn một canh giờ hay bị đánh hai mươi roi đây?”

Cả nửa ngày hần ta mới mở miệng trả lời một câu chẳng ăn nhập gì :

“ Hoàng huynh... hoàng huynh không giết ả ta sao? Cũng không đánh?”

Ta còn chưa kịp đáp trả thì Thế Hiên đã thay ta đòi lại công đạo :

“ Giết? Đánh? Ả? Tiểu Thiên, đệ càng ngày càng vô lễ! Ngay cả tẩu tẩu cũng có thể phát ngôn bừa bãi như vậy”

Tay ôm cổ Thế Hiên càng chặt hơn, ta hưng phấn tột độ, chỉ hận không thể một phát hôn lên môi của Thế Hiên để cảm tạ vì đã thay ta báo thù nam tử không biết trời cao đất dày kia!

Chính Thiên giật giật khóe môi như thể không tài nào tin được, lắp bắp nói :

“ Hoàng ... hoàng huynh! Chẳng phải từ xưa đến nay trừ mẫu hậu và bà vú nuôi ra thì bất kì nữ tử nào đụng vào huynh đều bị huynh giết hết hay sao? Ả... ả ta...”

“ Nàng là thái tử phi của ta, là hoàng hậu tương lai của Hương quốc, còn là Thất công chúa của Tử quốc, há có thể nói giết là giết được hay sao! Đệ thật hồ đồ!” Thế Hiên bình tĩnh đáp trả vô cùng hợp tình hợp lý đến mức ta ngay cả ta cũng phải phục hần! Không hổ là thái tử, vừa nói ra liền khiến người khác phải cứng họng không nói được gì!

Ai đó lặng người không nói được câu nào, rồi đột ngột quỳ sụp xuống, lết tới ôm lấy chân ta kích động nói :

“ Đại tẩu ! Tẩu đã làm thế nào mà khiến cho hoàng huynh sùng đến mức như thế vậy?”

Ta cười khì khì, lè lưỡi nói :

“ Bí quyết! Bí quyết đó nha! Ha ha, tiểu đệ à, cho dù có nói cũng không thể hiểu được đâu! Ha ha !” Làm sao mà nói được chứ! Nếu không thì mặt mũi ta để ở đâu nha! Chẳng lẽ lại nói vì ta và Thế Hiên đã có thỏa thuận trước với nhau ? Ầi, thế thì kẻ đang quỳ dưới kia phải là ta rồi! Ta sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Xong xuôi, Thế Hiên thắng tay đuổi đệ đệ ‘fan cuồng’ kia về, nhưng là hắn quá nhây, đuổi mãi không chịu, liền một cước đá hắn ra ngoài, mặc hắn than vãn khóc than làm cho người người kinh sợ, rồi mới quay sang cùng bàn tiếp với ta :

“ Nàng nói xem, ta còn khuyết điểm nào?”

“ Nói thế nghe được à! Người còn chưa có cho ta xem kiếm pháp của người!”

“ Được!”

Hắn kéo ta ra ngoài sân, sau khi đảm bảo ta đứng ở vị trí sẽ không gặp nguy hiểm mới bắt đầu vận công luyện kiếm. Nhìn từng động tác nhanh như tên bắn của hắn mà ta không khỏi cảm thán, vì sao cổ đại toàn những cao thủ vậy chứ! Chẳng bù cho hiện đại! Ài... thiện tai, thiện tai a!

Nếu so sánh ra thì chẳng ai thua ai, Tử Thuần có khuyết điểm ở chỗ là quá lợi dụng cái kiểu gọi là để đối phương đánh cho đã rồi phản công sau, còn Thế Hiên thì lại quá háo thắng, muốn đánh nhanh thắng nhanh, mới vào mà ra toàn những chiêu đoạt mạng nguy hiểm! Tuy hắn không mất sức nhiều, nhưng nếu cứ như vậy, sẽ rất nhanh lộ ra sơ hở, để đối phương cướp mất thời cơ rồi đả thương. Như vậy thì chỉ còn cách là thay đổi chiến lược, không được hấp tấp, đánh hết sức thông thả chậm rãi đến mức bức đối phương không chịu nổi mà ra sát chiêu. Sát chiêu của bọn hắn chủ yếu là dùng nội lực, mà một khi đã dùng đến nội lực thì sẽ hao tổn không ít sức lực, vì thế, khi đó người có được thể mạnh sẽ là Thế Hiên.

Đợi hắn đánh xong , lau hết mồ hôi rồi ta mới chậm rãi nói cho hắn nghe ý kiến của ta. Hắn nghe xong cũng không có nói gì, nhưng là khuôn mặt đã hiện rõ sự tán thưởng làm ta mát mặt vô cùng, bởi thêm cho hắn một câu xem như khuyến mãi :

“ Nhưng quan trọng là, khi đối phương ra sát chiêu, người phải lập tức nhân cơ hội đó mà đâm tới, đối phương vừa vận nội lực, đã thấm mệt, chắc chắn sẽ không tránh khỏi sơ hở, lợi dụng lúc đó hạ đo ván hắn!”

“ Làm sao nàng biết Tử Thuần sẽ ra sát chiêu trước?”

“ Bởi vì hắn đã chủ quan, đã nói với ta là người không thể nào nhận ra được khuyết điểm của người, còn nữa, lúc đó ta sẽ giúp người, sẽ hét lên là người đánh từ từ để ta chiêm ngưỡng võ công của người, như thế thì sẽ khiến hắn càng chủ quan hơn nữa”

Thế Hiên nhếch môi, hài lòng vỗ tay mấy cái :

“ Người đúng là rất thông minh!”

“ Quá khen rồi! Quá khen rồi! Nhưng là, nếu lần này người thành công, thì sẽ lấy gì để đền đáp ta đây?” “ Ta vừa nhận được tin báo, hai nước láng giềng quốc và Kim quốc, vương phi hai nước đó cũng vừa bị trúng độc, may mắn thế nào lại sống được, khi tỉnh dậy cũng là tính tình cổ quái, e là, đó có khả năng là bằng hữu của người”

“ Thật sao? Thật sao? Người hứa rồi đó! Nhất định phải để ta gặp họ đó!”

Đúng là mừng đến phát khóc đi! Không nghĩ tới hai người bọn họ thực sự xuyên đến đây, như vậy thì tốt rồi, ta sẽ không phải lo bản thân cô đơn một mình ở cái chỗ quỷ quái này rồi!

Ông trời đúng là giúp ta rồi a !!!

Hơn ai hết, ta chính là người mong cái Đại Hội Kiếm Pháp đó nhất!

Sáng hôm sau ta liền dậy rất sớm, để Tiểu Đào và cung nữ trang điểm xong rồi cùng đi đến trước sân hoàng cung, nơi tổ chức Đại Hội Kiếm Pháp. Lúc này mọi người chỉ mới đến có một chút, hoàng đế và hoàng hậu cũng chưa đến .

Ta ngồi bên cạnh Thế Hiên, tay cầm quả đào lên cắn một miếng rồi đưa cho hắn :

“ Người ăn thử đi! Đào ngon lắm đó! Rất ngọt!”

“ Nàng sao có thể thất lễ như vậy! Đây là đang trước mặt văn võ bá quan cùng các hoàng tử công chúa, chưa kể cung nữ thái giám...” Thế Hiên lấy tay đẩy ra.

Ta xì một tiếng rồi cũng chẳng nói gì, tiếp tục ăn. Người không ăn mặc người, ta cứ tiếp tục ăn.

Ta đang thưởng thức trái đào ngọt thì cảm thấy có sát khí quanh đây, còn có cả tiếng hành lễ , ngẩng đầu lên thì thấy Âu Dương Tử Thuần đã ngồi đối diện ta từ khi nào, mà hắn thì đang mỉm cười nhìn ta, Thế Hiên lại lạnh lùng nhìn hắn, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết chết hắn

Ài, hai cái tên nam nhân này thật là! Sáng sớm ra đã giở trò rồi! Làm ta ăn mất cả ngon!

Mặc cho trong miệng vẫn còn đầy ắp đào, ta ú ớ quay sang hỏi Thế Hiên :

“ Đây, phu quân đẹp trai, khi nào thì người và hắn sẽ đấu với nhau?”

“ Ngay đầu tiên”

“ Ách? Đầu tiên sao? Ôi cha...Vậy ta phải ăn nhiều một chút để tí còn lấy sức hết!”

Thế Hiên lắc đầu nhìn ta, tỏ vẻ như đầu hàng hoàn toàn. Ta cười cười nhìn hắn, à đúng rồi, nhân lúc này phải lấy lòng Tử Thuần một chút! Phải câu dẫn hắn! Câu dẫn hắn!

Ta đứng dậy, tiện tay cầm lên một trái đào rồi xóc vảy, đi thẳng đến chỗ của Tử Thuần. Hắn thấy ta liền ôn hòa cười :

“ Thái tử phi cần gì sao?”

“ Không có gì, là muốn mời người thưởng thức đào , chẳng phải trên bàn người chỉ có táo thôi sao? Ai cũng đều có đào, ta nghĩ chắc cung nữ đã quên rồi, nên hảo ý mang đến cho người một chút”

Cùng lúc đó, văn võ bá quan và mọi người có mặt lúc đó trừ ta , Tử Thuần và Thế Hiên lại ra sức bàn luận vô cùng sôi nổi. Ta cũng chẳng để tâm làm gì, cứ đưa quả đào hồng hồng tròn trịa ra trước mặt hắn.

“ Ăn thử đi! Rất ngon đó! Hi hi!”

Hắn hơi lưỡng lự một chút rồi mới nhận lấy, lại thấy ta nhìn hắn với con mắt đầy hi vọng, liền chậm rãi thanh nhã cắn một miếng, rồi mỉm cười nói :

“ Đúng là rất ngon, đa tạ thái tử phi”

“ Hi hi, không cần khách khí làm gì!” Xong việc, ta lại đi về chỗ ngồi. Nhưng tiếng bàn luận kia vẫn chưa dừng lại.

Ta vung tay, định đập bàn một cái thì ai đó đã làm trước cả ta. Âu Dương Thế Hiên lạnh lùng hỏi :

“ Im lặng hết cho ta! Ôn ào bàn luận như vậy thì còn ra thể thống gì!”

Quả nhiên, tất cả đều im bật, ngay cả một tiếng động cũng không có. Xem ra, từ quan lại đến người thân, đều rất sợ hãi hắn. Sao thế ? Ta thấy hắn cũng chẳng đến nỗi nào nha!

Thấy tình hình đã yên ổn trở lại, hắn mới nhắm mắt dưỡng thần, rồi đột nhiên lại hỏi vu vơ , cũng không biết là hỏi ta hay hỏi chính bản thân hắn :

“ Tử Thuần từ xưa đến nay đều rất không thích đào, vì sao lần này lại có thể ăn hết sạch trái đào người đưa như vậy? Nhanh như vậy đã động tâm rồi?”

Ta phì cười về dương dương tự đắc , tay cũng không quên nhét thêm một trái đào nhỏ nhất vào miệng :

“ Còn phải nói à! Ở hiện đại, ta chỉ cần nói vài câu , cười vài cái là đã khiến nam tử phải điêu đứng rồi”

Tức giận.

Hắn lại có thể tức giận khi nghe nàng nói những lời hoang đường như vậy ?

14. Chương 14 : Hiên Hiên, Người Mau Đứng Dậy Cho Ta!

Khoảng nửa tiếng sau, Hoàng đế và Hoàng hậu mới đến, lúc đó thì mọi người cũng đã đông đủ cả thì tên thái giám mới cất cái giọng the thé lên , cầm thánh chỉ của hoàng đế tuyên bố một tràng rồi đợi chỉ thị Hoàng đế thì Đại Hội mới bắt đầu.

Chỉ thị vừa ban xuống, Thế Hiên và Tử Thuần cùng lúc đứng dậy, thái giám lại hùng hùng hổ hổ ‘ hát ‘ tiếp :

“ Và mở đầu cho Đại Hội Kiểm Pháp chính là trận đấu giữa Thái tử điện hạ Ấu Dương Thế Hiên và Đại Hoàng tử Tử Vương gia Ấu Dương Tử Thuần!!”

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay rào rào . Đợi cho tiếng vỗ tay ngớt đi một chút, ta mới đứng dậy, hét to về phía Thế Hiên :

“ Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ! Chàng nhớ phải đánh từ từ thôi! Đánh cho đẹp vào cho thiếp! Đánh không đẹp thiếp liền giận chàng, liền viết thư hờu phu ném vào mặt chàng! Nghe rõ chưa hả!!!!”

Trên trời một đám quạ đen bay ngang qua, xung quanh im bất không một tiếng động. Hoàng đế giật giật khóe miệng, Hoàng Hậu giật giật khóe mắt, aizz... sao lại giật giật cùng nhau như thế a?

“ Phụ hoàng, Mẫu hậu, miệng... và mắt hai người làm sao vậy? Có phải là bệnh rồi không? Tiểu Đào! Mau gọi thái y, nhanh lên!” Ta lo lắng ôm lấy con mèo từ tay Tiểu Đào , rồi đẩy Tiểu Đào đi .

Hoàng Hậu cười gượng gạo, xua tay ra hiệu cho Tiểu Đào không cần đi rồi nhẹ nhàng nói với ta :

“ Không cần đâu, ha ha, không cần đâu, bổn cung là... là kích động quá đó mà! Vui quá nên mới thế”

Ta gật gù xem như đã hiểu, lại nhìn về phía hai nam tử đứng giữa sân kia, tay lăm lăm cầm kiếm, nhưng lạ một điều là, bọn họ người xoa mặt, người ôm bụng cười... Cha mẹ ơi, vui đến điên rồi sao? Cái đại hội này thì có gì vui? Hơn nữa bọn họ lại còn chuẩn bị xông vào choảng nhau, đáng lẽ phải ra sức “ trừng mắt” để đe dọa đối phương, tiếp đó là tỏa ra sát khí khiến người người e sợ chứ nhỉ? Ta thấy trong tiểu thuyết nào cũng nói như thế, vì sao hai người bọn họ.. chẳng giống tí nào nhỉ?

Một lát sau, Hoàng đế ho khan một tiếng, rồi ra hiệu tiếp tục. Lúc bấy giờ, họ mới bắt đầu siết chặt bảo kiếm, lạnh lùng nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống, sát khí ngập trời.

Mọi người run rẩy lo sợ, có người đang định đưa chén trà lên uống thì cảm nhận được sát khí, sợ đến mức làm rớt cả chén trà, có người yếu tim chịu không nổi lăn ra xỉu luôn.

Đúng là làm quá mà! Ta thấy bình thường, Thế Hiên đều đã rất đẹp trai, bây giờ bày ra cái tư thế giết người như vậy mới là đẹp trai thật sự ! Ta thích a ! Hiên a, người cứ tiếp tục phát huy đi, càng phát ra nhiều sát khí càng tốt, hăng máu lên lại càng đẹp trai! (Ôi, bà này có sở thích quá biến thái)

Trong lúc mọi người còn đang hoảng hồn , im như thóc, ngay cả thở cũng không dám thở thì hai người đã phi thân lên trời, hai thanh kiếm từ lúc nào đã rút ra khỏi vỏ, chạm vào nhau thật mạnh gây ra một tiếng ‘keng’ rất chói tai.

Tiếp sau đó là một màn trình diễn công phu hết sức đẹp mắt. Động tác của bọn họ nhanh như gió, mà không hiểu sao, đất rộng như vậy thì không đánh lại phải nhọc sức bay lên trời đánh vậy nhỉ? Đúng là! Mấy người này đúng là chỉ giỏi làm màu ~

Ta đang ngồi chơi với mèo con , vừa chơi vừa nghĩ Tử Thuần sẽ thua thê thảm thế nào thì bỗng nghe thấy mọi người xôn xao, nhìn qua thấy Hoàng Hậu sắc mặt trắng bệch, ta giật mình , tùy tay ném luôn mèo con sang bên cạnh (hức ~ ngược đãi động vật a~ Mèo con à, ngoan, về với chị đi ~) rồi ngẩng đầu lên lo lắng nhìn.

Ta luôn nghĩ mình đã đoán đúng, nhưng ai ngờ, kể cả như vậy, Thế Hiên vẫn bị Tử Thuần một chiêu làm cho nội thương , nặng đến nỗi chẳng còn sức đâu mà phi thân, ngã mạnh xuống đất, còn Tử Thuần... Tử Thuần lại đang đắc ý nhìn về phía ta...

Ta hoảng sợ đến nỗi mặt tái xanh, định đi lại gần chỗ sân đấu thì bị Tiểu Đào ngăn lại :

“ Nương nương, không được xuống...”

“ Cái gì mà không xuống? Hắn bị thương rồi! Ách, còn thổ huyết nữa kìa! Lại là huyết đen là sao? Hắn trúng độc rồi!” Ta vùng vẫy khỏi tay Tiểu Đào thì lại bị Chính Thiên từ đâu nhảy tới giữ lại :

“ Tẩu tẩu bây giờ nếu xuống thì hoàng huynh sẽ thua đó!”

Ta khựng lại, rồi yếu xìu ngồi xuống ghế, cảm môi không biết làm gì. Có lẽ, Tử Thuần đã nhận ra sự khác thường đó, rồi tương kế tựu kế ... thế nên Hiên mới nhanh như vậy đã bị thương! Ta thật ngu quá đi!! Sao lại nghĩ rằng cái logic đó có khả năng giúp Hiên cơ chứ! Ta căn bản không phải đối thủ của Tử Thuần ... đáng ra không nên nói cho Hiên... nếu không nói ra, chí ít hắn cũng sẽ không thua thế thảm thể này, hay ít nhất... ít nhất vẫn có hi vọng thắng. Chẳng phải mấy lần trước không có ta hắn vẫn thắng hay sao chứ!!

“ Một ...!” Thái giám đã bắt đầu đếm, chỉ cần sau năm tiếng đếm, Thế Hiên vẫn không thể đứng dậy thì xem như thua!

“ Hai...!”

Thế Hiên, đứng lên, mau đứng lên đi!

“ Ba...!”

Hiên Hiên, ngươi thực muốn cứ nằm lười ra đó à? Mau đứng lên cho ta!

Dường như vết thương quá nặng nên vẫn là khiến hắn không tài nào gượng dậy nổi. Ta lo lắng đến mức móng tay cắm phập vào lòng bàn tay cũng chẳng thấy đau...

“ Bốn...!”

Ta không nhịn được nữa! Không nhịn được nữa!

Mặc kệ Chính Thiên, mặc kệ Tiểu Đào, ta vùng ra, hét lớn về phía hắn :

“ Hiên Hiên!!!” Ngươi.. ngươi làm ơn hãy đứng dậy đi!

(* Haizz... ta vốn định viết hết 2 trang word luôn nhưng là lại nghĩ, dừng chỗ này cho nó gay cấn ~~ Các nàng đừng trách ta a T^T , bù lại tối nay ít hay nhiều sẽ có chương mới a !!! <3><3>

15. Chương 15 : Âu Dương Tử Thuần, Mau Giao Thuốc Giải Ra Đây!

Chung quy ta cũng chỉ là tùy tiện hét lên mà thôi, nào ngờ hắn thực sự động thủ, ta vừa dứt lời liềng nghe thấy một tiếng “hự” khá to, tiếp đó là đến lượt Tử Thuần lão đảo ngã ra đất, miệng không ngừng thổ huyết đen. Thế Hiên hơi run rẩy dùng tay chống xuống đất rồi đứng lên, hắn lấy tay lau đi khóe môi, cười nhạt một tiếng :

“ Hoàng huynh, lẽ nào huynh không biết, khi một người đang ở bên bờ vực của sự chiến thắng thì chính là lúc lơ là nhất hay sao?”

“ Nhị đệ... khụ , rõ ràng là dùng nữ tử đó...” Tử Thuần cúi đầu, cười tự giễu “ Thật khôn ngoan”

“ Ta không lợi dụng nàng, là tự nàng làm” Vào đúng thời điểm này, không hiểu sao Thế Hiên lại cảm thấy vô cùng đắc ý. Lần đầu tiên hắn lại cảm thấy đắc ý như vậy sau khi đánh thắng được Tử Thuần.

Vừa rồi là Thế Hiên dùng phi tiêu phóng vào người Tử Thuần, lực phóng rất mạnh, thậm chí là xuyên qua thân thể của Tử Thuần, lại chỉ cách tim một centimet, vô cùng nguy hiểm nên Tử Thuần làm cách nào cũng không thể gượng dậy được, nên đành chấp nhận thua trận. Tiếng thông báo của thái giám vừa dứt thì Thế Hiên cũng là không gượng được nữa, ngã sang bên cạnh hôn mê bất tỉnh.

Ta vội vàng chạy xuống đỡ lấy hắn, rồi lại nhìn sang Tử Thuần với ánh mắt bùng bùng lửa giận. Thế nhưng hắn lại rất thản nhiên nhìn ta, khóe môi lại còn cong lên một đường dù là vẫn có một dòng huyết lệ không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Thái y rất nhanh đã có mặt, đưa tất cả vào bên trong chữa trị. Ta cũng lo lắng cho Thế Hiên nên không thêm ở lại dự đại hội, trực tiếp về Tử Thần Điện trong Đông Cung xem xét tình hình của hắn.

Nhìn sắc mặt hắn càng ngày càng kém, mặt của thái y lại càng kém hơn, ta sốt ruột kéo vạt áo của lão thái y, lớn tiếng hỏi :

“ Thái tử trúng độc gì? Chữa được không?”

Lão thái y này thầm than trong bụng, lần trước thái tử phi bị bệnh lạ, thái tử cũng xách cổ lão thể này, bây giờ lại đổi thành thái tử phi xách cổ, vì sao lại xui xẻo như vậy?

Thái y nhìn nàng, thận trọng trả lời:

“ Hồi bẩm thái tử phi, thái tử là trúng kịch độc, là Đông Huyết Độc”

“ Huyết Tán? Nó là cái thứ quái quỷ gì!???” Ta bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn với tên lang băm này, nói thì nói luôn một thể đi, mắc cái gì mà phải đợi người ta lớn tiếng mới nói chứ!

“ Là kịch độc có khả năng làm máu đông lại, sau một tháng liền sẽ ...” Thái y ngập ngừng chẳng dám nói từ tiếp theo, thứ nhất là vì sợ nữ tử trước mặt, thứ hai từ đó là từ cấm kỵ trong cung, tuyệt không thể tự tiện nói được.

“ Vậy... thuốc giải đâu?” Ta có chút sợ hãi, nhưng vẫn là cố hết sức nắm lấy tia hi vọng cuối cùng.

“ Thuốc ... thuốc giải chỉ có ở chỗ của Tử Vương gia...”

“ Người không đùa chứ!!” Là ở chỗ cái tên thói tha đó sao?? Thật tức chết ta! “ Tiểu Đào, cùng ta đến chỗ Tử Thuần!”

Tiểu Đào vâng vâng dạ dạ, đưa con mèo sang cho a hoàn khác trông nom rồi chạy theo ta. Trong lúc nguy cấp thế này vẫn không quên hét đằng phía sau nhắc nhở :

“ Nương nương! Nương nương không được chạy! Như thế thì còn ra thể thống gì..”

Ta chẳng thèm để tâm, một đường chạy đến Thanh An Cung, nơi dành cho khách quý ở, cũng chính là nơi mà ai đó đang ở lại trị thương.

Thị vệ thấy ta định can ngăn thì bắt gặp ánh mắt đáng sợ muốn giết người của ta nên lùi lại chẳng dám tiến lên, chỉ còn cách im lặng nhường đường.

“ Âu Dương Tử Thuần! Cái đồ xúi quẩy nhà ngươi mau giao thuốc giải ra đây!!” Ta vừa không khách khí đá cửa xông vào vừa hét lớn.

Các mama thấy ta vô lễ như vậy liền không nhịn được mà lên giọng giáo huấn, còn tiện tay dùng đũa để ở trên bàn đánh một cái vào tay ta cảnh cáo :

“ Thái tử phi nương nương, thứ lỗi cho chúng ta vô lễ! Nhưng đây là nơi Tử Vương gia trị thương, nương nương không thể tùy tiện hét lớn làm kinh động vương gia!”

Ta giận giữ muốn đánh lại, nhưng lại bỏ qua, cắn răng chịu đựng. Bởi vì ta biết, mấy cái bà mama này hình như là mama kiêm việc giáo huấn công chúa, phi tần,... cho nên có quyền đánh nhẹ hoặc nhắc nhở. Bây giờ gây sự là không nên, trước cứ đi vào lấy thuốc giải cái đã.

Thấy ta vẫn cương quyết đi vào, bà ma ma đưa tay chắn đường, bồi thêm một nhát nữa vào cánh tay ta làm ta đau điếng cả người, trong lòng thâm chử rửa, cái đồ bản sao của Dung ma ma này, tốt nhất là đừng để ta gặp bà lần thứ hai! Nếu không, tóc của bà chẳng còn mà vấn đâu!

Ta bướng bỉnh lấy tay đẩy bà ta sang một bên, vẫn tiếp tục nghênh ngang đi vào, bà ta then quá hóa giận, định cho người mang ta ra thì bên trong truyền ra thanh âm trầm trầm của cái kẻ đáng chết vạn lần kia :

“ Các người để nàng vào..!”

Các ma ma được lệnh, đành phải âm ỨC lui sang một bên. Ta tuy rất vội, nhưng cũng không quên lè lưỡi trêu bà ta một cái rồi mới xoay người đi vào trong.

Ta bước nhanh đến bên cạnh giường của Tử Thuần, lúc này sắc mặt hắn so với Hiên cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, nhưng vẫn có thể coi là an toàn rồi, vết thương cũng đã được băng bó lại, thái y sớm đã rời đi.

Hắn thấy ta lập tức mỉm cười, đưa tay nắm lấy bàn tay ta, nhẹ nhàng vén tay áo lên. Thấy trên làn da trắng như tuyết có hai vết dài màu đỏ liền không khỏi đau lòng, dùng tay xoa nhẹ một chút :

“ Nàng có đau lắm không? Có cần bôi thuốc không?”

Ta tuy rất ghét hắn, nhưng mà... nhưng mà hắn đang để khóa thân ở trên, lộ ra cả một thân hình vừa rắn chắc vừa mềm mại, híc... còn cả làn da trắng mịn không tì vết, có hẳn 6 múi vô cùng manly làm ta nhất thời ngây ngất.

Đến khi hắn ‘sờ soạng’ như vậy thì ta mới tỉnh lại, vội vã rút tay ra, rồi trừng mắt đe dọa:

“ Vương gia làm vậy là ý gì? Mau đưa thuốc giải cho ta!”

Tử Thuần ngây người nhìn ta rồi chợt nhắm mắt lại, thanh âm đột nhiên vô cùng trầm thấp :

“ Lẽ nào muốn lấy thuốc giải ở chỗ bốn vương lại dễ dàng như vậy sao?”

“ Người có phải hay không muốn bị thêm một vết thương nữa?”

“ ...”

“ Người..!!” Ta ức chế chỉ thẳng vào mặt hắn, giận đến mức chẳng biết nói gì. Hắn chẳng thèm quan tâm, mắt vẫn cứ nhắm như vậy, làm như ta là người vô hình!!

Cuối cùng vẫn là phải xuống nước, ta quay sang chỗ khác, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi :

“ Vậy phải làm sao để người giao ra thuốc giải?”

Bấy giờ hắn mới chịu mở mắt ra, nhìn thẳng vào ta thản nhiên nói :

“ Nàng hãy đến vương phủ của ta chơi 1 tuần đi!”

16. Chương 16 : Gặp Lại Bằng Hữu

Có những chuyện mà đôi khi bản thân không muốn làm nhưng vì tình thế bắt buộc vẫn phải làm, đó gọi là thân bất do kỷ.

Ta từ lúc còn nhỏ đã là một kẻ dốt văn đến mức mê thâm, vốn dĩ chẳng hiểu câu đó có nghĩa là gì, mà cho dù có hiểu thì cũng là hiểu sơ sơ, mờ mờ. Bây giờ thì khác rồi, nhờ chuyện lần này mà ta đã có thể hiểu ý nghĩa của câu nói đó một cách sâu sắc nhất!

Trở về Đông Cung, ta lấy viên thuốc giải ra hòa vào nước, khuấy đều rồi cho Thế Hiên uống. Dược của Tử Thuần rất thần kỳ, cư nhiên lại có thể hòa tan vào nước như vitamin C, rất dễ uống! Nhưng khó một cái là, tên đáng chết nằm trên giường kia không hiểu sao vừa đổ một ít thuốc vào đã ngậm chặt miệng.

Hừ, là không muốn uống sao? Người không uống, mạng nhỏ của người khó bảo toàn đó!

Ta đưa bát thuốc cho Tiểu Đào, ra sức cạy miệng hắn ra, nhưng là làm cách gì vẫn không được, đành dùng đến hạ sách vậy! (Hu hu, cảnh báo trẻ con, hu hu ~)

Cách này ta chẳng biết có hiệu nghiệm hay không, nhưng là thấy trong ngôn tình lẫn trên television đều ‘chỉ’ như vậy, nên mới thử một lần xem sao. Ta cầm bát thuốc uống một ngụm to nhưng không nuốt, lấy tay vuốt vuốt ngực chán an rồi mới đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng áp môi mình lên môi Hiên, quả nhiên miệng

hắn đã thả lỏng ra, ta lập tức tiến công, đổ toàn bộ thuốc vào miệng hắn! (Làm ơn đi, các bạn có trách Ngọc tả cảnh mờ mịt k rõ thì mình cũng chịu, thật sự ngượng chín mặt >///<>

Sau khi sự việc xong xuôi, ta quay sang định sai Tiểu Đào đi sắp xếp đồ đạc thì xung quanh người đầu chẳng thấy nữa rồi.... Ta lúc này mới hiểu rõ được sự tình, mặt đỏ ửng lên...

Vừa rồi dùng cách đó... môi chạm môi.... Hức,... có thể hay không cũng xem là hôn đi? “ AAAAAA!!!” Ta xấu hổ che mặt , hét lớn một tiếng . Trời ơi trời ơi, nụ hôn đầu đời ta gìn giữ bấy lâu sao có thể nói mất là mất được chứ!!! Ta đúng là bị điên rồi, sao chưa nghĩ kỹ càng đã làm cái ... đó? Oh my god....!!

Ta đang đập đầu lên bàn thì nghe thấy giọng của Thế Hiên vang lên bên tai :

“ Nàng đang làm gì vậy? Lẽ nào ăn đậu hũ của bốn thái tử xong thì tự vẫn sao? Phải sống để bốn thái tử khỏi bệnh sẽ đích thân giết nàng”

Ta ngẩng phắt đầu lên, quên luôn cái sự việc đáng xấu hổ vừa rồi, chạy lại bên giường khẩn trương hỏi hắn :

“ Người thấy trong người thế nào rồi??”

“ Đã đỡ hơn nhiều rồi, không còn thấy đau nữa... Nàng đã lấy thuốc giải từ ai?” Thế Hiên chống tay ngồi dậy, nghiêm giọng hỏi ta.

Ta bĩu bĩu môi, chống nạnh nói :

“ Còn từ ai nữa! Vì người mà ta phải đến ở với hắn cả một tuần đó biết chưa! Hứ!”

“ Nàng nói cái gì?” Thế Hiên dường như rất kích động, cơ hồ muốn nhào tới chỗ ta nhưng vì vết thương , nên chưa thể cử động nhiều được.

Ta hét hồn lù ra sau vài bước, khó chịu khuyên hắn :

“ Người bình tĩnh đi! Chỉ là ở 1 tuần thôi mà! Ta cũng đã lỡ nhận lời rồi, người đừng lo, đây cũng là một cơ hội tốt. Ừm... còn nụ hôn lúc này... là bất đắc dĩ thôi, người.. người đừng để tâm!” Nói xong, ta ôm mặt chạy thẳng.

Ấu Dương Thế Hiên lặng yên nhìn theo bóng dáng nào, trong lòng không khỏi một phen lo lắng. Vì cái gì Tử Thuần lại cố tình, liều lĩnh hạ kịch độc rồi lại giao ra thuốc giải? Lẽ nào hắn ta đã đoán trước nàng sẽ tìm hắn đòi thuốc giải nên mới tự tin hạ kịch động như Đông Huyết Tán? Bởi vì nếu không tự tin như vậy, Tử Thuần sẽ không ngu ngốc hạ kịch độc lên người thái tử, đó là tội chết. Vậy còn lý do bắt nàng đến Tử Vương phủ là gì?

Đúng là thủ đoạn đầy người, một mũi tên trúng hai đích, vừa làm cho Thế Hiên hắn bị thương nặng, vừa có thể đưa được nàng đến Tử Vương phủ. Xem ra, hắn phải nhanh nhanh một chút chuẩn bị vài thứ, bảo hộ tiểu a đầu an toàn trong thời gian ở vương phủ mới được!

Sau khi tính toán xong, hắn chợt nhớ ra điều gì đó, ngón tay ngập ngừng đưa lên, chạm nhẹ vào khoe môi vẫn còn mùi thuốc lẫn với ‘mùi vị’ của nàng, im lặng không nói gì một lúc lâu.

Đến tối, Tử Thuần thưa với hoàng đế là muốn mời ta đến vương phủ để đánh đàn cũng như trò chuyện chút việc, sau 1 tuần sẽ đưa ta hồi cung. Ban đầu Hoàng đế không đồng ý, nhưng thấy ta mở miệng yêu cầu thì đành phải đồng ý, đồng thời cũng nhắc nhở Tử Thuần là phải nói hạ nhân giữ kín chuyện này. Nếu không truyền ra sẽ vô cùng rắc rối .

Ngay đêm đó, ta cùng Tử Thuần về Tử Vương phủ. Trên đường đi cả hai chẳng nói câu nào, chỉ có tiếng mèo kêu meo meo của Tiểu Tuyết đang nằm trên tay ta. Tiểu Tuyết là tên mà ta đặt cho con mèo Ba Tư này, sở dĩ đặt như vậy là vì lông của nó trắng như tuyết, thế nên ta nghĩ có lẽ, đặt là Tiểu Tuyết thì hợp nhất. Lần đi này ta để lại Tiểu Đào ở Đông Cung , thay ta lo việc thuốc thang cho Thế Hiên, đồng thời thông báo cho ta biết tình hình của hắn.

Đến vương phủ, hắn cho người chuẩn bị phòng cho ta rồi đích thân đưa ta đi xem phòng, lại còn phái tới tận mười a hoàn hầu hạ khiến ta một phen bối rối. Hắn đối xử như vậy với ta làm ta không khỏi thất kinh nhưng cũng chẳng dám nói ra.

Theo như lời của a hoàn nói thì căn phòng ta đang ở chính là tấm thất dành cho vương phi, mười a hoàn được cử tới cũng là đám người được luyện tập kỹ càng để hầu hạ cho vương phi. Ta nghe xong liền không khỏi phẫn nộ, định chuyển sang phòng khác thì bị a hoàn cản lại, nói bây giờ trời đã tối, chi bằng cứ để mai nói nên ta cũng thôi, tắm rửa sơ qua rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, lại nghe hần mời ta đến cùng dùng bữa. Ta cũng không có từ chối, tiện thể nói hần chuẩn bị căn phòng khác luôn.

Ta ăn xong bữa sáng, ngẩng đầu lên định nói với hần chuyện đó thì đột nhiên bên ngoài có một thân ảnh rớt xuống, kêu la oai oái. Đó là một nữ nhân!

Nàng ta xoa xoa cái mông, rồi quát to với ai đó đang ở trên nóc nhà :

“Chàng là cái đồ đáng chết! Ta là vương phi của chàng mà chàng lại có thể đối xử như vậy hay sao chứ! Cứ nhiên dám ném ta xuống đất như vậy! Nhìn mà bắt chước đệ đệ của chàng kia!”

Bên trên lại vang lên thanh âm của nam nhân nào đó :

“Nàng mới là nên nhìn lại mình đi! Ta bế nàng thì nàng cứ cấu nhéo ta đau chết đi được! Hỏi sao ta không trượt tay mới làm nàng ngã như vậy!”

“Thôi đi! Là vô công chàng không tốt!”

“Là bế theo một con heo như nàng !”

“Chàng...!!” Nữ tử ghen hòng, ức quá khóc nức lên, thế là nam tử nào đó từ trên nhà nhảy xuống vội vàng ôm lấy, nhẹ giọng dỗ dành.

Ôi trời, sao mà mới sáng sớm đã được xem hần cả một bộ phim tình cảm 10D luôn thế này? Ta quay sang ngơ ngác hỏi Tử Thuần cũng đang kinh ngạc không kém :

“Ngươi mời hai người họ đến diễn kịch cho ta xem hả?”

“Không có” Tử Thuần dứt khoát trả lời, hắng giọng nói lớn với hai người kia “ Hai vị ở bên ngoài là người phương nào?”

Nghe thấy tiếng của Tử Thuần, nữ tử ngừng khóc, cũng tiện chân đá luôn nam tử sang bên cạnh, chạy về phía ta, sau đó là ôm chầm lấy ta khóc nức nở :

“ Ôi trời ơi đất hời, Thiên Di à, cuối cùng cũng thấy bà rồi!!! Hu hu hu, tui đã nhớ bà biết bao!! I miss you so much!!!!”

Ta trở mắt, lấp bắp không dám tin :

“Này này... đừng nói ngươi là...”

Nữ nhân hung hăng đánh một cái bốp lên đầu ta : “ Lão nhân gia ta vì bà mà chạy không ngừng nghỉ suốt đêm từ quốc đến đây chỉ để tìm bà, vậy mà bà nở làm ra vẻ không biết hả!! Đồ vô lương tâm!!”

“Gì? Đừng nói ngươi là...”

“Còn chưa tỉnh à? Tôi là Hân Hân này!”

Ta mỉm cười nhìn nhỏ bạn, ‘nhẹ nhàng’ nói :

“Ai yo, cuối cùng cũng tìm thấy bà rồi, thế nào? Tối đây nạp mạng phải không?”

Hân Hân giờ mới nhớ ra được vấn đề, vội cười gượng gạo, rồi chạy như bay về phía nam tử kia , hét lớn :

“Phong Phong, chúng ta đi nhầm nơi rồi! Đó không phải bằng hữu của ta, là Thiên Dạ Xoa đó! Ghê quá, ghê quá, mau đi thôi!”

Ta tức đến đầu bốc khói, con bạn đáng ghét, đã hại chết ta, bây giờ lại còn nói câu đó à! Bên cạnh đó, ta cũng cảm thấy rất vui, cuối cùng cũng gặp được người quen rồi!

Nhưng không biết từ lúc nào, nam tử tên Phong Phong kia lại đang nói chuyện rất vui vẻ với Tử Thuần, hoàn toàn bỏ nhỏ bạn ta sang một bên.

Ta đặc ý nhìn nhỏ bạn đang co rúm lại, cười cười lấy lòng :

“ Thiên Di à, Thiên Di ơi ~~~ tớ thật sự rất nhớ cậu đó nha! Í.. chết rồi! Thiên Di à, sau lưng cậu có con gián kìa!”

“ Đâu ? Đâu? Hu hu!!” Ta hoảng sợ nhảy lên nhảy xuống như một đứa thần kinh, trên người quần áo lại xộc xệch, tóc tai rối tinh rối mù, miệng không ngừng la oai oái, tay chân múa loạn cả lên... Nhìn chẳng khác gì bị đập mạch!

Ài, nếu không phải đang ở trong vương phủ thì ta đã sớm bị hốt vào hospital rồi!

Phong Phong làm vẻ mặt thông cảm nhìn Tử Thuần :

“ Không nghĩ tới người có thể chứa một nữ nhân thần kinh như thế ở trong vương phủ, chắc phải khổ sở lắm nhỉ?”

“ Chịu nhiều nên quen rồi, thường thôi thường thôi! Thế này đã là gì !” Tử Thuần thông thả đáp lại.

Ta ủy khuất không thôi. Cái lũ người này rõ ràng là đang hợp lực ứng hiệp ta, cứ đợi đó, bản cô nương sẽ không tha cho ai trong số các người!!

17. Chương 17 : Các Người Từ Từ Ngủ Trong Wc Nhé!

Hân Hân và Hàn Phong dù gì cũng là bạn ta, hơn nữa còn là vương gia vương phi của quốc, lại lên đến đây nên không thể đường đường chính chính vào hoàng cung, vì thế nên họ sẽ ở lại Tử vương phủ vài ngày. Xem ra 1 tuần ở Tử Vương phủ không buồn chán như ta nghĩ ~

Buổi tối mọi người đang dùng bữa thì ta đột nhiên đứng dậy, mỉm cười nói :

“ À đúng rồi! Ta có làm món này ọi người ăn tráng miệng, đợi ta chút nhé! Ta xuống bếp mang lên!”

Hân Hân nghe xong vui đến mức nhảy căng lên , vỗ tay liên hồi :

“ Thiên Di nấu ăn là nhất đó nha!!! Tui nhớ mấy món bà nấu đến chết luôn rồi! Mau mang lên đây đi!”

“ Thực sự ... Thiên Di là người của thế giới khác sao?” Tử Thuần nhú mày quay sang hỏi Hàn Phong, trong đầu cảm thấy có chút mơ hồ.

“ Đúng vậy, vương phi thô lỗ nhà ta cũng là người từ thế giới khác, nàng ấy nói đây gọi là trọng sinh...” Hàn Phong còn chưa nói xong đã bị một cú như trời giáng lên đường, tiếp đó là khuôn mặt giận dữ đến cực điểm của Hân Hân :

“ Chàng vừa nói ai thô lỗ hả? Có tin ta đánh chết chàng không?”

“ Hân Hân! Nàng đừng có làm loạn, nếu không phải ta nhường nàng thì còn lâu nàng mới đánh được ta! Trước mặt người khác, nàng ít nhất cũng phải giữ ít thể diện cho ta chứ!” Hàn Phong lấy tay ôm đầu, trừng mắt nhìn nàng.

“ Thế cơ à? Ta cứ không giữ thể diện đấy thì sao? Phong Phong, chàng được lắm, ta sẽ không thèm về cùng chàng nữa! Ở đây cùng với Thiên Di!”

“ Nàng nghĩ Thiên Di gì đó là ai? Nàng có thể vào cung ở vào nàng ta sao?”

“ Nếu thế... nếu thế thì cùng lắm ta bỏ đi! Không về Phong vương phủ của chàng là được!”

“ Nàng có ngân lượng sao? Có việc làm sao? Ra đường thì nàng chỉ có nước chết đói!”

“ Chàng!”

Tử Thuần cười gượng gạo một tiếng, tiếp tục nâng chén trà lên uống. Trong lòng không khỏi một phen tính toán vài chuyện.

Không lâu sau, ta từ ngoài đi vào, trên tay là món bánh flan sở trường ngon có tiếng khi còn ở Hiện đại . Hân Hân đang nắm tóc kéo tai Hàn Phong , vừa nhìn thấy có đồ ăn ngon liền tiện tay đá luôn hân sang một bên, nhảy bổ về phía ta . Ta sợ hãi né sang một bên làm nàng ta trượt chân ngã rầm ra phía sau, mặt mũi bầm dập uất ức nhìn ta, còn ta vẫn ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra, đi lại gần đặt món bánh lên bàn rồi hắng giọng :

“ Giới thiệu với các người, đây gọi là bánh flan! Ngon lắm đó nha! Là một không hai ở cổ đại đó!” Ta chống nạnh, khua tay múa chân nói.

Hai nam nhân gật gật rồi cũng lấy một ít ra ăn thử , Hân Hân thấy vậy liền đứng dậy , cũng chạy tới giành giật một phần. Ta phần khởi nhìn bọn họ, trong lòng cảm thấy hân hoan lạ thường. Hà hà, đây sẽ là món bánh nhớ đời nhất của các người, thế nên ăn nhiều vào!

Tử Thuần đang ăn, quay sang thấy ta vẫn đang đứng yên thì có chút nghi ngờ, lên tiếng hỏi :

“ Thiên Di, nàng không ăn sao?”

“ À à, có chứ!” Ta giật mình, vội tiến lại lấy muỗng xúc một ít lên ăn. Tuy đã uống thuốc giải trước rồi, nhưng hi vọng là sẽ không sao!

Đang ăn cực kỳ ngon lành thì bỗng Hân Hân ngồi sụp xuống, tay ôm bụng la lên oai oái, Hàn Phong quay sang lo lắng định nói gì thì chính hân cũng cảm thấy ... bụng vô cùng nhức nhối, sau đó là hai người họ quay sang nhìn nhau, ánh mắt sắc bén, rồi đột ngột vừa chạy vừa hét :

“ Thiên Di hại chết chúng ta rồi! Nhà vệ sinh là của taaaaa!!!”

Ta hưng phấn quay sang nhìn Tử Thuần, háo hức chờ xem bộ dáng hân lúc bị trúng thuốc xổ loại mạnh thì sẽ thế nào, ai ngờ, từ đầu đến cuối hân vẫn ăn rất ngon lành mà chẳng động đậy hay có hành động gì có vẻ là trúng “thuốc xổ” cả... Sao lạ nhỉ? Hay là thuốc chưa phát huy tác dụng?

Tử Thuần đặt chén trà xuống, liếc mắt nhìn ta nói :

“ Bỗng vương thân là cao thủ độc dược, toàn thân chỗ nào cũng có được, lẽ nào lại bị cái trò trẻ con này của nàng làm ất hết hình tượng hay sao?”

“ Hả?” Ta thất vọng kêu lên, ai da, sao lại quên mất chứ! Thật là, thất vọng quá đi!

Hân đột nhiên đứng dậy, kéo ta lại gần , dứt khoát ép sát ta vào tường làm tim ta đập nhanh đến mức muốn nhảy luôn ra ngoài bỏ chủ . Ta lắp bắp nói không nên lời :

“ Người... người làm gì ? Chẳng phải ... chẳng phải người không bị gì sao?”

“ Cũng nên phạt nàng một chút xem như cảnh cáo chứ!” Hân cười cười nói.

“ Hả?” Không hiểu sao ta cảm thấy trong người bủn rủn bất lực vô cùng, cơ hồ sắp ngã thì lại được người nào đó dùng tay đỡ lấy eo.

Bất thành linh, Tử Thuần cúi xuống , định áp môi hân vào môi của ta thì quần gia từ bên ngoài hoảng hốt chạy vào :

“ Vương gia ! Vương gia! Không hay rồi!! Dược để làm thuốc xổ, cả giấy vệ sinh cũng... hết rồi!”

Ta bình tĩnh, đưa tay đẩy mạnh Tử Thuần ra, mặt đỏ ửng lên như quả cà chua. Hân ta... hân ta vừa rồi muốn làm cái gì vậy chứ!

Tử Thuần nhếch miệng, cười nhạt :

“ Người cử người đi mua đi, đành phải để cho hai người bọn họ chịu ủy khuất rồi!”

“ Dạ! Vương gia !” Quần gia nhận lệnh lui ra, trong lòng vô cùng phức tạp. Vừa rồi vương gia... định làm gì thái tử phi ? Còn nữa, chuyện giấy vệ sinh và dược đột ngột biến mất cũng không tra cứu sao?

Ta ngẩng đầu, kích động muốn tát hân một cái thì bị hân giữ chặt tay . Ta trừng mắt nhìn hân, hân lại điệu dàng nhìn ta. Lúc lâu sau ta mới chịu thôi, lạnh giọng nói :

“ Ta.. ta đi xem bọn họ một chút!”

Tử Thuần cũng không có ngăn ta, để mặc ta chạy đi. Vừa rồi... vừa rồi đích thực là không thể nào chống lại được, ta như bị thu hút vào ánh mắt mỉa mai kia của hắn, hoặc họa chăng là bị hắn hạ được rồi nên mới không giãy ra cho đến khi quân gia thông báo?

Xém chút nữa... xem chút nữa là tiêu rồi! Ta bây giờ càng lúc càng phải đề phòng hơn một chút mới được! Nếu không phải lúc này có quân gia, ta thật chẳng dám nghĩ tới tiếp theo sẽ phát sinh cái gì!

Không uống công ta chuẩn bị, vừa đến trước nhà vệ sinh, đã thấy từ trong hai nhà vệ sinh, Hàn Phong và Hàn Hân không ngừng khóc than, không ngừng rửa ta. A hoàn xung quanh sợ đến mức chẳng dám lên tiếng.

Ta nhìn bộ dạng của hắn mà không nhịn được cười, ôm bụng sảng khoái cười to một tiếng:

“ Ha ha ha ! Cho đáng đời các ngươi! Lại dám nói xấu ta! Thế này là còn nhẹ đó!”

“ Thiên Di! Khi nào “giải quyết nỗi buồn” xong ! Tui nhất định sẽ giết bà!”

“ Đúng vậy! Thiên Di ! Bổng vương nhất định sẽ ném ngươi vào chuồng heo cho hả giận!”

“ Ồ? Vậy à? Thế thì đợi ra được rồi hãy nói nhé ! Hô hô ! Yên tâm, muốn mua được giấy vệ sinh thì phải đi rất xa, e là nửa đêm mới xong, còn được nữa! Ai nha, xem ra đêm nay các ngươi phải ngủ ở đây rồi!”

“ Hu hu hu...!!”

“ Hân Hân! Nàng không được khóc! Phải giữ hình tượng! Bên ngoài có rất nhiều a hoàn, kể cả bị hạ độ cũng phải giữ hình tượng, cũng là để kẻ nào đó không được đắc ý!”

“ Hình tượng cái đầu chàng! Ta từ trước nay làm gì có hình tượng chứ! Chết đến nơi rồi..còn giữ hình tượng hình tèo cái gì! Hu hu...”

“ Hự hự... các tiểu a hoàn ở bên ngoài, các ngươi đừng hiểu lầm... hự hự.. bổng vương bị kẻ xấu hạ thủ nên mới thê thảm thế này chứ bình thường đều vô cùng ngọc thụ lâm phong... hự hự .. các ngươi đừng có cười ta! Phải tiếp tục ngưỡng mộ ta , thần tượng ta...A..”

A hoàn xung quanh cười rộ lên . Hàn Phong vương thật khác người nha! Sắp tiêu đến nơi còn lo đến hình tượng! Xem ra, sau này chết rồi cũng ráng mà cười để giữ vẻ ‘phong lưu tiêu sái’ , người đời ngưỡng mộ rồi!

18. Chương 18 : Hiền , Bổng Cung Về Rồi!

Mọi chuyện sau đó thì ta không biết, chỉ biết sáng sớm hôm sau đã tỉnh lại trong phòng ta rồi. Đúng lúc bên ngoài có một tiểu a hoàn đi vào, thấy ta đã tỉnh liền nhún người thỉnh an :

“ Thái tử phi nương nương cát tường ! Nô tỳ là Tiểu An được cử đến để hầu hạ nương nương”

Ta ngáp một cái rồi vẫy vẫy tay về phía tiểu a hoàn :

“ Được rồi, đừng quỳ ở đó nữa, mau lại đây giúp ta thay đồ một chút... À này, Tiểu An, sao ta lại ở phòng này? Hình như... hôm qua ta đã ngủ ở gốc cây đối diện...” Ta ghen hòng chẳng dám nghĩ tới. Hu hu, ở cái nơi hôi hám đó, cách nhà vệ sinh 3m mà ta vẫn có thể ngủ sao? Sao ta ‘tỉnh’ dữ thần!

Tiểu An cũng che miệng cười khúc khích , không dám ngẩng lên nhìn ta :

“ Bẩm nương nương, sau khi nương nương ngủ được một lúc thì Vương gia có tới đưa nương nương về phòng. Vương gia có nói, nương nương không muốn ngủ ở phòng kia nên để nương nương ngủ ở đây, bên cạnh phòng của Phong vương gia và vương phi”

“Ồ, xem ra hần cũng chu đáo quá!” Ta tấm tắc khen một tiếng. Hừ, người biết thế là tốt! Nếu để bốn cung đến đề nghị chuyển phòng lần thứ hai thì đừng mơ vương phủ của người còn nguyên vẹn!

Tay nghề của Tiểu An rất tốt, trong vòng nửa tiếng đã giúp ta mặc xong y phục, mặt mũi cũng là được vệ sinh sạch sẽ, mái tóc dài rối tinh rối mù cũng được vấn lên theo kiểu Thùy Qua cực kỳ đơn giản nhưng lại thanh thoát vô cùng, hơn nữa, lại còn có nét đáng yêu khiến ta vô cùng hài lòng. Tiểu Đào nhà ta tuy cũng rất tốt, nhưng e là việc vấn tóc kiểu này thì không bằng được, có lẽ nếu được thì hỏi Tử Thuần một phen xem có thể mang tiểu a đầu này đi được không...

Nhắc đến Tử Thuần làm ta bất giác nhớ đến chuyện hôm qua... Hôm qua, ta suýt chút thì bị hần hôn ... hức, ai biết là trong miệng hần có độc không chứ! Có khi hần định hạ độc, rồi để ta, một Thái tử phi oai phong uy vũ của Hương quốc, Thất công chúa đa tài đa nghệ, một người đến từ thế kỷ 21 chết vì được mỹ nam tử hôn! Thế thì ta còn đâu là mặt mũi chứ!

Nghe nói thời Phan An, người ta biểu lộ sự ngưỡng mộ dành ỹ nam tử vô cùng mãnh liệt, có nhiều người còn chết vì bị ngưỡng mộ thái quá. Cũng tại thời đó, có một số hay ném hoa quả hay gì đó vào mỹ nam, nhiều quá nên mỹ nam không chịu được mà chết! Còn ta? Ta đang ở trong thân thể của công chúa Ngọc Nhi này, dung mạo xuất chúng, đẹp tựa thiên tiên, nếu là chết vì được mỹ nam hôn thì kiểu gì cũng vang danh thiên hạ! Có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được vết nhơ này...

Hơn nữa, hần muốn để ta chết thê thảm như vậy cũng là chuyện thường. Bởi vì ta là thái tử phi của Âu Dương Thế Hiên, mà hần thì chẳng phải rất ghét Hiên sao? Chính vì thế nên nếu hạ độc được ta, để ta chết thê thảm thì mặt mũi của Hiên cũng theo đó mà nát hết! (Ồi, chị à, chị toàn thái quá cả lên)

Xem ra, phải đề phòng một chút, càng tránh xa tên chết tiệt, âm mưu xấu xa kia một chút, đặc biệt là tránh để hần lại gần!

Ngắm nghía vài lần trước gương xong, ta cùng Tiểu An đi đến phòng của hai người bạn đáng thương kia xem thử tình hình thế nào.

Ai dè, vừa đẩy cửa đã thấy... một cảnh không – dành – cho – trẻ - em dưới 18 tuổi!!!

Ta xấu hổ đóng sầm cửa lại. Sao lại không nhận ra chứ! Xung quanh đây đều không có thị vệ, xem như đã bị họ đuổi đi hết ... Ách, ta.. hu hu, ta chưa nhìn thấy gì hết mà!!!

Ta đang cực kỳ xấu hổ, loay hoay lo lắng không yên thì cửa đột nhiên lại mở ra, trước mặt là Hàn Phong đã mặc y phục chỉnh chu đang mỉm cười ‘câu dẫn’ nhìn ta :

“Ồ, tiểu mỹ nhân à, hôm qua nàng làm cho ta và thê tử thê thảm thành như vậy, lại còn bị Tử Thuần của người hạ xuân được, rồi sáng nay bị nàng nhìn thấy hết, nàng nói xem, ta nên làm gì với nàng đây? Hử?”

Ta ngó người nhìn hần, lúng túng không biết phải làm sao. Lại nghe thấy tiếng thút thút bên trong, xem ra Hân Hân chịu ủy khuất không ít rồi.... Ài, Hân Hân à, cho ta xin lỗi a, lúc khác sẽ đền bù cho bà sau...

Khoan đã!

Ta ngẩng phát đầu lên, tay níu lấy vạt áo của Hàn Phong, cau mày hỏi :

“Hạ xuân được? Sao lại hạ xuân được chứ?”

“Nàng đừng có kích động thế chứ! Ta và Hân Hân là người bị hạ còn chưa vội, nàng vội cái gì?”

“Không được không được, đây là lần đầu tiên của Hân Hân, lại bị hạ xuân được, khẳng định...” Ta đau lòng vội vã định chạy vào trong thì lại bị Phong giữ lại, khế chau mày lo long hỏi :

“Nàng định làm gì? Lần đầu mà bị hạ được thì sao? Không tốt?”

“Không phải không tốt, mà là nhất định rất đau! Nếu không sao Hân Hân lại khóc vậy chứ! Người mau tránh ra! Hân Hân!”

Phong ngó người, vài giây sau bật cười ha hả làm ta vô cùng khó hiểu :

“Người cười gì?”

“ Tiểu mỹ nhân, nàng thực đúng là hấp tấp! Chưa biết gì đã hành động rồi! Lại đây, ta nói nhỏ cho” Chẳng đợi ta kịp làm gì, hắn đã thì thầm vào tai ta, hơi thở nam tính cứ như vậy phả vào tai, làm ta một phen ớn lạnh, nhưng cũng kiên trì nghe hắn nói “ Hân Hân khóc, thật ra là vì .. người phá hỏng chuyện tốt của bọn ta! Còn nữa, cho ta gửi lời cảm ơn đến Tử Thuần, người đi gặp hắn phải không? Nói cảm ơn hộ bọn ta nhé! Hắn hạ xuân được rất đúng lúc, ta sau này sẽ đích thân đi cảm ơn hắn ”

Ách, hắn nói gì vậy? Ban đầu thì nói là bị hạ, nghe như thể ... vô cùng đáng thương, vô cùng phần hận, còn bây giờ ... sao lại chuyển sang cảm ơn vì bị hạ được rồi? ài, thật nhảm nhí!

Ta cũng chẳng phiền bọn họ nữa, một đường đến thẳng phòng chính dùng bữa sáng. Âu Dương Tử Thuần đã ngồi trước bàn ăn, tay cầm chén trà, tay cầm sách chăm chú đọc. Ta thật khâm phục hắn! Cả một bàn ăn hấp dẫn như vậy mà vẫn có thể ngồi đó đọc sách như không có gì, trong khi ta vừa nhìn thấy đã hận không thể ăn luôn cả thịt lẫn xương rồi! Há há, ôi cha, tha lỗi nha độc giả, là ta tham ăn, tham ăn ý mà ! (Này này, đây là yếu tố gây cười, không phải thật đâu, hu hu)

Không thèm quan tâm đến hắn làm gì ệt, ta trực tiếp ngồi xuống, thản nhiên cầm đũa dùng bữa, vừa ăn vừa hỏi :

“ Này, thánh mặt lạnh, sao lại hạ xuân được ?”

“ Nếu ta không hạ, thì e rằng hôm nay nàng sẽ chết không nhắm mắt rồi” Tử Thuần đặt cuốn sách xuống, mỉm cười nhìn ta. “ Hơn nữa, ta là Tử Thuần, không phải cái gì Thánh Mặt Lạnh...”

“ Ách...” Hắn nói cũng phải, hôm qua ta đã chinh hai người bọn họ thê thảm như vậy, nếu như không có xuân được, không động phòng thì... Híc, ta không dám nghĩ đến chuyện tiếp theo đâu!

“ Phu thê bọn họ bất hòa, nghe nói trong đêm động phòng lẫn những ngày sau đó, kể cả khi Phong vương phi tỉnh lại, cũng không thấy động phòng, vừa lúc hôm qua khi ta đến thì lại nghe Phong vương gia nói ‘chẳng lẽ chưa kịp động phòng, chưa kịp ăn đậu hũ của nàng mà ta đã chết rồi sao? Thật không cam tâm’ nên ta chính là giúp họ một chút, dù gì Phong vương phi cũng không có gì chán ghét, thuận tiện tạ lỗi thay nàng” Hắn ôn hòa giải thích, rồi cầm đũa lên từ tốn thưởng thức bữa sáng.

“ Vậy xem ra lần này ta nợ người một ân tình rồi!” Ta không chút để tâm tiếp tục dùng bữa.

“ Sau này nhất định, ta sẽ dùng tới”

“ Ăn đi, Thánh mặt lạnh!”

“ Nàng đừng gọi ta như vậy”

Một tuần nhanh chóng trôi qua, Hân Hân và Hàn Phong phải lên đường về Chu Quốc, ta cũng một đường hồi cung, còn dắt theo cả Tiểu An theo sau khi được sự cho phép của Tử Thuần.

Vừa về đến Đông Cung đã thấy ai đó chờ ở cửa lớn, ta vui vẻ hô to :

“ Âu Dương Thế Hiên!!! Bồn cung về rồi này!!”

Một tuần không gặp hắn, như thế nào lại nhớ thế này ~~

19. Chương 19 : Thái Tử Phi Bị Chinh Cho Thê Thảm

(kq nhưng mọi người ủng hộ nhà của mình, ngochoacung.wordpress.com nhaa)

Thế Hiên thấy ta hô, cũng không có đáp lại, mặt vẫn không biến sắc nhưng đôi mắt đã ánh lên ý cười thật sâu. A đầu, cuối cùng cũng về rồi.

Ta chạy như một cơn gió đến bên cạnh hắn, rất hưng phấn lắc lắc cánh tay hắn hỏi :

“ Thế nào? Có phải rất nhớ ta không? Người ra đây để đón ta à?”

“ Nhớ sao? Không có! Đón nàng à? Mơ đi, nàng về thì cứ về, mắc mớ gì ta phải đón ? Ta đang ngắm cảnh!” Thế Hiên ho khan vài tiếng, có chút ngượng ngập nói.

Ta đương nhiên bị lời hắt chọi cho tức bốc lửa, bĩu môi đáp :

“ Bữa nào phải đưa chàng vào thanh lâu một chuyến, học cách ứng xử với nữ nhân mới được! Cảnh kiếc gì! Trời nắng thấy bà luôn mà cảnh gì! Biện hộ! ”

Đầu mày chau lại, hắt hung hăng đẩy ta ra, xoay người đi thẳng, chỉ để lại cho ta một câu nói ‘nhẹ nhàng’ :

“ Đừng có nhắc từ đó trước mặt bọn thái tử, nghe thực bần tai!”

Ái chà, xưng hô bọn thái tử à? Người chính là nổi giận rồi sao? Bần tai cái gì chứ!

Ta chống nạnh, hồng hắc quát với theo :

“ Người đừng có mà quá đáng! Cái đồ mặt lạnh! Nhất định sẽ dẫn người vào thanh lâu, để mấy vị tỷ tỷ chinh người đến chết đi! Còn cái ghế thái tử đó, để hài tử của ta và Tử Thuần đảm nhiệm thì được rồi!”

Quả nhiên vô cùng hữu dụng, hắt nghe xong liền dừng bước, nhưng chỉ độ hai giây sau lại bước tiếp.

Không hiểu sao ta lại thấy lạnh lạnh sống lưng nhỉ?

Từ phía sau vang lên một tiếng ‘cạch’ như thể vừa có ai đánh rơi thứ gì đó, ta giật mình xoay người lại , còn chưa kịp nhìn rõ là ai thì một thân ảnh mang theo mùi hương nhẹ nhàng lao thẳng vào người ta, tiếp đó là một trận ‘cuồng phong bão táp’ , nước mắt nước mũi gì đó, ta đều phải gánh sạch !

“ Hu hu hu !!! Thiên Di của ta, vì sao bây giờ bà mới về vậy? Hu hu, Phượng Nghiên đã rất nhớ bà đó!!”

Ta hoảng hồn, một lúc sau mới trấn tĩnh lại, đẩy nữ nhân đang làm mưa làm gió trên người ta ra, nhàn nhạt nhìn y phục trắng tinh bị vậy bấn, có chút khó chịu nói :

“ Phượng Nghiên à, bà bớt làm nũng lại chút đi! Có gì từ từ nói! Bần hết y phục của tôi rồi! Cái này đắt lắm đó! Phải tốn tận mấy trăm lượng...”

Nữ tử tên Phượng Nghiên ngậy người nhìn ta, nghiêng đầu ngậy thơ nói :

“ Bà là thái tử phi mà nghèo đến vậy sao? Y phục chỉ có mấy trăm lượng thôi á? Ai dà, thật may, ta là vương phi, mỗi một kiện y phục đều rất đắt, phải mua bằng vàng đó! Một bộ thể này đáng giá ngàn vàng!”

Mặt ta tối sầm xuống, rất tức tối đáp lại :

“ Hừ!! Đây... đây là y phục bình thường thôi! Chứ... chứ cung phục của thái tử phi ... còn... còn gấp vạn!”

“ Ai yo, tôi đã xem qua y phục của bà trong Ngọc Di điện rồi, hầy, thật đáng thương, cũng chỉ nhiều lắm mười bộ mà thôi, còn lại ... ày, đều trông rất ...”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, con bạn ngậy thơ này nhiều lúc thật làm ta đắng lòng chết mất! Lại hận chính mình, vì sao lúc trước lại thẳng tay vứt đi mấy kiện y phục đắt tiền kia rồi ay cái khác rẻ hơn chứ! Nhưng là mấy bộ đó quá rườm rà, quá nặng nề, ta chịu không nổi nên mới ay cái khác nhẹ nhàng hơn.

Đúng rồi! Là nhẹ nhàng thanh thoát hơn!

Ta phẩy mũi, rất cao ngạo đáp :

“ Nhưng là y phục của tôi nhìn vô cùng tao nhã, mát mẻ hơn! Ai như bà, ôi trời, trông như cái bánh chưng! Nghiên à, phải mặc cả đồng y phục như vậy có nóng không? Ai ôi, sao chảy nhiều mồ hôi thế? Có nóng lắm đâu? Ngày mai là bắt đầu đông sang rồi, ta thấy hôm nay cũng thực mát! Hô hô hô!”

“ Ta... ta” Phượng Nghiên ầm ức, lại một lần nữa sà vào lòng ta, tiếp tục khóc thêm một trận, vừa khóc vừa chùi hết nước mắt nước mũi vào người ta, đẩy kiếu gì cũng không chịu buông.

Phượng Nghiên đắc ý, lau đến diên cuồng! Nay thì cho thái tử phi người thành giẻ lau luôn!!

Cứ như vậy, ta thê thảm lê bước về Ngọc Di điện. Tiểu Đào từ trong chạy vội ra , hoảng hốt nói :

“ Thiên a! Nương nương sao lại... bần như vậy? Hôi quá! Mau mau vào tắm rửa thôi!”

Các cung nữ cũng vội vàng xúm lại lột sạch y phục ra, ném ta vào thùng tắm. Hai cung nữ hai bên ra sức kì cọ làn da của ta làm ta đau đến ứa nước mắt, la lên oai oái mà vẫn chẳng giải quyết được gì, trong khi Tiểu Đào ở bên cạnh không ngừng ra lệnh :

“ Lau mạnh vào! Mạnh nữa lên! Phải kì cọ cho hết sạch mấy vết bẩn kia! Nương nương... á ! Sao lại hắt nước vào người nô tỳ! A Ngũ, A Lục, mau giữ tay nương nương lại! A Nhị, A Tam, lau mạnh vào!”

Hu hu, Tiểu Đào, em thật độc ác! Lẽ nào hôm nay không lột da ta thì em sẽ không bỏ qua hay sao! Còn nữa, y phục bị dính bẩn thì lại yên lành nằm một bên, còn thân thể ta, một chút cũng chẳng sao lại chịu cực hình là thế quái nào? Hu hu... Kiểu này , chỉ e vài tháng nữa, ta đành phải rửa tay chậu vàng, từ chức thái tử phi mất!

Tắm tấp xong, ta lại bị bắt ngồi trước bàn trang điểm, Tiểu Đào cầm lược lên định chải đầu thì Tiểu An từ bên ngoài đi vào, dịu dàng nói :

“ Tiểu Đào muội muội, việc chải đầu vấn tóc cho nương nương, xin hãy để tỳ tỳ làm cho. Muội hầu hạ nương nương này giờ chắc đã mệt rồi, hãy đi nghỉ đi!”

Ta háo hức gọi một tiếng Tiểu An, còn Tiểu Đào thì trừng mắt, vẻ cảnh giác nhìn nàng ta, quát khê một tiếng :

“ Người là ai? Người đâu!”

Ta quay sang nắm lấy tay Tiểu Đào, cười cười giải thích :

“ Tiểu Đào ngoan, nàng ấy là cung nữ tùy thân mới của ta, tên là Tiểu An. Ta thấy muội ấy rất khéo tay nên giữ lại bên người, nàng ấy mười lăm, hơn mười một tuổi, từng có bắt nạt người ta vậy!” Ta đẩy nhẹ Tiểu Đào sang một bên rồi vẫy tay với Tiểu An “ Mau lại đây giúp ta chải đầu nào!”

Tiểu An uyển chuyển bước đến, lúc đi ngang qua Tiểu Đào, còn cười rất ẩn ý làm Tiểu Đào tức đến đỏ mặt, giận dữ chạy đi. Ta gọi với theo thì lại nghe Tiểu An nói chắc là Tiểu Đào hiểu lầm ta đã có Tiểu An, không cần muội ấy nữa nên mới chạy đi như thế, để tí nữa giải thích cũng không muộn nên ta cũng thôi, tiếp tục vui vẻ để Tiểu An chải đầu vấn tóc.

Tiểu An đối với ta vô cùng tốt, chải tóc xong liền dâng bánh phù dung lên cho ta ăn điểm tâm trong lúc chờ người dâng bữa trưa lên. Ăn xong, nàng ấy còn đốt một loại trầm hương gì đó, có thể khiến cho ta ngủ ngon hơn làm ta rất hài lòng.

Kể cả Tiểu Tuyết của ta cũng được Tiểu An đích thân tắm rửa, chải chuốt cẩn thận.

Nghe nói Tử vương phủ dạy bảo hạ nhân vô cùng nghiêm khắc , quả không sai. Tiểu An thực sự là một a hoàn vô cùng điều luyện.

Khi ta tỉnh dậy thì trời cũng đã tối, mở mắt ra là đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tiểu An :

“ Nương nương tỉnh rồi, để nô tỳ giúp người chải đầu, tối gặp Thái tử điện hạ cùng ăn tối với Nguyệt vương gia và vương phi”

“ Ừm...” Ta dụi dụi mắt, gạt nhẹ một cái.

Để thị uy với ai đó, ta còn cố ý nói Tiểu An mặc cho ta cung phục Thái tử phi đẹp nhất, trang sức cũng phải tinh xảo, đắt tiền nhất. Xong đâu đó, ta mới chịu đến Tử Thần điện ăn tối.

Trong điện, Thế Hiên và Nguyệt Thương Hàn vẫn đang trò chuyện rất khí thế, còn Phượng Nghiên thì chống cằm, mãi mê ăn bánh trong lúc chờ đợi. Thái giám thấy ta liền khom người thông báo với bên trong một tiếng, sau đó ta mới đi vào. Nguyệt Thương Hàn gật đầu xem như chào hỏi, Thế Hiên nhắm mắt uống trà không thèm nhìn ta, Phượng Nghiên thì vừa ngậm một miếng bánh trong miệng vừa vẫy tay gọi ta.

Tiểu Tuyết đang được ta bế trên tay đột nhiên kêu một tiếng. Phượng Nghiên ngẩng lên , thấy Tiểu Tuyết thì reo lên , không thèm chú ý lễ tiết, chạy tới giật lấy nó từ tay ta :

“ Ai ôi, mèo con đáng yêu quá!” Lại quay sang Nguyệt Thương Hàn nũng nịu “ Chàng cũng mua cho ta một con thế đi!”

Nguyệt Thương Hàn sủng nịnh nhìn Phượng Nghiên, quay sang nhìn ta hỏi :

“ Nương nương định bán con mèo này bao nhiêu?”

Ta kinh ngạc rồi dứt khoát xua tay :

“ Không bán! Đây là của bằng hữu mua cho ta đó!”

“ Bằng hữu?” Thế Hiền cau mày, có chút không vừa ý.

“ Vậy à” Nguyệt Thương Hàn có chút nuối tiếc, Phượng Nghiên phụng phịu ngồi vào lòng hắn, mặt ỉu xiu.

Nguyệt vương gia thấy mỹ nhân mất hứng, liền nhẹ nhàng an ủi :

“ Cần gì con mèo đó! Về Kim quốc bốn vương liền phái người mua cả chục con về cho nàng thoải mái chơi!”

“ Hi hi! Chàng là nhất đó!”

Nhìn thấy cảnh trước mặt, ta không khỏi than thân trách phận. Nguyệt Thương Hàn thật tốt biết bao, chẳng bù cho Thế Hiền...

Ta ngồi xuống ghế, than ngắn thở dài. Thế Hiền cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đặt chén trà xuống, quay sang nghiêm túc nói với ta :

“ Nếu nàng muốn, ta cũng có thể cho người mua về cho nàng ! Nguyệt vương gia mua bao nhiêu con, ta mua gấp đôi!”

20. Chương 20 : Cái Thứ Đó Nhìn Khủng Khiếp Quá Vậy?

Sang tuần thứ hai thì Nguyệt Thương Hàn đưa Phượng Nghiên về Kim quốc, bởi vì Hương quốc tuyệt đã rơi càng lúc càng nhiều, mà Phượng Nghiên mấy hôm trước, chỉ mới đầu đông mà đã cảm lên cảm xuống làm Nguyệt vương gia lo đến mức làm cho triều đình Hương quốc gà bay chó chạy, thế nên, để tránh liên lụy đến bản thân và người khác, bọn họ quyết định trở về.

Ta ở trong phòng thở dài một tiếng, phẩy tay nói với Tiểu Đào và Tiểu An :

“ Các người mau lấy thêm lò sưởi đi, vẫn lạnh quá!”

Tiểu Đào vâng lệnh, đang định tiến lên khoác áo cho ta thì Tiểu An lại tiến lên trước , nhẹ nhàng đắp thêm áo cho ta . Tiểu Đào trừng mắt, cuối cùng không chịu được nữa chỉ thẳng mặt Tiểu An :

“ Người rốt cuộc muốn cái gì? Rõ ràng những chuyện này đều là do ta đảm nhiệm hết! Sao người cứ hết lần này đến lần khác xen vào! Rõ ràng.. rõ ràng nhiệm vụ của người chỉ là vấn tóc cho nương nương thôi mà!”

Ta nhăn mày, lại thấy khóe mắt Tiểu An ửng đỏ thì quay sang khế quát Tiểu Đào một tiếng :

“ Tiểu Đào Đào, em không nên trách mắng Tiểu An như vậy. Tiểu Đào và Tiểu An đều là cung nữ tùy thân của ta, không phân biệt gì cả. Tiểu Đào, em hầu hạ ta lâu như vậy, cũng nên nhân cơ hội này thoải mái nghỉ ngơi chút”

Tiểu Đào ngắc ngứ không nói gì, Tiểu An đột nhiên lại quỳ sụp xuống, khóc nức nở nói :

“ Là Tiểu An sai , Tiểu An không nên tranh giành việc với Tiểu Đào muội muội, nương nương cứ trách phạt Tiểu An, không liên quan đến Tiểu Đào muội muội”

“ Được rồi, Tiểu An, không liên quan đến em, đứng dậy đi! Tiểu Đào còn nhỏ, nhất thời nông nổi thôi”

Tiểu Đào cắn răng , xoay người chạy đi.

“ Tiểu Đào Đào!”

Thật là, Tiểu Đào dạo gần đây sao thế nhỉ? Từ lúc Tiểu An vào cung thì rất dễ giận dỗi. Tiểu An rất tốt mà?

Ta nghĩ Tiểu Đào tuổi nhỏ, nên giận hờn là chuyện bình thường nên cũng không để ý nhiều, vẫn tiếp tục ủ mình trong chăn. Tiểu An nhìn theo thân ảnh vừa chạy đi, ánh mắt lóe một tia sắc bén, khỏe môi cũng theo đó cong lên.

Đến tối thì trời càng lúc càng lạnh, ngay cả lúc nói chuyện mà ta cũng phả ra cả một đồng khói trắng, trên người đã mặc hơn bảy lớp y phục dày cộp, còn khoác thêm cả áo choàng rồi mà vẫn chẳng thấy đỡ chút nào, lại nghĩ tới Thế Hiên không biết hần thế nào liền quay sang hỏi Tiểu An đang chăm chú pha trà bên cạnh :

“ Tiểu An, người đi Đông Cung nghe ngóng một chút, Thái tử thế nào?”

Tiểu An là người thông minh, vừa nghe ta nói xong liền phì cười, rót cho ta một chén trà nóng rồi vui vẻ đáp :

“ Nương nương đừng lo, điện hạ là người có học võ công, nội lực cao thâm vô cùng, tuy chỉ mặc có ba lớp áo, bên ngoài khoác một áo choàng lông thì cũng không thấy lạnh, sắc mặt hồng hào vô cùng”

Ta nhấp nhẹ một ngụm trà, rồi lại nghĩ, mùa đông thì ăn cái gì mới hợp nhỉ? Hay là ... Đúng rồi! Chính là mấy thứ đó!

Nhưng mà, có một thứ trong đó lại không phải sở trường của ta, làm sao đây... Thôi kệ! Cứ làm đã tính sau!

Thấy ta định đi ra ngoài thì Tiểu An vội vã ngăn lại, hoảng hốt hỏi :

“ Nương nương định đi đâu? Trời lạnh như vậy , nương nương ra ngoài sẽ bị nhiễm phong hàn đó!”

“ Không sao không sao! Ta đã mặc nhiều y phục lắm rồi, với lại ta muốn đến Ngự Thiện phòng làm mấy món, người cứ ở trong phòng được rồi” Ta cười gượng nói.

“ Sao thế được! Nương nương có thể đi, nhưng nếu không mang theo nô tỳ thì nương nương một bước cũng dừng hồng rồi khỏi đây!” Tiểu An chống nạnh, làm một bộ dáng uy hiếp vô cùng đáng yêu.

Ta che miệng cười, đưa bàn tay sớm đã trắng bệch vì lạnh lên gõ nhẹ lên giữa trán Tiểu An một cái :

“ Tiểu nha đầu, là ta nuông chiều quá nên bây giờ ngay cả ta cũng dám uy hiếp!”

“ Tiểu An sao dám chứ!” Tiểu An bĩu môi, xoa xoa trán lè lưỡi nhìn ta.

Sau đó chủ tớ hai người một đường thẳng đến Ngự Thiện phòng. Trên đường đi , ta có để ý xung quanh chỗ nào cũng là tuyết bám trên đó, nền đất sớm đã chẳng thấy đâu, chỉ có một lớp tuyết dày đặc bao phủ . Ngoài trời tuyết không ngừng rơi, ta thò tay ra, run run chìa ra. Một bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay, cảm giác lạnh lạnh thật dễ chịu nha! Đợi khi nào tuyết ngừng rơi, phải rủ mọi người ra nghịch tuyết một trận cho thật đã mới được!

Cung nữ trong Ngự Thiện phòng thấy ta liền đồng loạt quỳ xuống hành lễ, ta phất tay ý bảo họ đứng lên rồi nhanh tay nhanh chân bắt tay vào nấu ăn. Nguyên liệu không thiếu, cái gì cũng đầy đủ , chẳng thiếu thứ gì .

Cung nữ và Tiểu An đứng ở một bên, chăm chú nhìn ta làm, một số bọn họ còn xì xầm to nhỏ, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn ta.

Khoảng ba tiếng sau, ba món đã làm xong!

Ta hí hửng mang thức ăn đến Tử Thần điện. Hi vọng hần sẽ thích. Thế Hiên đang ở trong phòng nhắm mắt dưỡng thần thì nghe bên ngoài có tiếng nữ nhân lạnh lạnh gọi :

“ Hiên Hiên! Ta có thể hay không vào?”

Hần chống tay ngồi dậy, xoa xoa trán đáp lời. Đang đêm thế này, nàng ta còn đến làm gì vậy? Thế nhưng sao hần lại ngửi thấy mùi thức ăn thơm thế nhỉ? Ngự Thiện phòng hôm nay còn chủ động dâng lên món ngon mới để hần nếm thử sao? Xem ra mặt trời mọc ở đằng Tây rồi.

Ta rón rén đi vào, mỉm cười đặt khay lên bàn :

“ Mau lại đây ăn đi! Đảm bảo ngươi sẽ mê luôn đó!”

Hắn nhúu mày, cũng tiến lại gần. Những món ăn này rất lạ mắt, hương thơm rất được, chỉ có điều...

Thấy hắn nhìn lâu như vậy, ta háng giọng chỉ vào từng món giới thiệu :

“ E hèm ! Đây là Súp khoai tây, thịt bò ; Cháo hải sản và cuối cùng là Chè Đậu Đỏ kiểu Nhật ! Ngươi ném thử đi, là ta đích thân làm đó!”

Hắn im lặng một lát, ngón tay thon gọn chỉ vào bát chè, nghi ngờ nói :

“ Cái thứ này,... mùi thơm nhưng sao nhìn ... khủng khiếp quá vậy”

“ Khủng khiếp gì chứ! Ngươi có ăn không hay để ta trối lại, đích thân dứt cho ngươi!?” Ta uy hiếp nói, tên chết tiệt này, sao thể nói những lời thương tâm vậy chứ!

21. Chương 21 : Động Phòng

Sau một hồi do dự, Âu Dương Thế Hiên cũng quyết định làm liều, run run cầm đũa lên thử.

Cháo hải sản, rất ngon!

Súp khoai tây thịt bò, quá ngon!

Chè Đậu đỏ nhật bản... “ Ai yo!!” Ta hét toáng lên, ra sức vỗ lưng hắn “ Ngươi làm sao vậy a? Thế nào mặt mũi lại tái mét thế vậy? hươu qua hươu lại làm gì! Hả...? Cay á? Sao có thể.. Mau uống nước đi đã”

“ Khụ khụ...khụ khụ! Nàng làm gì vậy?! Sặc chết ta! Khụ khụ... buông ra! Để ta tự cầm..!”

“ Không được! Bà nội ngươi, ngươi đang như vậy mà cầm cái gì, để ta cầm cho, mau uống đi!” Ta ra sức dí sát ly nước đầy vào miệng hắn, ép hắn uống mà ngay cả một giọt thừa ra cũng không có, hại hắn không những mặt mũi, y phục ướt nhẹp, mà ngay cả khuôn mặt vốn đã trắng lại càng trắng thêm.

Trong lúc đợi hắn đi thay y phục, ta mới do dự ném thử một miếng chè Đậu đỏ. Ách! Cha mẹ ơi!! Cay quá!! Khụ khụ...

Chết rồi, hình như trong lúc không để ý, ta lỡ tay đổ cả nửa lọ tiêu vào thì phải...Hức, Hiên Hiên, xin lỗi ngươi a...

Ta quay sang nhìn bát chè, ánh mắt phẫn hận! Tại ngươi làm hỏng hết bữa khuya đó, bát chè chết tiệt! Ta cầm bát chè lên, giận dữ ném đi!

Phịch...!!

Trước mặt ta, Thế Hiên vận bạch y mỏng , khuôn mặt xinh đẹp hứng trọng bát chè đỏ rực...

Hắn run rẩy lấy tay phủ cái thứ đáng sợ ấy xuống, lại trừng mắt nhìn ta , gầm lên vô cùng đáng sợ :

“ Nàng – đi – chết – đi!!!!”

“ Híc híc, ta đi chết ngay, chàng đừng lo! Ta đi chết ngay mà!” Ta nâng váy, vội vã chạy ra ngoài. Chạy được bảy tám bước thì lại chạy ngược về, ngây thơ hỏi hắn “ Phu quân, ta treo cổ tự vẫn hay nhảy hồ tự tử?”

“ Hừ... không cần rắc rối như vậy! Bỏ thái tử đích thân một kiếm tiễn nàng lên đường!” Thế Hiên tiện tay rút thanh kiếm treo trên giường ra, chĩa thẳng vào ta.

Ta sợ hãi chạy vội đi , vội đến mức bản thân đang chạy ngoài trời tuyết cũng không biết. Y phục trên người quá nặng, quá dày, lại quá lê thê lết thết làm ta đang chạy rất hưng phấn giữa tuyết thì vấp phải vạt áo, ngã phịch xuống nền tuyết mát lạnh.

Lạnh đến mức làm toàn thân ta đều run rẩy, muốn đứng dậy nhưng vì y phục vừa rồi ngã xuống, tuyết làm ướt một mảng lớn, nên rất nặng, tuyết trơn, ta làm cách nào cũng không đứng dậy được. Chết thật, làm sao bây giờ? Càng lúc ta càng thấy chóng mặt, khó chịu quá... Thế Hiên! Thế Hiên! Mau cứu ta!

...

Ấm áp quá đi...

Ta nghe bên tai loáng thoáng có tiếng người hò hét, tiếng bước chân chạy vội vã...

Càng lúc càng rõ hơn....

Bàn tay dường như đang được cái gì đó ủ ấm thì phải. Ấm quá! Ta tham lam siết chặt lấy thứ đó, nhất định không buông, cảm thấy thứ đó không có ý muốn rút ra nên lại tiếp tục an tâm mà ngủ.

Không biết qua bao lâu sau, cuối cùng ta cũng tỉnh lại. Đúng lúc Thế Hiên đang ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm vào ta, tay ta vẫn siết chặt lấy tay hắn không buông... Hắn đã ngồi như vậy bao lâu rồi?

“Hậu đậu nữ nhân, nàng tỉnh rồi?” Hắn không chút khách khí nói.

“Ừm... ta ngủ bao lâu rồi?” Ta không màng đến lời trêu chọc của hắn, khó nhọc mấp máy môi, cảm thấy vẫn còn rất chóng mặt.

“Nàng đã ngủ một ngày một đêm rồi! Đêm hôm đó may là Tiểu An của nàng đến báo với ta, kịp thời đến cứu nàng, không thì nàng đã chết vì lạnh rồi. Nhìn nàng lúc đó thật buồn cười, cứ như một cục tuyết, nặng như heo. Thật đáng sợ!” Hắn cầm bát thuốc lên cho ta.

Ngửi thấy mùi thuốc là ta lại cảm thấy khó chịu, lấy tay đẩy ra :

“Không uống đâu! Đáng lắm!”

“Đáng cũng phải uống!”

“Ta không uống!”

“... ”

“Ngươi! A..”

Hắn uống một ngụm thuốc rồi dí sát môi hắn lên môi ta, chậm rãi đẩy thuốc qua. Tuy thuốc rất đắng, nhưng.. nhưng mà, được hắn hôn như vậy, thực sự ngay cả đắng hay ngọt ta cũng không thể phân biệt nổi.

Miệng hắn có mùi rượu Trạng Nguyên Hồng rất thơm, át cả vị đắng của thuốc, còn làm ta rất dễ chịu không muốn rời!

Đúng là mỹ nam nha! Đẹp từ trong ra ngoài ~

Uống xong ngụm cuối cùng, hắn định rời môi đi thì bị ta kéo lại, phượng mâu nhìn chăm chăm vào ta, thâm thúy đến mức không thể nhận ra hắn đang nghĩ cái gì. Mà lúc này, ta chính là không có rãnh để ý mấy thứ đó, chỉ chú tâm vào việc ‘ăn đậu hũ’ của mỹ nam, ra sức hưởng thụ mùi vị Trạng Nguyên Hồng kia .

Tiểu Đào và Tiểu An từ bên ngoài đi vào, tay mang đồ uống, thức ăn, thấy cảnh đó liền mặt đỏ đến tận mang tai, Tiểu Đào tuổi nhỏ, thấy chuyện đó đương nhiên là rất kích động, làm rớt cả cái khay xuống đất rồi xoay người bỏ chạy như ma đuổi, còn Tiểu An thì bình tĩnh hơn một chút , khom người hành lễ :

“Thái tử điện hạ và Thái tử phi nương nương cứ từ từ mà làm, không vội không vội! Thời gian còn nhiều, Tiểu An sẽ đứng bên ngoài trông chừng”

Ai yo ~ Tiểu An thực ‘tĩnh’ quá đi, lại có thể nói như vậy.. chỉ... chỉ là kiss thôi mà..

Thế nhưng không biết vì sao, lại từ kiss thành làm thật. Thế Hiên thuận tay bỏ màn châu xuống.

Cảnh xuân triển miên không dứt.

Tuyết bên ngoài trời vẫn không ngừng rơi.

Ở góc khuất, một nam tử chậm rãi lên tiếng :

“Nói vậy, bọn họ thực sự động phòng rồi à?”

“Vâng, thưa vương gia” Nữ tử đáp lời.

“ Xem ra, là bốn vương trẻ một bước rồi”

22. Chương 22 : Thế Hiên Nổi Giận!

Đã là gần cuối tháng Giêng, ngoài trời tuyết bắt đầu rơi ít hơn, cũng gần đến ngày sinh nhật ta.

Sinh nhật ta và sinh nhật công chúa Ngọc Nhi này rất giống nhau, thế nên vô cùng tiện , không cần phải tửu thân hay gì gì đó nữa.

Đông Cung khắp nơi đều bận rộn chuẩn bị, còn ta thì ngày ngày thông thả nằm lười trên giường, gần như để dưỡng sức cho buổi tối a ~~

Thế Hiên đối với ta dạo gần đây phải nói là hữu cầu tất ứng, vô cùng sủng ái, sủng ái đến mức dọn về ở chung một tấm thất hoa lệ nhất Đông Cung, gọi là Tử Di điện.

Tử Di điện trước nay bỏ trống khá lâu nên khá bụi bặm, ban đầu ta đi xem thử còn lác đầu chề lên chề xuống, một mực đòi ở Ngọc Di điện hay Tử Thần điện gì đó, nhưng may là Thế Hiên đã cương quyết cho người dọn dẹp sạch sẽ, sửa sang lại vài chỗ để ta thấy được vẻ đẹp thực sự của nó, làm ta đồng ý dọn đến ở.

Hàng ngày sau khi phê duyệt tấu chương, hắn cũng thường cùng ta nói chuyện phiếm, đánh đàn, thưởng hoa. Tất cả bảo vật Hoàng Cung hắn có được , chỉ cần ta thấy thích, sẽ vui vẻ tặng hết, chỉ cần ta nhú mi, chề một tiếng, món đồ đó dù có độc nhất vô nhị đi chăng nữa, cũng là đồ bỏ đi .

Chính vì lẽ đó, các vị quan lại triều đình muốn lấy lòng hoặc muốn Thái tử chiều cổ thì đích thân đến tặng quà cho ta, nào là trân vàng, thuốc bổ, ... nhiều người ngại không dám gặp, cử hân nữ nhi đi thay. Theo như ta thấy thì, tiểu thư nhà quan ai nấy đều dịu dàng thực nữ, vô cùng yếu điệu thướt tha, lại tự nhìn bản thân mình , ai yo ...

Nhưng dù gì thì, chính vì ta khác với bọn họ, nên mới có được một phu quân tuyệt vời như Hiên Hiên đó chứ! Đôi khi khác người một chút cũng không phải là điều xấu .

Tuy họ làm vậy đều có dụng ý, tốt hay xấu gì ta chẳng quan tâm, vẫn tốt bụng nói cho Hiên về bọn họ nhiều hơn chút xem như đáp lễ. Hắn cũng không nói gì, chỉ ừ à vài tiếng rồi thôi.

Còn Tiểu Đào, mấy hôm trước ta đã gặp riêng em ấy, nói chuyện một chút, an ủi vài câu rồi cả hai lại làm hòa. Sau lần này, Tiểu Đào có vẻ đã học được cách kiềm chế bản thân, trên khuôn mặt của một tiểu cô nương mười bốn nay đã cứng chắc hơn, nét trẻ con xưa kia không biết đã mất tự khi nào làm ta có phần tiếc nuối.

Ta ngồi trong phòng vừa ăn bánh vừa luyện chữ, đúng lúc Ảnh Hiên từ ngoài đi vào, trên tay cầm một cái quạt phe phẩy nhẹ nhàng , nhìn qua rất có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong a

~~Chàng lại gần chăm chú nhìn chữ của ta rồi thất vọng lắc đầu khê nhận xét :

“ Chữ viết của nàng vẫn tệ quá... Nàng a, đúng là nên dạy lại từ đầu thôi, nếu không ..”

“ Nếu không thì sao?” Ta ném bút sang một bên, giận dữ nhìn chàng. Có phải ý chàng muốn nói, ta làm chàng mất mặt, không nên làm Thái tử phi nữa, nên làm một Lương đệ hay thiếp gì đó đúng không?

Thế Hiên giật giạt khóe môi, tự biết bản thân đã sai liền dịu dàng vỗ về ta đang ầm ứ như thể vừa bị thất tình :

“ Không sao không sao, đã là thái tử phi của ta, thì chữ viết có đẹp hay không cũng không quan trọng”

Ta cười hì hì nhìn chàng, vô cùng hài lòng đáp :

“ Thế mới đúng!”

“ Ngày mai là sinh nhật nàng rồi, ta cũng không biết nên tặng nàng cái gì, thế nên cho nàng một điều ước, nàng ước đi”

Ta đảo mắt suy nghĩ một chút , trong đầu bỗng lóe lên một ý tưởng cực kỳ táo bạo, nhưng nhất thời vui quá nên không để tâm nhiều, tươi cười nói với Thế Hiên :

“ Nói phải giữ lời đấy nha! Ừm, còn điều ước thì.. ta ước hai ngày nữa, sau khi dự lễ sinh nhật của ta xong, chàng phải bật kín mắt lại, cùng ta đến một chỗ”

Chàng có chút lưỡng lự nhìn ta, định nói gì đó nhưng lại thấy ta vui như vậy liền không đành lòng, cong môi đáp ứng.

Hai ngày lại thấm thoát trôi qua, Đông Cung đâu đâu cũng ồn ào náo nhiệt. Hoàng thất, Hoàng tôn , kể cả quan lại triều đình cũng đến chúc mừng. Kể cả Âu Dương Tử Thuần cũng vào cung , đích thân tặng quà cho ta.

Quà của hần là đắt giá nhất, quý giá nhất, đó là ba viên thần dược do hần đặc chế, trên đời này chỉ có duy nhất ba viên, tuyệt không có hơn, ngay cả công thức cũng bị hần đem đốt sạch.

Ba viên này rất kỳ diệu, viên thứ nhất tên Hoàn Dung, nghĩa là , chỉ cần uống nó thì đúng một tuần sau, da sẽ trắng hơn, mịn hơn, vết sẹo trên người tất cả đều biến sạch . Viên tiếp theo là Hoàn Sinh, dù là trúng độc thể nào, vô phương cứu chữa, chỉ cần uống là sẽ giải được. Cuối cùng, là viên Hoàn Khí, viên này giúp cho người bị mất võ công sẽ hồi phục lại hoàn toàn, thậm chí võ công so với trước kia càng thâm hậu hơn.

Tuy ta và hần là địch nhân, nhưng là địch nhân bất đắc dĩ! Thế nên món quà của hần, ta cũng vui vẻ mà nhận.

Nhưng không hiểu sao lúc ta và Tử Thuần nói chuyện, lại cảm thấy Thế Hiên bùng bùng lửa giận, sát khí nồng đậm khiến ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng và Hoàng hậu tuy không đích thân đến vì có chuyện hệ trọng phải xử lý nhưng vẫn cho công công đến, mang theo một đồng bảo vật làm quà .

Tiếp khách đâu đấy xong, Thế Hiên lập tức cắn răng, để ta lấy một cái khăn bật mắt hần lại. Hần đẹp như vậy, mái tóc cũng dài ngang lưng, thân hình thon thả, lưng hỏ eo ong, hầy, sao ta lại có cảm giác hần rất giống thượng thần Bạch Thiển trong Tam Sinh Tam Thế Thập Lý Đào Hoa của Đường Thất Công Tử thế nhỉ? Chỉ cần gây thêm chút, mặc y phục nữ tử là được rồi!

Ta và hần lên xe ngựa, để tạo sự bất ngờ, ta nói thầm với phu xe nơi sẽ đến, phu xe nghe xong vô cùng hoảng sợ, lắp bắp nói :

“ Nương nương, không nên a ~”

“ Cứ đi đi, không sao đâu”

Thế Hiên cảm thấy có chút bất an, nhưng cũng một lòng tin tưởng nàng, ngoan ngoãn mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Đến trước Vạn Tình Lâu, ta vén rèm hoa, nhảy xuống trước rồi mới quay lại dìu Thế Hiên xuống. Ta cười bí hiểm :

“ Hiên Hiên ~ Chàng đoán xem, chúng ta đang ở đâu nà?”

Đầu mày chàng khẽ nhú, ta cũng chẳng quan tâm, nhanh chóng đẩy chàng vào trong.

Tú bà như một cục bột biết đi vận y phục sắc sỡ, mùi nước hoa nồng nặc, vẩy vẩy cái khăn về phía ta và Hiên :

“ Công tử, mau mau vào một chuyết đi ~ Mầu Đơn, Vạn Tình, mau ra đây tiếp khách!”

Người Thế Hiên hơi run lên, hần trầm giọng hỏi :

“ Nàng... đây là đâu?”

“ Hì hì, là kỹ viện đó! Thiếp nghĩ, chàng là nam nhân, tuy đối với thiếp rất tốt, nhưng là không nên khiến nữ nhân khác lúc nào cũng sợ hãi như vậy, cũng là học cách đối xử với nữ nhân a ~”

“ Cái gì?”

Đột nhiên chàng đẩy mạnh ta ra, giật phắt cái khăn lụa bịt mắt xuống, ta định huyền thuyên thêm vài câu nhưng lại thấy ánh mắt chàng nổi lên sát khí, nhìn ta lửa giận bùng bùng!

Không được sợ! Chẳng phải ta liệu mình đưa chàng đến đây là để chàng học cách gần gũi với nữ nhân sao? Không được nhát gan như vậy!

“ Hiên Hiên, chiều ta đi, chúng ta vào trong nhé?”

23. Chương 23 : Tử Thuần Thật Yêu Mị Hơn Người!

Chưa đợi Thế Hiên lên tiếng, Mẫu Đơn mỹ nhân đã yếu điệu lướt đến, dẻo dai như người không xương, ôm chặt lấy chàng , quỳn rũ nói :

“ Công tử ~ Công tử ... A...”

“ Á! Thế Hiên! Dừng tay!” Ta hốt hoảng vội vàng kéo chàng ra, không để chàng tiếp tục dùng tay siết chặt cổ Mẫu Đơn “ Là thiếp sai rồi ~ Chúng ta mau về được không?”

Xem ra là ta bắt đầu chưa đúng rồi, chuyện này để từ từ vậy!

Thế Hiên mặc kệ ta nói gì, vẫn tiếp tục siết cổ Mẫu Đơn, gằn giọng quát :

“ Ai cho ngươi đụng tay vào bốn thái tử?”

“ Thái... Thái tử điện hạ! Mẫu Đơn không... không biết là người... thỉnh... thỉnh thái tử tha mạng!” Mẫu Đơn khó nhọc nói không ra hơi, lại quay sang cầu cứu ta.

Tú bà cũng xông tới giằng co, mọi người thấy náo loạn nên cũng xúm lại giúp đỡ, một hồi sau mới cứu được.

Thế Hiên không thèm đếm xỉa đến Mẫu Đơn nữa , quay sang giận dữ nói với ta :

“ Có phải là bốn thái tử quá sủng ái nàng, khiến nàng sinh kiêu, cho rằng có thể tự ý phạm vào điều đại kỵ hay sao? La Thiên Di!”

“ Ta... ta không có ý đó, chỉ là ta...”

“ Nàng không cần nói nữa, bốn thái tử cũng không muốn nghe nàng nói!!” Thế Hiên phất tay áo thật mạnh, một luồng kinh phong ập tới, mạnh đến mức bay luôn cả lên trời, ta sợ đến mức nhắm tịt mắt, nhưng không hiểu sao trong thâm tâm vẫn hi vọng chàng sẽ đỡ ta, nếu không nếu ngã từ độ cao này xuống thì không bị gãy tay gãy chân cũng thương tích đầy người!

Đôi khi có những chuyện lại không theo ý mình, thế nên ngược lại với dự đoán của ta, thay vì Thế Hiên đỡ thì ta lại một lần nữa rơi vào vòng tay quen thuộc mà xa lạ của người nào đó.

“ Tử Thuần...” Ta nhìn chăm chăm vào nam tử đang cười trước mặt.

Thế Hiên khựng lại một chút rồi phi thân bỏ đi. A đầu đã không sao, hấn chẳng cần lo làm gì, không có hấn thì vẫn còn Tử Thuần đó, không phải sao? Loại nữ tử được sủng sinh kiêu này, không cần giữ lại bên người làm gì nữa! Đã biết hấn đại kỵ hai từ đó, vậy mà nàng vẫn mang hấn đến!

Tối hôm đó ta không về Đông Cung mà ở Tử vương phủ của Tử Thuần , tránh gặp Thế Hiên rồi lại xảy ra chuyện không hay, trước mắt cứ tạm tránh mặt tìm biện pháp trước đã rồi tính sau.

Ước lượng thời gian một chén trà , Tử Thuần mới thôi không nhắm mắt dưỡng thần nữa, không rõ hỉ nộ nhìn nàng , thanh âm đều đều :

“ Nàng có biết vì sao Hiên đệ lại ghét nữ tử không?”

Ta không đáp, chỉ lắc khẽ một cái. Từ lúc đó đến giờ, ta vẫn trầm mặc thế này, cúi đầu im lặng chẳng nói gì.

“ Lúc trước, phụ hoàng có sủng ái một nữ tử là hoa khôi của thanh lâu, tên gọi là Hạ Nguyệt. Hạ Nguyệt dung mạo tuyệt thế, đại mỹ nhân danh tiếng lẫy lừng. Trước khi vào cung, nàng ta tính tình dịu dàng , yếu điệu, chỉ là sau khi vào Cung, phong làm chính tam phẩm, Nguyệt tiếp dư , được sủng ái nhất Hậu Cung, sinh kiên , không coi ai ra gì. So với Uyên phi không khác mấy, chỉ là xuống tay quá nặng. Năm đó nàng ta vì vọng tưởng ngôi vị Hoàng Hậu, lén lút bày kế , hạ độc Hoàng hậu rồi vu oan cho Trịnh tài nhân . Lúc đó nhân chứng vật chứng rõ ràng, Hoàng thượng xử Trịnh tài nhân tội lăng trì, chu di cử tộc. Hoàng Hậu bị hạ độc , may gặp được Thần y, thập tử nhất sinh mà qua khỏi, nhưng để lại di chứng, nửa đời còn lại , sẽ không thể có con nữa, cũng chỉ có thể sống thêm được bốn mươi năm nữa...”

“ Vậy... vậy chuyện sau đó thế nào? Không lẽ Trịnh tài nhân cứ như vậy mà chết oan hay sao?” Nghe những chuyện tranh đấu Hậu Cung đẫm máu này, ta không khỏi rung mình lạnh sống lưng.

“ Suy đi nghĩ lại, bốn vương phi, Nguyệt tiếp dư quá ngu ngốc, kế hoạch hạ độc thảm bại vẫn không chịu dừng lại, tiếp tục bày kế, lần này là đẩy Hoàng Hậu xuống hồ, may là Hiên đệ đúng lúc đi tới, mới cứu được. Hoàng Hậu và Hoàng tử cùng lúc tố cáo, cung nữ thị vệ theo sau Hiên cũng thấy rõ, nhân chứng vật chứng đầy đủ, các phi tần khác bình thường cũng hận nàng ta, nhân cơ hội này điều tra thêm về việc hạ độc lần trước, mọi chuyện dần được sáng tỏ. Hoàng thượng nổi trận lôi đình, phạt Nguyệt tiếp dư mỗi ngày đều chịu hình đến chết thì thôi. Thế Hiên biết chuyện, liền ra sức cầu xin phụ hoàng tự tay dụng hình, nàng ta chưa đầy một ngày đã bị quật chết! Còn bị thả xuống hồ cho cá sấu ăn thịt. Thái tử ra tay tàn nhẫn, nhưng cũng dễ hiểu, lại có thể lực bên Hoàng hậu chống lưng nên phụ hoàng cũng không nói gì, từ lần đó, Thế Hiên rất hận nữ tử, đặc biệt là kỹ nữ thanh lâu”

Mẫu hậu của chàng bị hại thế thảm như vậy, chỉ có thể sống thêm một ít thời gian nữa, chàng hận nữ tử, hận kỹ nữ thanh lâu thì ra là vì lý do đó, vậy mà ta lại cố chấp ... cố chấp khơi gợi chuyện cũ, khiến chàng đau lòng. Không được! Ta nhất định phải hỏi cung tạ lỗi với chàng!

Ta đứng dậy, cảm tạ Tử Thuần một tiếng rồi xoay người định rời đi thì cổ tay bị giữ chặt, giật lại phía sau. Ta lão đạo ngã nhào vào lòng Tử Thuần, hân thuận thế đẩy luôn ta xuống giường , tựa tiểu phi tiểu nói :

“ Bốn vương phi nàng giải thích nhiều như vậy, lúc đó may mắn đi ngang còn cứu nàng, nàng ít ra cũng nên đền bù chút?”

“ Đền bù cái con khỉ! Con mẹ nó, người mau bỏ ra ! Không ta cho người làm thái giám! Có nghe không hả? Thái giám đó! Người có hiểu không???”

“ Không hiểu, bốn vương phi một chút cũng không hiểu” Tử Thuần cúi đầu thì thầm vào tai ta, thanh âm mỉa mai hoặc đến mê người.

“ Người là con nít lên ba hay sao? Hay thuộc dạng người tứ chi phát triển, đầu to não nhỏ hả? Bỏ ra!” Ta trừng mắt lên quát, ra sức đập hấn.

Chỉ đáp được một lúc, ta lại thấy cả người mềm nhũn, không thể làm gì nữa, lúc đó mới phát hiện thân thể một chút cũng không cử động nổi, lại rất nóng, lẽ nào...Xuân được!

Ta nuốt nuốt nước miếng, cười gượng gạo:

“ Ai ôi, Tử Thuần ca ca, người là anh chồng của ta, là vương gia đức cao trọng vọng, sao có thể làm ra chuyện loạn luân này được? Sẽ ảnh hưởng lắm đó! Nào, ngoan, mau bỏ ra nào!Ngowan đi, ta làm bánh cho ăn”

Tử Thuần một chút cũng không buông tay, dờ khóc dờ cười nhìn ta :

“ Nàng xem ta là hài tử thật sao?”

“ Không phải à?”

“ Hầy, Thiên Di a, bốn vương thật sự động tâm, thật sự yêu thích nàng, nay lại càng thích, hôm nay nàng nên hảo hảo hầu hạ bốn vương một bữa đi”

“ Hầu ! Hầu cái đầu người! Ta không phải nha hoàn!” Ta mạnh bạo đá vào chỗ hiểm của hắn, dám nói ta là nha hoàn ? Ta đá chết người! Cho người làm thái giám cả đời!

24. Chương 24 : Ngọc Lương Đệ , Từ Bánh Bèo Thành Bằng Hữu

Giằng co một hồi, Tử Thuần đang định công kích xuống xương quai xanh xinh đẹp của ta thì cửa phòng bị đập ra, một đôi hắc y nhân phi tới đánh liên tục về phía Tử Thuần, ta ngơ ngác nhìn cảnh trước mắt, quay sang lại thấy Thế Hiền chấp tay sau lưng đi vào, phía sau còn có hai vị đại thần nào đó, công công túc trực bên cạnh Phụ hoàng cũng tới, kể cả Uyên phi cũng đến. Ta khó hiểu nhíu mày, đám người này định làm gì vậy?

Thế Hiền không nhìn ta, chỉ vung tay hô lớn :

“ Tử Vương gia Âu Dương Tử Thuần thất lễ với Thái tử phi đương triều, mọi người đều tận mắt chứng giám! Người đầu ! Áp giải Tử vương gia về đại lao, chờ Bệ Hạ quyết định!”

Tử Thuần khẽ cau mày, một chương đánh chết hai cao thủ kia, rồi nhếch môi nói :

“ Hiền đệ lẽ nào lại chơi không đẹp như vậy?”

“ Hoàng huynh không biết tội loạn luân vô cùng nghiêm trọng? Hoàng đế phạm tội cũng xử như thứ dân, nói gì là một Vương gia?” Thế Hiền nghiêm túc đáp, ánh mắt lạnh đến cực điểm.

“ Cách hành xử hôm nay của đệ không giống bình thường, cứ nhiên giống trống khua chiêng, làm điều vô sỉ như vậy, bốn vương cần một lý do?” Tử Thuần nhanh chóng phi tới, bắt lấy ngay mạch môn của ta hồng uy hiếp. Chỉ cần phía bên Thế Hiền động đậy, e là... mạng của ta khó bảo toàn rồi.

“ Thân là vương gia, sao có thể làm chuyện như vậy với Thái tử phi, cũng là đệ muội của bốn thái tử?”

Câu này của Thế Hiền quá sốc, mọi người nhất thời nín thở, Tử Thuần cũng ngậy người, lát sau cười ha hả vô cùng sáng khoái nói :

“ Ha ha ha ! Hóa ra đệ chính là ghen ! Hiền đệ, lần này coi như bốn vương bỏ qua cho đệ vậy! Ha ha ha!”

Gh... ghen sao? Thế Hiền ghen ? Ghen cái gì?

Thế Hiền mặt thoáng biến sắc, lại quay đầu đi, phủ nhận đáp :

“ Hoàng huynh đừng xàm ngôn! Mau giải đi!”

Tử Thuần cũng không phản kháng, mặc kệ đám binh lính dẫn đi, trước khi đi còn cười tà với ta, ta bĩu môi nhìn theo hắn. Chẳng phải lo, hắn cam tâm bị dẫn đi như vậy, ắt hẳn là đã có biện pháp, chẳng cần ta giúp làm gì!

Cái tên chém gió ấy, rõ ràng là đã nói thích ta rồi, sao không mau chịu thua đi?

Ta hít một hơi thật sâu, quay người muốn xuống giường thì toàn thân bủn rủn vô lực, ngã sõng soài ra đất. Uyên Phi che miệng cười khúc khích, mỉa mai ta :

“ Ai ôi, Thái tử phi nóng đến mức ôm luôn nền đất lạnh sao? Xuân dược của Tử vương gia cũng lợi hại quá thể rồi! Không biết thái tử phi có cần mẫu phi ta đây cử vài nam sủng đến hầu hạ không?”

Ta trừng mắt nhìn nàng ta, gằng giọng nói :

“ Mẫu phi yêu quý, lẽ nào người không biết, sau này bốn cung sẽ là Hoàng Hậu hay sao? Cứ nhiên dám bôi nhọ danh dự của bốn cung, không biết mẫu phi có hay không muốn ăn vài chục trượng rồi an nghỉ cùng A Cẩm của người?”

“ Người... người...!!!” Uyên Phi tức đến tím mặt, lão đảo suýt ngã, may là có cung nữ nhanh tay đỡ lấy.

Ta cũng chống tay xuống đất, cố gắng đứng dậy, cười châm biếm :

“Thật xấu hổ, thân là phi tần được sủng ái nhất của Bệ Hạ, cầm kỳ thi họa cái gì cũng thành thạo mà ngay cả đứng cũng đứng không nổi, thua một đứa trẻ lên 3! Ta thấy Uyên Phi nương nương à, đứng cũng đứng không nổi thì... ai chà... chẳng làm được trò trống gì đâu!”

“Người thì hơn ta sao? Người ngay cả lết cũng không nổi!” Uyên Phi đáp lại, hận không thể xông tới bầm ta thành ngàn vạn mảnh.

“Hừ, bốn cung mất đồ, nên mới cúi xuống tìm, không được sao!” Ta lè lưỡi bĩu môi đáp. Cho người tức chết đi! Đồ bánh bèo rẻ tiền

~~Thế Hiên đột nhiên đi tới bế ta lên, cũng không nhìn ta lấy một lần, cứ như vậy đưa ta lên xe ngựa, ta nghĩ chắc hẳn đã hết giận rồi, định nói cười vài câu thì hẳn đã hạ màn hoa xuống, tung người lên ngựa chạy đi trước.

Ta chán nản chống cằm nhìn theo bóng hình hắt dần bị bóng đêm giấu đi, càng lúc càng xa, càng lúc càng không thể với tới...

Không thể với tới sao?

Hắn sau này là Hoàng đế cao cao tại thượng, nắm giữ quyền lực tối cao của Hương quốc, sau này sẽ có cả đàn phi tần thê thiếp, nào là Hiền phi, nào là Đức phi, nào là Tài nhân, Mỹ nhân, Ngự nữ, ... Còn ta? Nếu như không có gì xảy ra thì ta sẽ là Hoàng hậu của hắn, hàng ngày ăn ngủ không yên, đứng lên ngồi xuống liên tục như người thần kinh, rồi còn phải suy tính xem nên hại người khác thế nào cho vui tay, tranh sủng. Cuộc sống như vậy không phải là điều ta hằng mơ ước.

Chỉ là... vì sao khi nghĩ đến việc hắn sẽ nạp thiếp, ta lại cảm thấy đau lòng như vậy?

Những điều ta nghĩ đêm đó cứ nhiên lại thành sự thực, khoảng bốn ngày sau, Phụ Hoàng vì muốn củng cố thêm vị trí thái tử của Thế Hiên nên đã ban hôn cho hắn với thiên kim tiểu thư nhà Đại tướng quân Ngọc Uyển Thanh làm Ngọc Lương đệ.

Ngày thành hôn của Thế Hiên, ta giận dữ không thèm tới mặc cho bất kì ai khuyên bảo, cứ ở lì trong Đông Cung uống rượu. Sáng hôm sau, theo lệ thì Ngọc Lương đệ phải đến thỉnh an chính phi quyền lực tuyệt đỉnh, khuyên thành tuyệt thế, thông minh tuyệt vời nhất Đông Cung là ta đây.

Nhìn qua thì Ngọc Lương đệ là một nữ tử xinh đẹp, dung mạo cũng thuộc hàng đại mỹ nhân, chỉ là so với khuôn mặt của ‘ta’ thì vẫn còn kém chán. Khí chất ấy à.. Chắc chắc, nàng ta ốm yếu như vậy, ẻo lả như vậy, ngay cả Bảo Lâm còn không xứng, nói gì đến Lương đệ? Thế này mà là thiên kim nhà Đại tướng quân sao? Thật thất vọng quá đi! Ta còn tưởng phải là một nữ tử thân to lực lưỡng, vừa mới gả đến đã tìm cách làm loạn, tranh giành ghế Thái tử phi với ta, như vậy chẳng phải sẽ nhộn nhạp lắm sao?

Ngọc Uyển Thanh dịu dàng nét na, rất lễ phép hành lễ với ta, từng hành động đều tuyệt vời, không có chút khuyết điểm, thế nhưng không hiểu sao ta lại cảm thấy vô cùng ngứa mắt, có chút hống hách nói với nàng ta:

“Đây là lần đầu tiên đến thỉnh an, vậy mà người ngay cả quỳ dập đầu cũng chẳng thấy, hay ít ra cũng phải làm tí bánh điểm tâm cho ta chứ? Như vậy mà cũng xem được hay sao? Người vô đây làm Lương đệ hay làm bình hoa di động vậy hả?!!”

Ngọc Uyển Thanh nghe ta nói xong liền sợ hãi quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục:

“Tỷ tỷ bớt giận! Tỷ tỷ bớt giận! Là Uyển Thanh không chu toàn, thỉnh tỷ tha tội! Uyển Thanh sẽ lập tức cho người chuẩn bị...Hức hức...” Nàng ta thút thít, không ngừng quệt nước mắt.

Ta thấy một mỹ nhân mà khóc thê thảm như vậy, còn dập đầu huỳnh huých như vậy liền mềm lòng, là ta làm điều đại ác đây mà, cũng không nên hại người ta thành như vậy, nếu không hình tượng sẽ mất sạch!

Nghĩ vậy, ta liền phẩy tay nói:

“Là tỷ nói đùa thế thôi! Ngọc Lương đệ đừng để tâm.”

Sau đó nói thêm vài câu rồi để nàng ta lui về, nàng ta nấn ná một chút, cứ như có điều gì muốn nói, nhưng lại nhìn sang cung nữ xung quanh, ta hiểu ý lệnh cho bọn họ lui hết ra ngoài rồi nàng ta mới nói:

“ Tỷ tỷ.... thực ra.... Thực ra thái tử điện hạ đêm động phòng hôm qua chưa từng đụng đến muội...Tỷ không cần bài xích muội như vậy..”

“ Cái gì?” Ta bật lên khỏi chiếc ghế như cái lò xo, trợn mắt không dám tin. Chẳng phải hắc không chia phòng hay sao? Cũng không ra khỏi phòng mà?

“ Là thái tử điện hạ chấp nhận ở lại, nhưng ... nhưng ngay cả hỉ khăn cũng không lấy xuống, vào phòng rồi ngủ luôn dưới đất, nói muội ở trên giường ngủ....”

Phụt! Hắc có thể ngủ trong khi để một nữ tử thế này trong phòng cơ à? Ai ôi, mặt trắng mịn như da con gái, mềm mại như vậy mà xem ra cũng dày quá nhỉ! Bữa nào đi tìm hắc đo thử xem mặt ai dày hơn một phen mới được!

Ngọc Uyển Thanh cũng có khóc lóc với ta, nói nàng ta từ nhỏ không có bạn do bị bắt ở trong phủ, nay vào Đông Cung là bất đắc dĩ, đều do an bài của trưởng bối, cũng không dám nghĩ tới sẽ cùng ta hầu hạ Thế Hiên.

Ta thấy nàng ta cũng là thật lòng thật dạ, lại nhu mì hiểu lễ nghĩa, người ta đã như vậy, ta sao không mở lòng một chút? Dù gì đối với Thế Hiên... ta cũng chỉ xem là .. ừm, bằng hữu.. nên cũng chẳng có lý do gì để ghét nàng ta cả. Từ hôm đó, Uyển Thanh thường đến chỗ ta chơi hơn, không lúc nào mà ta với nàng không quần quít vui vẻ với nhau, thân đến mức gọi luôn bằng tên. Kể ra thì nàng ta cũng bằng ta, cũng mười bảy tuổi, ở cái thời cổ đại này có bạn để chơi cũng xem như phúc lắm rồi.

25. Chương 25 : Bất Cứ Ai Tổn Thương Bằng Hữu Của Ta, Đừng Mong Yên Ổn!

(các bạn ỉnh xin lỗi về chương trước, mình có sửa lại chút ở khúc cuối, chỉ là bỏ đi câu cuối thôi, nữ chính không xem nam chính là bằng hữu, mà là phu quân thực sự a ~~)

Ta thấy nàng ta cũng là thật lòng thật dạ, lại nhu mì hiểu lễ nghĩa, người ta đã như vậy, ta sao không mở lòng một chút? Dù gì đối với Thế Hiên... tuy ta là thê tử của hắc .. ừm, thê tử .. nhưng nam nhân ở đây tam thê tứ thiếp là bình thường, với lại đây là thành thân chính trị, cũng không nên bài xích làm gì. Từ hôm đó, Uyển Thanh thường đến chỗ ta chơi hơn, không lúc nào mà ta với nàng không quần quít vui vẻ với nhau, thân đến mức gọi luôn bằng tên. Kể ra thì nàng ta cũng bằng ta, cũng mười bảy tuổi, ở cái thời cổ đại này có bạn để chơi cũng xem như phúc lắm rồi.

Đông qua, một mùa Xuân lại tới, mang theo làn gió dịu dàng, trăm hoa đua nở rực rỡ dưới ánh tà dương.

Ta chạy ra khỏi điện, vươn vai hít thở bầu không khí trong lành. Tiểu Đào và Tiểu An vừa nãy thấy ta tỉnh, liền cấp tốc đi chuẩn bị một số thứ, quay lại thấy ta y phục mỏng manh, trước ngực còn lộ chút cảnh xuân bất mắt , thị vệ xung quanh thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân không dám ngẩng đầu lên thì vội vàng sấn tới, không hện mà mỗi người một tay, mạnh bạo lôi ta vào trong.

Ta hoảng hốt, hét lên oai oái, còn chưa kịp mắng thì cả người đã run lên trước khuôn mặt đáng sợ của hai cung nữ tùy thân ‘yêu dấu’ . Ta đưa tay xoa đầu, ngày thơ hỏi :

“ Ta làm gì sai a ?”

“ Nương nương còn nói nữa sao! Người đâu! Lôi nương nương vào tắm ! Kì cọ sạch vào !” Tiểu Đào chống nạnh, hô to một tiếng.

Tiểu An rất phối hợp, lập tức ngồi xuống , đưa tay ‘dịu’ ta vào trong mặc cho ta gào thét khăn cả cổ, điếc cả tai.

Một đám cung nữ yếu điệu bước vào, rất nghe lời Tiểu Đào, dịu dàng đi vào, ra sức ‘cào cấu, lột da’ ta . Hu hu hu ~~ Tiểu Đào biết ta sợ bọn người này tắm, nên bình thường vẫn luôn lấy cái này ra để giáo huấn ta. Mọi người nói xem, còn gì là đạo lý a? Ta là Thái tử phi, là chủ tử của các nàng, không đánh không mắng, chiều chuộng các nàng hết mực, các nàng lại được thể bắt nạt ta ? Lão thiên, thần linh mười tám đời tổ tông a, con đã làm gì đắc tội với người? Lẽ nào là do con không đốt tiền thật mà đốt tiền giả cho người a?

Tắm xong thì có một vị công công tới nói Thế Hiên mời ta ra tiểu đình dùng bữa sáng, có lẽ là để làm hòa việc lần trước. Lần đó ta hết lời biện hộ, Tử Thuần cuối cùng cũng được thả ra . Tuy hấn có... làm gì ta thì cũng là bằng hữu, không nên cứ thù hận mãi vậy.

Tiểu An Tiểu Đào lại được việc, nhanh chóng người lau mặt, người vấn tóc.

Ta bị mặc thành cái bánh chưng, tai đeo ngọc, trên đầu đội cả tấn vàng, lão đảo được cung nữ dìu đến tiểu đình.

Âu Dương Thế Hiên đang uống trà thưởng hoa đợi ta, thấy bên kia có động, quay lại thì giật mình, chén trà trên tay đánh rơi xuống đất vỡ tan thành nhiều mảnh , trà trong miệng cũng trực tiếp phun hết ra...

Hấn không tin nổi nhìn ta :

“ Nàng.... Nàng là ai?”

“ Cái gì? Chàng... chàng dám hỏi vậy? Ta là thê tử của chàng! Là thái tử phi của chàng đó! Nghe cho thủng tai đi!” Ta giận đến đỏ cả mặt, vì ai mà ta mới thế này chứ!!

Bất chấp bản thân đi không vững, ta lao tới đánh đập chàng liên hồi, chàng cũng chỉ bật cười, để mặc ta đánh cho thỏa thích. Tiểu An Tiểu Đào thì khấn trương la hét, cố gắng kéo ta ra.

Sau một hồi náo loạn, cuối cùng cũng ngồi xuống dùng bữa trong tình trạng : tóc tai rồi bù, trang sức rớt lên rớt xuống, y phục nhăn nhúm, bần thủ vô cùng. Thế Hiên mặt tối sầm lại, xem ta vẫn ăn ngon như vậy nên cũng không nổi đuổi về.

Ăn thêm mấy miếng nữa thì chàng mới ra hiệu cho cung nữ lui hết , trầm giọng nói :

“ Chuyện lần trước.. bỗn thái tử không tính toán với nàng nữa, nàng cũng đừng giận có được không?”

“ Ta đâu có giận chàng?” Thật mà, một chút cũng không giận. Hơn nữa, lần đó là do lỗi ta, chàng không giận thì ta giận làm gì?

“ Vậy tại sao nàng lại hay tránh mặt ta? Lúc nào cũng lơ ta , đi với Ngọc Lương đệ?” Chàng dường như đang cố gắng kiềm chế, nhẫn nhịn nói.

“ Hoàn toàn không tránh mặt, ta..”

Lời còn chưa dứt, cung nữ cách đây không xa đã hành lễ, ta nghe thoáng ba chữ “ Ngọc Lương đệ” thì mặt mày sáng rõ, đặt đĩa xuống , mặc kệ đang nói chuyện với Thế Hiên, phũ phàng xoay người đi thẳng .

Gân xanh trên trán Thế Hiên giật giật, đĩa ngọc trên tay cũng bị gãy làm đôi, rơi lạch cạch xuống nền đất. Ngọc Lương đệ... người rõ ràng là cố ý phải không? Vì sao cứ nhằm ngay lúc bỗn thái tử nói chuyện với nàng thì cứ xen vào?

Đông Cung gần đây , cung nữ cảm thấy rất kì quái.

Ngọc Lương đệ rõ ràng là chẳng làm gì sai, thế nhưng vẫn thường hay bị Thái tử điện hạ quở trách những chuyện nhỏ nhặt nhất, giống như cố mà moi ra lỗi để mắng! Thế nhưng cứ mỗi lần mắng được hai ba câu thì Thái tử phi hốt hải chạy tới , đóng vai gà mẹ bảo vệ gà con, nạt ngược lại Thái tử rồi dẫn Ngọc Lương đệ mắt hoe đỏ rời đi.

Ai nhìn cũng biết, Thái tử là đang ghen với Ngọc Lương đệ.

Chỉ có đương sự là Thái tử phi quyền lực tuyệt đỉnh kia mới không biết, vẫn vô tư nói cười, an ủi Ngọc Lương đệ .

Cung nữ Đông Cung cảm thấy uất ức vô cùng, nên thay Thái tử giáo huấn Lương đệ, đối xử, hầu hạ với nàng ta tệ nhất có thể, dù gì cũng có Thái tử chống lưng, họ còn kiêng kỵ cái gì? Chỉ cần đừng làm quá thì được rồi, không phải sao?

Ta rất nhanh nhận ra chuyện đó, liền nổi giận đùng đùng, đưa Ngọc Lương đệ về ở chung trong Tử Di điện, còn Thế Hiên thì bị đá ra ngoài, không cho vào điện!

Cung nữ đối xử không tốt với Ngọc Lương đệ cũng bị ta xử đến nơi đến chốn.

Bất cứ ai tổn thương bằng hữu của ta, đừng mong yên ổn!

26. Chương 26 : Ngọc Lương Đệ Thích Tuyết Thần Vương À ?

Tối, ta đang ngủ ngon lành thì nghe có tiếng động lạ nên giật mình tỉnh dậy. Còn chưa hiểu đầu của tai neho ra sao thì bên cổ đã có một vật sáng loáng , kèm theo là một thanh âm khàn khàn vô cùng đáng sợ :

“ Khụ... người.... nói đi!”

“ Người thần kinh rồi a? Hay nào hồng con bà nó rồi? Nói cái gì? Kể chuyện cười hay kể chuyện ma? Nói cái gì mà nói!” Ta có chút mất kiên nhẫn, là kẻ nào rảnh rỗi nửa đêm tìm đến Đông Cung của ta náo loạn thế này. Đã vậy, lại còn là một tên thần kinh dở người mới đầu chứ!

“ Thái tử phi... khụ khụ... là người... đúng không?” Hắc cơ hồ đang ho rất cật lực, ta hoảng sợ khi thấy một đống máu trên người, vịn lần muốn đẩy hắn ra, nhưng lại sợ động thủ , hắn sẽ lỡ tay mà dùng thanh kiếm kia giết ta nên đành nhẫn nhịn, đáp một tiếng.

Tiếp đó, hắn lại phang ngay vào mặt ta một câu vô cùng kinh điển :

“ Hừ... hôm nay chỉ trách... người là thái tử phi của Thế Hiên... hự.. !”

Nói chưa hết câu, hắn đã lăn đùng ra ngất. Mặt ta tái mét, run rẩy nhìn hắn. Sao người hắn lại đầy máu như vậy? Lẽ nào là thích khách ám sát Thế Hiên?

Khoan! Ám sát Thế Hiên? Hừ, chắc là bị chàng đánh cho trọng thương chứ gì! Đáng đời! Hôm nay là ngày xui của người mới đúng! Đánh chàng xong, lại vác xác đến đây! Bỏn thái tử phi tiền người một đoạn vậy! Dám ám sát phu quân ta? Ta cho người chết !

Ta hùng hù hù hổ hổ nhặt thanh kiếm của hắn lên, mím môi giơ cao, nhắm mắt đâm thẳng xuống. Nhưng không hiểu sao mũi kiếm lại cách hắn nửa phân, không thể đâm xuống, bàn tay của ta run rẩy liên hồi...

Tên này rất đáng chết! Không những hại Hiên! Còn đến đây phá giấc ngủ của ta, nhưng mà... nhưng mà...ta không thể giết người được a !

Bên hông có một lệnh bài, để xem... Tuyết... Thần....Tuyết Thần? Âu Dương Tuyết Thần? Lẽ nào người này...là thúc thúc của Thế Hiên sao?

Ta đã từng nghe qua về người này. Âu Dương Tuyết Thần là một trong những đệ đệ của Phụ hoàng, rất được lòng Bệ Hạ, võ thuật tuy không phải là đệ nhất, nhưng cũng khá lợi hại, đặc biệt là bày trận , được phong là Vô Dịch Trận Tuyết Vương gia. Hắn còn có một đám cao thủ đệ nhất, giỏi độc giỏi võ giỏi bày trận, trận của hắn, chỉ có lệnh bài trên tay hắn mới hóa giải được, không có trận nào trong thiên hạ mà hắn không thể giải. Rất thần kỳ phải không? Chỉ cần đang lâm trận, giơ lệnh bài lên, lập tức đám người thi triển trận sẽ dừng lại ngay.

Có lẽ hắn giống Tử Thuần, cũng muốn tranh ngôi đoạt vị sao?

Nhưng mà... hắn lại là đệ đệ yêu quý của phụ hoàng, là thúc phụ của Thế Hiên, dù sao thì cũng không nên diệt cỏ tận gốc vậy chứ?

Đang suy nghĩ nên xử lý thế nào thì bên ngoài có người gõ cửa gọi nhỏ, hình như là nam nhân :

“ Thái tử phi nương nương!” Ta chợt dạ, có nên giao tên này không? Nhưng hắn bị thương nặng thế này... nhân kia có lẽ là người của chàng... Người này rơi vào tay chàng, chắc chắn không thể toàn thây rồi.

“ Nương nương!” Người bên ngoài có vẻ sốt ruột, gọi tiếp một tiếng, giống như chỉ cần thêm một phút nữa sẽ lập tức xông vào.

Lúc này cứu người là trên hết! Mặc kệ hắn là ai, nhưng ai bảo Hiên để hắn thoát làm gì? Ta cũng không đành lòng nhìn người chết trước mặt mà không cứu...

Người bên ngoài thấy nữ chủ tử vẫn chưa chịu ra, nên đánh liều định xông vào thì cửa mở ra hé hé, ta lộ đầu ra , giả vờ vừa mới tỉnh giấc, khó chịu hỏi :

“ Người tìm ta là có chuyện gì? Thái tử có vấn đề sao?”

“ Hồi bẩm nương nương, có thích khách ám sát điện hạ, điện hạ lại để chạy mất, thuộc hạ thấy hấn chạy về phía này, nên muốn hỏi xem ...nương nương có thấy ai không?”

“ Không... không có ai cả... Người đi đi, ta buồn ngủ quá! Còn nữa, Thái tử có bị thương không?”

“ Chỉ bị xước nhẹ ở cánh tay, nương nương đừng lo lắng!”

“ Được rồi, lui đi!”

“ Thuộc hạ cáo lui!”

Giải quyết xong, ta quay lại với nam tử kia. Thân hình hấn cũng cao to chẳng kém Thế Hiên, mà ta thì chỉ tới ngực hấn, nên để vác hấn nằm lên ghế quý phi bằng gỗ cũng mất rất nhiều hơi sức của ta. Ta thở hồng hộc vài hơi, rửa hấn vài câu rồi lục trong tủ lấy được ra bôi , dùng nước uống rửa sạch vết thương cho hấn.

Ta cũng từng bôi cho Thế Hiên rồi, nên cũng chẳng ngại ngần, rất điêu luyện bôi hết. Do đa số là vết bầm tím, có lẽ là đánh bằng tay? Chỉ có một vết kiếm đâm ở ngực phải thôi. Ta không biết làm gì nhiều, chỉ lau sạch vết máu, rồi rắc kim sang được lên, loay hoay một hồi , quyết định xé luôn vạt áo của mình đem băng bó cho hấn. Tiếc quá đi mất! Đây là tấm y mới may đó nha! Tốn nhiều tiền lắm đó! Tiểu thúc, tỉnh lại người phải đền tiền nhiều cho ta! Nếu không, bổn cung, cũng chính là cháu dâu của người sẽ không nương tay đâu!

Chăm sóc chữa trị cho hấn xong thì cũng đã gần sáng, ta một khi đã dậy là không thể ngủ lại được, nên đành ngồi một bên quan sát hấn một chút.

Phụ hoàng nhìn cũng già lắm rồi, vậy mà đệ đệ của người lại trẻ thế này, có lẽ cũng chỉ bằng cỡ Tử Thuần hoặc hơn chút thôi. Thế Hiên mười chín tuổi, hơn ta hai tuổi. Còn Tử Thuần đã là hai mươi rồi. Nên chắc tiểu thúc thúc này cũng tầm đó mà thôi.

Ừm, mặt mũi không tệ, góc cạnh rõ ràng, cằm nhọn cao ngạo, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt dài, lông mi so với ta cũng có phần hơn, ngũ quan tóm lại vô cùng thanh tú. Nhìn sơ cũng có giống Phụ hoàng , chỉ là trẻ hơn mà thôi. Nếu không phải có Thế Hiên, chỉ sợ người này đã là đệ nhất mỹ nam rồi. Nét đẹp của Hiên là lạnh lùng, nhưng ít ra vẫn làm cho người ta cảm thấy an tâm, còn Tử Thuần là yêu mị hơn người, còn người này.... là một sự lạnh lùng khó gần, khiến người khác cảm thấy bức bách khi ở gần. Không giống

Hiên chút nào.

Hoàng thất cổ đại đúng là toàn nuôi dưỡng ra mỹ nam mỹ nữ, lại còn người nào người nấy không mắc bệnh thần kinh , ẻo qua ẻo lại, nói mấy câu vớ vẩn như : “ Tối nay nàng hãy hầu ta đi” , rồi ánh mắt quyến rũ gì gì đó , còn lại là lạnh lùng như tảng băng. Nói tảng băng cũng hơi quá, chẳng phải Hiên đã bị ta làm cho tan chảy rồi sao? Hô hô hô!

Gần như một đêm không ngủ nên mắt ta thâm quầng, đầu tóc rối bù lên, nhìn như cái bõm sư tử không hơn không kém! Ngắm mình trước gương, ta không khỏi thở dài. Chỉ hận mái tóc này dài quá, tự chải sẽ rất khó khăn, nên chỉ đành đợi đến sáng gọi Tiểu An, nếu bây giờ gọi, e là sẽ kinh động đến mọi người, chàng cũng sẽ nghi ngờ ta đang giấu Tuyết Thần ở đây.

Ta đang giết thời gian bằng cách đọc lại truyện ngôn tình mà mình tự tay viết mấy hôm trước thì người trên giường khẽ động dậy, ta quăng cuốn truyện sang một bên, lết lại gần hấn, có chút khờ khạo hỏi :

“ Thúc thúc , người tỉnh rồi à?”

Phượng mâu hé hé mở ra, mày kiếm chau lại thật chặt, rất lâu mới lên tiếng :

“ Người...ta và người đều chết rồi? Đang ở Địa Ngục?”

“ Địa ! Địa Ngục cái đầu người á ! Thật hôm qua hù chết ta rồi! Người và ta đều chưa chết!” Ta hống hách quát, lại thấy mình thân là cháu dâu, lại đi quát một người là trưởng bối thì có chút ... thất lễ nên vội che miệng, gương mặt nhìn hấn.

“ Chưa chết?”

“ Người tưởng ta đang chém gió à?” Ta chán nản xoa mặt. Đây, nói rồi mà, rõ ràng là bệnh thần kinh. Nói đến thế rồi còn ngơ ngác ngác ngác.

“ Người ... !”

“ Người ta cái đầu người á! Ta cứu mà một câu đa tạ cũng không có là làm sao hả?”

“ Là người tự nguyện”

“ Người...!”

Hắn chống tay ngồi dậy, khuôn mặt tuy không có thể hiện vẻ khó khăn gì, nhưng mồ hôi sớm đã đầy mặt, sắc mặt cũng trắng bệch. Ta thấy vậy, liền rút khăn tay ra lau nhẹ mặt cho hắn, còn tốt bụng nói :

“ Vết thương của thúc không nhẹ, cứ nằm xuống đã, yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác đâu mà lo!”

Âu Dương Tuyết Thần nghi ngờ nhìn ta chằm chằm :

“ Vì sao lại cứu ta?”

“ Cứu người là chuyện thường tình! Ta đâu thể trơ mắt thấy chết không cứu! Dù thúc đã ám sát phu quân ta, nhưng mà, đó là chuyện của hai người, không liên quan đến ta. Hơn nữa, ta cũng muốn để thúc nợ ta một ân tình, không đi ám sát Hiên nữa! Xem như đền ơn, có được không?” Ta cực kỳ nghiêm túc nói.

Hắn im lặng không nói.

Đúng lúc này, Ngọc Uyển Thanh lại từ bên ngoài đi vào, miệng còn líu la líu lo :

“ Ngọc Nhi à ~ Ngọc Nhi ơi ~ hôm nay không hiểu sao ta ngủ không được, nên qua phòng người nè! Có mang bánh cho người nữa đây..A... Tuyết Thần Vương...”

Khuôn mặt Uyển Thanh ửng đỏ, Tuyết Thần nghe nàng gọi, cũng không để ý, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Sau đó ta tận tình kể lại mọi chuyện cho nàng nghe, nàng cũng hứa sẽ không nói với người khác, rồi lại ngồi một bên ngắm – nhìn Tuyết Thần. Ừm, để coi, ánh mắt đó, cứ chỉ đó, rõ ràng là ...

“ Uyển Thanh à...lại đây...” Ta đứng dậy, đi ra một chỗ khá xa với chỗ nam tử kia nằm, ngoắc tay với Ngọc Lương đệ.

Ngọc Uyển Thanh thấy ta gọi, chân chừ một lúc mới tiến lại, khó hiểu nhìn ta. Ta cười hì hì, ghé sát tai nàng ta hỏi :

“ Thanh Nhi thích Tuyết Thần Vương gia đúng không?”

27. Chương 27 : Nỗi Lòng Của Âu Dương Thế Hiên

Uyển Thanh nghe ta nói thế, xấu hổ không đáp lại xoay người chuẩn đi. Ta cười khúc khích nhìn theo, ha ha ~ ta lúc đầu không hiểu vì sao ta lại không thích một mỹ nam đệ nhất vô nhị như Thế Hiên, hóa ra là đã có người trong mộng rồi à?

Hơn nữa người này còn là thúc thúc của Thế Hiên, ừm, cũng xem như lợi hơn một chút.

Ta lại gần Tuyết Thần, thấy hắn vẫn nằm im không động dậy, mặt có chút tái xanh thì quan tâm hỏi :

“ Tiểu thúc, người đói không? Ta mang cho người ít thức ăn nhé?”

“ ... “

“ Xì! Người còn đáng ghét hơn cả Hiên” Ta bĩu môi, vẫn là Thế Hiên của ta là nhất! Ai như cái đồ mặt lạnh kiêu lời như vàng này.

“ Á.. đừng mà đừng mà! Thiếp sai rồi! Là thiếp sai rồi mà! Hu hu hu...”

Tiểu miêu hư đồn! Người suốt ngày đi chơi bỏ chủ, bây giờ lại còn dám mò về đây chiếm giường ta hay sao?

Ta cũng nhẩn tâm đi chơi, không thương tiếc giật mạnh cái đuôi nó một cái, Tiểu Tuyết bị đau liền kêu lên một tiếng thật chói tai, theo phản xạ muốn cào ta thì bỗng dừng bất động như bị điểm huyệt. Tuyết vương gia này giờ vẫn giả làm người chết bây giờ lại lên tiếng, trầm trầm nói :

“ Đừng làm loạn! Không thấy bốn vương đang ngủ hay sao?”

“ Ai yo, tiểu thúc, người không thấy đây là phòng của ai hay sao?” Ta cố ý nhắc nhở một chút.

“ Người đã cứu ta, lẽ nào còn muốn kể công?”

“ Biết vậy ta đã không thèm cứu người rồi!” Ta siết chặt lấy vạt áo , nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“ Chẳng ai thần kinh như ngươi, lại đi cứu kẻ ám sát phụ quân mình” Tuyết Thần nhếch môi.

“ Ai bảo người không ngắt chỗ nào không ngắt, chết chỗ nào không chết, lại vừa ngắt vừa chết trước mặt ta làm gì! Ta không như ngươi, ta là người tốt!”

“ Ta chưa chết”

“ ... ”

“ Người giải huyệt đạo cho Tiểu Tuyết được không?” Thấy Tiểu Tuyết tội nghiệp nhìn ta, ta cũng không nỡ để nó bất động lâu như vậy.

Hắn không đáp, chỉ búng tay một cái, Tiểu Tuyết đã có thể cử động lại, rất không biết ơn nhảy lên người hắn, còn nằm ngay lên mặt ...

Tiểu Tuyết... ta nghĩ ngươi có lẽ là con mèo ngốc nhất trên thế gian!

Lần đầu thì dùng đuôi đập cái ‘bếp’ lên mặt Tử Thuần, lần này lại nằm luôn lên mặt của thúc thúc hắn... Tử Thuần muốn lột da ngươi làm lông áo choàng , ta xem ngươi có hay không bị Tuyết Thần đem đi làm món mèo nướng nguyên con ăn bồi bổ!

Rất lạ là Tuyết Thần một chút động tĩnh cũng không có, vẫn nằm im như chưa có gì xảy ra.

Ta khó hiểu , không tìm được hỏi :

“ Đây, ngươi không lột da cũng không xẻo thịt Tiểu Tuyết sao?”

Tuyết Thần dùng những ngón tay thon dài nhắc Tiểu Tuyết đặt lên bụng, cực kỳ sủng nịnh vuốt ve nó, lơ đẹp ta một bên.

À, hóa ra là thích mèo sao?

Tiểu Tuyết có vẻ rất thích được hắn vuốt ve, khoái chí vẫy đuôi liên tục.

Ta ngó ra ngoài, thấy trời đã gần sáng rồi, liền nói :

“ Tuyết Thần Vương gia, người nên trở về vương phủ đi, nếu không mọi người phát hiện thì ta cũng không làm gì được đâu, còn nữa, thúc về rồi thì nhớ mang ngân lượng đến đây, xem như bồi thường tiên chăm sóc thuốc thang với cả tiền thuê ghế một đêm, ừm, nể tình người thân, ta tính rẻ thôi, năm nghìn lượng vàng, thế nào?”

“ Hai nghìn” Tuyết Thần cũng không từ chối, nhìn ta khinh thường.

“ Ngươi nghĩ gì vậy? Đó là chưa kể, ta còn bảo hộ ngươi không cho kẻ khác biết đó! Ba nghìn lượng vàng chắc giá!”

“ Vậy ta mang theo Tiểu Tuyết về có được không?” Hắn cũng không phản bác, trực tiếp đứng dậy cầm lấy bảo kiếm.

Tiểu Tuyết cũng không thích ta cho lắm, vậy thì để nó đi với Tuyết Thần cũng được. Ta gật đầu đáp ứng, sau đó hắn ném cho ta một đoản kiếm, vừa nhẹ vừa được chế tác rất đẹp, nói là đa tạ ta vì đã cứu , dù thế nào cũng sẽ không động đến Thế Hiên rồi phi thân ra ngoài cửa sổ, phi người đi mất.

Lúc Uyển Thanh lấy được bình tĩnh, đi vào thì đã chẳng thấy người đâu, mặt xị ra ngồi trên ghế quý phi.

Ta lại gần ta, khẽ hỏi :

“ Này, nói xem, người thích Tuyết Thần Vương khi nào vậy?”

“ Cũng đã lâu rồi... ta không muốn nhắc tới nữa”

Cũng như thường lệ, ta dùng bữa sáng với Uyển Thanh xong, vừa ăn vừa bàn xem cùng nhau đi chơi đâu đó cho thỏa, ai ngờ, Thế Hiên lại đích thân đến tìm ta, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. Thấy hần, Uyển Thanh đang ăn cũng tự động đứng dậy, nhún người hành lễ rồi lui, còn không quên khóa chặt cửa phòng lại.

Ta nhìn Thế Hiên, thuận tay gấp cổ thêm một miếng thịt vào miệng, phồng mang trợn mắt nhìn chàng :

“ Hiên Hiên, chàng đợi ta một chút, ta nhai xong miếng thịt sẽ cùng chàng nói chuyện. Sao vậy? Hôm nay ở đâu lại có lũ lụt hay hạn hán sao? Hay chàng đến đây để cùng ta một phen phong lưu... á !” Ta còn chưa có nói xong, chàng đã mạnh mẽ lôi ta dậy, hất hết thức ăn trên bàn xuống rồi đề ta lên , gần từng chữ :

“ Ta rốt cuộc đang giúp ta hay hại chết ta? Ta không những câu dẫn Tử Thuần, bây giờ còn cứu Tuyết Thần, giấu ta, để hần đi...”

Ta chột dạ, khó khăn nuốt miếng thịt rồi nũng nịu nói :

“ Thiếp biết chàng giận, nhưng hần nói rồi, từ giờ trở đi, sẽ không làm gì chàng nữa, dù có cướp ngôi đoạt vị cũng sẽ...”

“ Im miệng!”

Ta im bặt. Đây là lần đầu tiên chàng quát ta như vậy... Xem ra, chàng thật sự nổi giận rồi

“ Ta có biết, hôm qua ta đã giận đến mức nào? Thế nhưng vẫn cho ta cơ hội, không trực tiếp xông vào phòng bắt người, hi vọng ta sẽ tự tay giao hần,ta tin tưởng ta đến vậy, yêu thương ta đến vậy, hết lần này đến lần khác tha thứ cho ta... nhưng đến cuối cùng ta vẫn làm ta thất vọng!”

Ta ngây ra một lúc rồi thở dài, dùng tay vuốt nhẹ má chàng, dịu dàng xua đi cơn giận ngút trời :

“ Thế Hiên, thiếp biết, đã là người hoàng tộc, sẽ vĩnh viễn không có cái thứ gọi là tình thân, huynh đệ. Nhưng thiếp hi vọng, hi vọng người xuống tay sẽ không là chàng... chàng chưa cảm nhận được tình huynh đệ thực thụ nên chưa thể biết, thứ tình cảm đó thiêng liêng, đáng quý đến mức nào... Thế nên, chàng đừng nhẫn tâm giết họ được không? Cùng lắm thì để cao thủ của chàng ra tay... hoặc không thì chàng dạy thiếp võ công đi, thiếp... tình nguyện thay chàng giết họ!” Ta biết ta đã cản trở chàng, làm chàng tức giận, nhưng mà... ta thực không thể chấp nhận được.

Hiên nghe ta nói vậy, khuôn mặt đã lấy lại bình tĩnh, ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc ta :

“ Di Nhi, có nhiều việc không thể cứ dùng tình cảm để giải quyết! Nàng là thái tử phi của ta, nàng phải là người hiểu điều đó hơn ai hết. Ta là thái tử, có nhiều việc đều là lực bất tòng tâm. Thế nhưng, nếu ta không giết họ, thì họ nhất định sẽ giết ta”

Ta lặng im một lúc lâu, cuối cùng mạo muội hỏi :

“ Chàng nhất định phải làm Thái tử sao?”

“ Không thể không làm. Là một nam nhân đại trượng phu, lại sinh ra trong hoàng thất, ta đã trải qua rất nhiều việc, nhận ra một điều, nếu không trở nên cường đại thì không thể tồn tại, không thể ngẩng đầu lên được” Nói xong, chàng liền không nhận được mà áp môi lên môi ta, triển miên quất quít một hồi.

Ta không còn gì để nói nữa rồi. Chàng nói đúng, hơn nữa nếu bây giờ từ bỏ, ai mà biết được, một khi những huynh đệ khác của chàng lên ngôi, sẽ bỏ qua cho chàng sao?

Đột nhiên ta nghĩ đến một chuyện, muốn hỏi chàng nhưng lại sợ chàng buồn nên thôi. Thế Hiên rất tinh mắt, nhận ra được điểm đó, nên mới ra hiệu bảo ta nói. Ta rụt cổ , run run hỏi :

“ Chàng... ta đã nhờ Tiểu Đào đếm qua, Phụ hoàng có mười hài tử, kể cả công chúa lẫn hoàng tử thì chỉ còn ba vị công chúa mới khoảng mười tuổi, hai vị hoàng tử chín tuổi, năm hoàng tôn, hai nam ba nữ , trong đó,

hai nam cũng chết một cách bí ẩn, còn cả hai vị thúc thúc , thì một vị đã chết, chỉ còn lại Tuyết Thần... chàng đã giết ai trong số họ?”

“ ... Ta chỉ giết một vị thúc thúc, một hoàng tử, một công chúa, hai hoàng tôn Cũng là do ta.. Còn lại là Tử Thuần và Tuyết Thần làm”

“ Đừng đùa chứ! Ngay cả công chúa chàng cũng giết sao?” Ta hận không thể mời ngay đại sư đến, hu hu, thảo nào khi mới đến đây, ta cảm thấy Đông Cung lại lạnh như vậy, đáng sợ như vậy.

“ Muội ấy cả gan chạm vào ta, chuốc xuân được, ý đồ loạn luân , đáng chết!”

“ Ừm, dám động vào nam nhân của ta, đáng chết! Chết rất hay!” Ánh mắt bùng bùng lửa giận, thâm rủa vị công chúa đó. Thật đúng là không biết xấu hổ mà! Ngay cả ca ca mình cũng dám động !

“ Ha ha! Nàng ghen rồi à? Bây giờ thì hiểu cảm giác của ta rồi phải không?” Thế Hiên phì cười.

“ Cảm giác của chàng? Đừng nói chàng ghen với Uyển Thanh nhé?” Ta không tin được nhìn Hiên.

“ ...”

“ Chàng đúng là đồ bệnh hoạn, cả nữ nhi cũng ghen được”

“ Tiểu An Tiểu Đào, lập tức lôi thái tử phi đi tắm!”

Còn đang vắt óc suy nghĩ nên làm gì cho đỡ chán thì Tiểu Tuyết từ bên ngoài đi vào, miệng mở to rồi khép lại, rất nhẫn tâm không thèm nhìn ta một cái, rồi nhảy thẳng lên giường của ta , cuộn tròn thành đồng như ụ tuyết rồi chìm vào giấc ngủ.

28. Chương 28 : Hôm Nay Thật Nhọ Quá Thế!

Tuyết Thần vương gia từ xưa đến nay đều không hay tham dự tiệc tùng hoàng thất, thế nên những lần trước ta mới không có ấn tượng gì về người này, Hoàng Cung cũng quen nên cho dù hấn không tới, vẫn nói là ‘tất cả mọi người đều đã tới đông đủ’ rồi. Thế nhưng lần lần lần được Hoàng thượng đích thân dẫn đầu đoàn người tham gia này thì hấn lại cũng đến góp vui.

Trước đại hội săn bắn , Thế Hiên cũng đã giúp ta luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Ở hiện đại, ta đối với môn thể thao cũng là nhất nhì trong thành phố, nên rất nhanh đã thành thạo, bất phát nào trúng phát đó, kỹ thuật cưỡi ngựa cũng vô cùng thuần thục, đã có thể phân cao thấp với chàng. Thế Hiên vừa lòng đến mức thưởng cho ta cả đồng trang sức, gấm vóc, bảo vật quan trọng cũng ném cho ta giữ, sủng ta lên trời xuống đất, hận không thể đặt cả Hương quốc dưới chân ta. Ngọc Uyển Thanh tuy không biết mấy thứ này, đáng lẽ không nên đi, nhưng vì các phi tần khác cũng đi , với cả ... Tuyết Thần cũng tham gia nên nàng ta chẳng thể ở Đông Cung được, nhất mực đòi theo.

Hoàng đế tuổi đã cao, hơn nửa đầu đã bạc trắng, khuôn mặt đã nhiễm phong trần, lão luyện nhưng vẫn khí phách hiên ngang cầm cung dẫn đầu đoàn người. Lần này cũng có cả các quan đại thần , hoàng thất hoàng tôn quý tộc lớn nhỏ , còn có các Trạng nguyên, Tiến sĩ, Thám Hoa, .. đều tham gia.

Đến nơi, Hoàng thượng dùng tên bắn một con nai xem như mở màn, sau đó là các vị hoàng tử công chúa, vương gia đua nhau mà giành bắn hòng múa may lấy lòng Phụ hoàng . Thế Hiên đưa ta một cái pháo hiệu, dặn đi đâu cũng được, khi gặp nguy hiểm, chỉ cần bắn pháo thì hấn sẽ tới ứng cứu, rồi thúc ngựa đi. Còn đám người Trạng nguyên thám hoa gì gì đó thì ra sức làm thơ, phi tần nói cười rôm rả, cung nữ đứng hầu một bên, tay cầm quạt phe phẩy nhẹ nhẹ.

Ta ngồi trên ngựa, tay siết chặt cung tên, thúc ngựa tiến sâu vào rừng tìm kiếm mục tiêu. Lát sau nhìn thấy con thỏ nhỏ có bộ lông trắng muốt, không kìm được mà xuống ngựa, lén la lén lút tiến tới, vừa đi vừa nịnh nọt :

“ Ôi chào, chú thổ đáng yêu quá ! Ngoan nào, ngoan nào, mau lại đây với ta, ta hứa sẽ tìm cho người một cô thổ thật thật thật đáng yêu về cho người làm vợ ~”

Đang sau vang lên tiếng động, thổ con kinh hãi co giò chạy mất. Một đám quạ đen bay ngang, ta tức tối quay lại , hung hăng định mắng kẻ nào đó dám cả gan kinh động thổ nhỏ làm nó chạy mất thì nhất thời đứng im bất động khi nhìn thấy kẻ trước mặt. Sau đó là ánh mắt khinh thường, ta nhếch miệng , chua ngoa nói :

“ Ai ôi ~ Tử Vương gia lẽ nào rảnh rỗi hết việc làm, đến đây làm gì? Có phải hay không là nhớ ta quá rồi?”

“ Ồ? Nhớ nàng? Không ngờ bản vương còn chưa nói, nàng đã đoán được rồi. Nguyên lai nàng cũng rất hiểu ta, rất quan tâm ta . Di Nhi, đã bao nhiêu ngày chúng ta chưa gặp nhau rồi nhỉ?” Tử Thuần đáp chân lên bàn đạp lấy đà, phi thân về phía ta, rất nhanh gọn dè ta xuống thảm cỏ xanh mướt còn đọng lại vài giọt sương sớm.

Hắn rốt cuộc có biết mình nặng thế nào hay không? Vì sao cứ thấy ta là dè ta xuống thế này hả? Lẽ nào ngay giữa thanh thiên bạch nhật, hắn vẫn không buông tha cho ta? Lấy trời làm chắn, lấy đất làm giường?

Ta đang nghĩ có hay không nên bắn pháo thì hắn đã nhận ra, tiện tay giật lấy pháo hiệu từ trên tay ta vút đi thật xa, cười yêu mị :

“ Ở bên ta, nàng không cần dùng đến thứ đó. Thế Hiên cũng quá khinh suất, sủng nàng yêu nàng lại để nàng một mình đi thế này sao?”

“ Là ta muốn chàng làm vậy!” Ta bĩu môi. Nếu chàng ở bên cạnh, thì chẳng phải ta sẽ chẳng có gì mà bắn sao? Thân thủ chàng tốt như vậy, chỉ sợ ta còn chưa kịp nhắc cung, mục tiêu đã nằm chết tươi một đồng rồi.

“ Vậy xem ra, là nàng quá ngu ngốc rồi, không biết đi một mình là rất nguy hiểm hay sao?” Dứt lời, hắn cực kỳ không khách khí áp người xuống, ra sức cản cánh môi đỏ mọng của ta.

Ta vẩy vung muốn đẩy hắn ra, thấy không xi nhê gì liền cắn vào môi hắn một cái thật mạnh, nhân cơ hội hắn đang xuýt xoa thì vùng ra, cong đuôi chạy thẳng. Chạy được một hồi, ta mới kiệt sức ngừng lại nghỉ ngơi. Chợt nhận ra, pháo hiệu cũng không còn, ngựa chẳng thấy, bản đồ rơi tự khi nào, cung tên cũng quên luôn rồi! Thật quá thê thảm! Đúng là hôm nay nhẹ quá thể mà! Hu hu... Thế Hiên a!!!!

Không sao không sao, cứ ngồi yên một chỗ, khi mọi người trở về không thấy ta, nhất định sẽ lập tức đi tìm thôi. Đều tại tên Tử Thuần đáng ghét! Về phải méc với Hiên, kêu chàng chỉnh hắn một chút! Nếu không phải hắn là đại ca của chàng, chỉ e đã bị ta tiễn đi từ lâu rồi.

Đang lúc tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất thì ta lại nghe thấy tiếng đàn réo rất đầu dây, liền vô thức cứ như vậy mà đi theo. Sau này mới thấy, lựa chọn đó rất đúng đắn!

Tiếng đàn rung động tâm can ấy chính là từ tay Tuyết Thần mà ra. Hắn rất nhàn nhã ngồi trên tảng đá, không chút lo sợ lướt tay trên dây đàn. Trước mặt là mấy hòn đá xếp theo hình thù rất kỳ lạ trên mặt đất. Hình tròn chẳng ra hình tròn, hình vuông chẳng ra hình vuông. Ta cũng chẳng để tâm, cực kỳ hưởng thụ ngồi xuống chống cằm nghe hắn đàn. Ta cũng biết đàn, nhưng kỹ thuật lại không bằng hắn. Hắn cũng không vì sự xuất hiện của ta mà kinh động, xem ta là người vô hình mà đàn như không có chuyện gì.

Ngay lúc đó, ta thấy có một con hươu sao từ trong rừng đi đến, quay người định mượn cung tên của hắn bắn về làm cháo thịt nai cho Hiên ăn thì con nai đã nằm bẹp dí trên đất, mắt nhắm tịt, khóe miệng không ngừng chảy máu. Quái! Ta còn chưa động dây cơ mà!

Ta định lại gần thì bị Tuyết Thần cản lại :

“ Người đừng có dại dột bước vào trận. Bước vào đó, dù là ai, cũng sẽ chết ngay lập tức!”

“ Trận? Trận gì cơ? Lẽ nào mấy hòn đá nhỏ này... là xếp theo kiểu trận pháp á?” Ta đã từng đọc qua truyện tiên hiệp, kiếm hiệp (cụ thể hơn là Bồn Vương Ở Đây của Cửu Lộ Phi Hương á) cũng có thấy cái này, nhưng không nghĩ tới ở đây cũng được gặp. Thân thủ của Tuyết Thần đúng thật là lợi hại a! Lẽ nào ở thời cổ đại này cũng có tu tiên?

“ Ta theo học một vị cao nhân, từ nhỏ đã rất có tài năng, nên sớm đã thành thạo. Đây chỉ là trận pháp nhỏ, gọi là Thiên Can Xích Tử Trận, điều khiển bằng tiếng đàn.”

“Ồ, cái này có thể giết cả một đội quân không?” Ta hứng thú hỏi, chỉ tiếc tiếng đàn đã dừng lại mất rồi.

“ Không, chỉ có thể phạm vi nhỏ mà thôi” Hắc kiên nhẫn giảng giải cho ta “ Người vì sao lại đến đây?”

Ta kể hết từ đầu đến đuôi câu chuyện cho tiểu thúc thúc nghe, nghe xong, hắc cũng chẳng tỏ vẻ gì, chỉ bình luận một câu :

“ Tử Thuần diệt nhi này, xem ra đã có dã tâm với ngươi. Nên đề phòng một chút”

“ Dã tâm?”

Cũng phải, hắc năm lần bảy lượt cứ lựa lúc sơ hở là muốn thịt ta ngay và luôn, nên chuyện này cũng không khó hiểu. Đầu tại ta ban đầu đại đột lại đi của hắc làm gì! Mà cũng chẳng gọi là của, chỉ là đối với hắc có chút đặc biệt mà thôi.

29. Chương 29 : Mệnh Phượng Hoàng

Trận pháp kia tuy phạm vi nhỏ nhưng rất được việc, giết được mấy con liền. Ta rất hưng phấn vỗ tay liên hồi. Được một lúc, Tuyết Thần mới ngừng tiếng đàn, quay sang nói với ta đang nhìn đồng hồ mà nước miếng chảy ngập đất :

“ Ngươi từ đâu tới đây?”

“ Phụt!” Ta sặc nước miếng, cười gượng gạo nhìn tiểu thúc thúc, vẻ mặt ngây thơ vô tội “ Thúc nói vậy là ý gì? Ta đương nhiên là từ Tử quốc rồi!”

“ Không phải! Thân thể này rõ ràng là của Công chúa Ngọc Nhi, nhưng... ta lại cảm thấy hoàn toàn khác hắc. Nói đi, ta cũng không làm gì ngươi, chỉ là muốn xác minh lại vài chuyện...” Giọng của Tuyết Thần nhỏ dần, dường như có chút thâm trầm làm ta thấy xa cách, ngồi gần nhau chỉ cách có mấy centimet lại như cách xa ngàn dặm. Hắc đã nói như vậy, giấu đi cũng không được nên đành nói thẳng :

“ Vương gia đã nói vậy, ta cũng không giấu diếm làm gì. Được, ta tên thật là La Thiên Di, là người từ tương lai vô tình trở về đây.”

“ Vậy sao?” Tuyết Thần nhếch miệng cười tự giễu, không biết là đang chế giễu ai? Là ta hay là hắc?

“ Vì sao lại cười?” Ta không nhịn được lên tiếng hỏi, chuyện này thì có gì đáng cười?

Tuyết Thần vuốt ve những sợi dây đàn, hồ hững nói :

“ Cao nhân dạy ta là ai, ngươi có đoán được không? Là một tiên nhân”

“ Cái gì? Tiên nhân? Ngươi đang chém gió hay kể chuyện cười vậy! Trên đời này đâu đâu ra mấy người đó!?” Ta trợn mắt không dám tin. Cho xin đi, lẽ nào tên này cũng từ thời hiện đại tới, do mê truyện mê game nên thành thể này?

Hắc không để ý đến mấy lời thắc mắc của ta, vẫn tiếp tục nói, thần hồn đã phiêu về phương nào, chỉ còn thân xác ở đây :

“ Nếu không, vì sao ngươi lại có thể về đây? Nhập vào người của Thất Công chúa? Là ý trời, là thiên mệnh. Tiên nhân chán ghét cuộc sống tẻ nhạt nơi Cửu Trùng Thiên, nên mới xuống núi sống. Năm đó ta vô tình đi ngang, bị thương được cao nhân cứu giúp. Như thế nào cao nhân lại nói ta có duyên, muốn dạy ta trận pháp, thu ta làm đệ tử. Người từng tiên đoán, Hương quốc đời thứ 156, cũng là bây giờ, nhất định sẽ xuất hiện tài nữ, đưa Hương quốc trở thành cường quốc, đứng đầu thiên hạ. Tài nữ là từ một thời không khác đến, mang sẵn mệnh Phượng Hoàng, đời này kiếp này chỉ có thể là Mẫu nghi thiên hạ, chưởng quản lục cung, sóng vai cùng Hương quốc Hoàng đế ngắm nhìn giang sơn vạn dặm. Ai có được năng, nhất định là Hoàng đế. Thế nhưng, năng có một vận mệnh”

“ Vận mệnh? Đó là cái thứ của nợ gì vậy? Nghe ảo thế ~” Ta vẫn bán tin bán nghi không tin. Cái gì mà Phương Hoàng? Cái gì mà Mẫu nghi thiên hạ? Ta mà có mệnh Hoàng hậu sao? Nực cười!

“Vận mệnh đó, chính là ta, Thế Hiên, Tử Thuần.”

“ Thúc nói rõ hơn đi”

“ Người có biết vì sao lại dễ như vậy mà gặp được Thế Hiên? Được hắc sủng ái? Có biết vì sao lại gặp được Tử Thuần? Khiến hắc động tâm? Lại gặp được ta? Đó là do vận mệnh. Ba người này đối với người, đều vô cùng quan trọng, ba người này bất luận thế nào, dù muốn hay không muốn đều bị người thu hút, không ngừng muốn để người bên cạnh. Thế nhưng, người chỉ có thể chọn một, phải đích thân giết hai người còn lại, nếu không thì cả ba đều chết, người cũng khó có thể toàn mạng”

“Ồ? Nói vậy, thúc cũng có cảm tình với ta à? Ai yo, xem ra số ta cũng may quá, được nhiều mỹ nam theo quá nhỉ”

“ Là do vận mệnh” Mặt Tuyết Thần thoáng đỏ.

Ta cười phá lên. Hóa ra mỹ nam được mệnh danh mặt lạnh ở thời cổ đại này cũng chỉ đến thế thôi! Hô hô hô

~“ Sau này đến thời điểm đó, người sẽ hiểu thôi. Dục vọng của nam nhân, khó có thể lường được. Người nên cẩn thận với Tử Thuần” Tuyết Thần đứng dậy, phui nhẹ vạt áo không một nếp nhăn. Bấy giờ ta mới để ý, hắc vận trường bào màu xanh lục rất đẹp, rất nhẹ nhàng, phiêu dật anh tuấn vô cùng. Khác với Hiên, chàng lại vận một cẩm bào màu vàng rực rỡ , khí thế bức người, uy phong凛冽.

Ta ôm số hươu cùng Tuyết Thần đi về. Trong lòng vẫn không hiểu vì sao Tuyết Thần đã nắm được huyền cơ, mà còn không thể tránh? Hay là càng tránh càng ứng nghiệm? Hoặc giả... chuyện hắc gặp được tiên nhân, biết được huyền cơ, cũng là thiên mệnh. Còn vì sao hắc muốn có được ngôi vị, thì lại càng khiến ta đau đầu. Nhìn hắc chẳng giống như một người mưu cầu đoạt vị chút nào!

Ngọc Uyển Thanh thấy ta cùng Tuyết Thần trở về, khuôn mặt có chút buồn, cả ngày liền không muốn cùng ta nói chuyện. Ài, chắc lại ghen rồi. Ta an ủi nàng vài câu, bảo là không sao rồi đem đám hươu sao kia đích thân làm thành món cháo thật ngon thật bổ cho chàng ăn, cũng tiện tay đem cho Phụ hoàng và Mẫu hậu một bát.

Sau đó lại trở về , cùng Hiên phê chuẩn tấu chương. Có thể nói, thời gian vừa qua cùng chàng thảo luận về việc này, ta cũng dành thời gian nghiên cứu, cộng thêm hiểu biết ở thời hiện đại, chính trị đối với ta cũng trở nên bình thường hơn nhiều. Có nhiều lúc ta tự hỏi, có phải hay không ta là tiền kiếp của Võ Tắc Thiên? Nữ hoàng duy nhất trong lịch sử hào hùng mà sâu sắc của Trung Quốc?

Nhưng sau đó lại nghĩ rằng, có khi Tuyết Thần nói đúng, là vì vận mệnh.

Thế Hiên thấy ta cứ thần thờ ngồi bên cạnh thì gọi khẽ, quan tâm hỏi :

“ Nàng sao vậy? Có chuyện gì sao? Hay là trong người có chỗ nào không khỏe ? Chi bằng ta cho người dọn lên chút điểm tâm cho nàng?”

Ta cười cười, ngồi luôn vào lòng chàng, xua tay đáp :

“ Không cần đâu! Ta không đói”

Rồi cứ như vậy mà rúc vào lòng Hiên. Những chuyện sau đó, ta chỉ nhớ mang máng là cùng chàng quần quít một chút rồi mới tiếp tục dùng bữa, rồi lại duyệt tấu chương. Những ngày qua, ta không khi nào không nghĩ đến cái câu nói chết tiệt kia của Tuyết Thần... Ta yêu chàng là thật lòng, nhất định không phải vì cái gì vận mệnh. Nhưng vẫn không cảm thấy yên tâm! Còn chàng thì sao? Chàng đối với ta cũng là thật lòng? Hay nhất thời cam thấy ta khác với nữ tử khác mà nảy lòng hứng thú? Thế nhưng ta vẫn không dám nói cho chàng. Chàng đã bận lắm rồi, không cần đồ thêm nữa. Chuyện này cứ để một mình ta là được.

Nếu thật vận mệnh của ta thu hút chàng, vậy cũng được, chẳng sao cả. Ít ra, nhờ vận mệnh mà chàng mới gặp ta, mới yêu ta, ta cũng yêu chàng, hai người yêu nhau, vậy là đủ, chẳng cần nghĩ thêm gì nữa. Vận

mệnh cũng đâu thể điều khiển được tình yêu? Số mệnh mỗi người là do bản thân họ nắm bắt, chẳng qua cái thứ gọi là vận mệnh kia cũng chỉ là một thử thách không hơn không kém.

Thế Hiền, dù thế nào , đời này kiếp này, ta La Thiên Di chỉ có thể là thê tử của chàng.

Chẳng cần tam sinh tam thế, chẳng cần chàng đời sau kiếp sau, chỉ cần chàng đời này kiếp này! (Trích từ một ad của fanpage Y Xuy Ngũ Nguyệt)

30. Chương 30 : Bước Đầu Tạo Phản

Từ hôm trở về từ Đại Hội, ta thấy Hiền thường thức khuya, có nhiều đêm còn không ngủ, cung nữ cũng vì thế mà chẳng ai dám lui , cứ đứng bên ngoài cả đêm , chốc chốc lại có người vào thay trà.

Ta một phần vì lo bọn họ không chu đáo, một phần thông cảm cho họ đã hầu hạ nhiều đêm chưa ngủ, nên nhờ Tiểu An và Tiểu Đào bỏ xuống mấy thứ trang sức trên đầu xuống, tóc cũng chỉ nửa búi lên, nửa để xõa sau lưng, trên đầu chỉ gài một cây trâm ngọc đơn giản, y phục cũng là thay cái nào nhẹ hơn một chút để tiện đi lại, còn đích thân pha trà cho chàng rồi mới khoác áo lông thỏ lên người , định đi đến thư phòng của chàng thì bị Tiểu Đào níu tay lại, ta khó hiểu nhìn nàng, nàng lúng túng nói , mặt có chút đỏ :

“ Nương nương không nên về trễ, sẽ có hại cho sức khỏe... Chi bằng để Tiểu Đào...”

“ Ha ha, Tiểu Đào, ta là ai cơ chứ ! Chỉ là ngủ trễ thôi mà..” Ta cười cười trấn an , vỗ về nàng vài câu rồi đi.

Vì chàng ở cùng Tử Di điện với ta, nên thư phòng cũng chỉ cách tấm thất có vài bước chân, nói là chuyển về Tử Di điện, nhưng thật ra chàng rất ít khi ngủ với ta, chính sự nhiều việc nên cũng không mấy khi gặp được ta, lần này xem như tranh thủ ở với chàng một chút.

Đến thư phòng của chàng, đám thị vệ cung nữ vừa nhìn thấy ta liền vội vàng muốn hành lễ thì bị ta ngăn lại, dùng tay ra hiệu cho bọn họ lui đi. Ai nấy vui vẻ như người hành lễ rồi rời đi, ta hít sâu một hơi, cố nặn ra một nụ cười đẹp nhất, động lòng người nhất rồi uyển chuyển đi vào.

Chàng có lẽ vẫn chưa nhận ra người đó là ta, cứ ngỡ là cung nữ nên vẫn cúi đầu vào tấu chương, sắc mặt có chút mệt mỏi , tiện miệng nói :

“ Đến đúng lúc, dâng trà” Một câu xúc tích ngắn gọn, lại vô cùng lạnh lùng làm ta giật mình. Ta khẽ cảm thán, lúc mới bắt đầu quen nhau, chàng cũng dùng giọng điệu này để nói với ta... Như vậy cũng tốt, ta cũng không thích chàng gần gũi hay đối xử nhẹ nhàng với nữ nhân khác ngoài ta, hứ hứ!

Ta im lặng hai tay đặt chén trà lên bàn, chàng vẫn không nhìn lên, đưa tay ra cầm lấy, cũng không thèm liếc xem trà gì, trực tiếp uống .Vừa nhấp một ngụm, đôi mày kiếm đang chau lại đến mức có thể kẹp chết con muỗi thì bỗng dưng giãn ra, vừa ngẩng lên định nói gì đó thì nhìn thấy ta, ngây ra một hồi. Ta ôm chiếc khay vào người, lướt đến ngồi luôn lên đùi chàng, đặt hai tay lên cổ, có chút yêu mị hỏi :

“ Thế nào? Trà nhân sâm thê tử pha có ngon không? Có hơn mấy cung nữ kia không?”

“ Tạm được”

“ Cái gì? Trà nhân sâm thế này mà tạm được à? Vậy ta cho cung nữ đem trà xanh vào cho chàng!” Ta bĩu môi, khuôn mặt ủy khuất vô cùng.

“ Ta nói trà của cung nữ...”

“... Vì sao chàng lại kiêu lời như vậy chứ!”

Đúng là, xem tí nữa thì làm ta hiểu lầm rồi.

Chàng rất tốt bụng uống hết chén trà rồi mới tiếp tục duyệt tấu chương, còn ta thì đứng bên cạnh lấy quạt quạt cho chàng, thỉnh thoảng còn giúp chàng mài mực, giải quyết vài việc.

Đang hăng say quạt thì chàng ngẩng đầu lên, mặt nghiêm trọng hỏi ta :

“ Tử Thuần vương gia gần đây luôn cho người phân phát ngân lượng, thậm chí còn phát cháo , lựa là gấm vóc, thuê cả một dân đại phu chữa bệnh, chăm sóc cho người nghèo và người dân... khiến hần rất được lòng dân chúng. Đây là do nàng góp ý hay sao?”

Ta chợt dạ đánh rơi mất cái quạt, cúi đầu ngượng ngừng nói :

“ Ừm... thì... lần đó đi chơi với hần, ta thấy dân nghèo nhiều, không đành lòng nên buột miệng nói ra... Chàng sẽ không trách ta chứ?”

Thế Hiên thở dài một tiếng, ôm lấy ta thì thảo, giọng nói trầm thấp, dịu dàng đầy mê hoặc khiến ta chẳng thể nhận ra chàng là đang giận hay đồng tình với ta :

“ Ta thực sự cũng không thể nào trách nàng. Nàng làm vậy không sai, thế nhưng, ta e điều đó sẽ càng khiến cho Tử Thuần thuận lợi hơn vào lúc tạo phản.”

“ Chẳng phải chàng cũng được lòng dân sao?” Ta ngạc nhiên đáp.

“ Đúng là vậy, nhưng sợ là dân chúng sẽ vì chuyện tốt của hần trước mắt mà quên mất chuyện của ta làm cho họ. Quan trọng hơn, những cao thủ ta sắp xếp trà trộn vào Tử vương phủ từ lúc trước đã bị Tử Thuần đích thân giết sạch, gần đây hần cũng không hay vào triều, nói là không khỏe. Cao thủ được hần bố trí khắp nơi, người của ta không tài nào vào nổi, chỉ e... hần đã bắt đầu hành động rồi”

“ Vậy... vậy chàng đã có chuẩn bị chưa?” Ta hoảng sợ túm chặt lấy cánh tay chàng. Làm thế nào đây? Lỡ như chàng thất thủ thì làm thế nào?

“ Cũng đã có rồi. Nhưng vẫn chưa biết được thực lực của Tử Thuần thế nào. Huynh ấy võ công tuy thua ta một bậc, nhưng là độc của huynh ấy, thì là vô địch thiên hạ! Nói thế nào, ta so với huynh ấy cũng có chút thua kém”

Chính vì chuyện này mà ta cũng nhiều đêm không ngủ.

Thoát cái đã đến Tết, đêm giao thừa, Hoàng Cung mở tiệc tưng bừng. Khắp nơi đều tràn ngập tiếng cười rất vui vẻ. Ta thế nhưng vẫn rất đề phòng, đã cùng Thế Hiên uống trước thuốc giải, nhưng ta vẫn còn có chút lo sợ. Nhìn đến Tử Thuần lâu rồi không gặp, này giờ vẫn đang nhìn chăm chăm vào ta, khóe môi cười tà đến mức khiến người khác phải lạnh cả sống lưng làm ta cả người ớn lạnh mồ hôi, còn vị thúc thúc Tuyết Thần thì cúi đầu, chăm chú uống rượu nên ta cũng chẳng để ý.

Đương lúc vui vẻ, Tiểu An từ phía sau tiến lên, nói là muốn giúp ta lấy lòng mọi người, ta cũng không ý kiến gì, để mặc nàng làm gì thì làm, thế nên nàng ta rất mạnh dạn quỳ xuống trước thánh giá, giọng nói lạnh lạnh vang lên :

“ Bẩm bệ hạ, nô tỳ to gan xin nói thay cho chủ tử, thái tử phi cũng có mời một đám vũ nữ đến biểu diễn góp vui, lại sợ bệ hạ không thích, không biết ý của bệ hạ thế nào?”

Thế Hiên chau mày nhìn ta, ta cũng chỉ nhún nhún vai, tiện tay cầm lấy một cái bánh nhét vào miệng chàng.

Tiểu An trước nay làm việc rất được, ta rất tin tưởng nên cũng háo hức muốn xem thử. Chỉ tiếc Tiểu Đào không có ở đây. Nghe Tiểu An nói là muội ấy bệnh nên không đến được.

Lát sau, một đám vũ nữ ai nấy đều xinh đẹp như hoa, y phục đồ rực cực kỳ thiếu vải lướt vào làm mọi người một phen xuyết xoa, lưu luyến không thôi. Người đẹp như vậy, đến ta cũng phải chảy cả nước miếng, thậm chí khen ngợi Tiểu An quá cao tay, cư nhiên lại tìm ra một đồng người chuyên nghiệp như vậy.

Múa may xong xuôi, có vài người còn cả gan ‘chúc rượu’ cho Hoàng thượng làm Hoàng Hậu cùng đám phi tần giận đến tái cả mặt. Không chỉ Hoàng thượng, kể cả Thế Hiên của ta cũng bị ‘đỉnh chuông’, ả ta đột nhiên lướt đến uống một ngụm rồi hôn lên miệng chàng, dường như là muốn chàng uống hết ngụm rượu trong miệng ả.

Ta nhất thời tức giận, đứng bật dậy muốn tát cho ả một cái , chửi một tràng thì Thế Hiên đã ra tay trước, một chưởng giết chết . Mọi người vốn đã hiểu, nên chẳng nói gì, Hoàng thượng cũng chỉ phất tay cho người mang vũ nữ kia xuống, rồi lại tiếp tục vui chơi như thường.

Tuy ta rất hận, muốn phanh thây ả, nhưng thấy ả chết thảm vậy nên cũng thôi, lấy mạng ra đền, xem như xong chuyện. Nhưng ta vẫn thấy rất tức giận, không chịu được nhéo chàng vài cái, bấu môi .

Thế Hiên vừa nãy còn nổi giận lôi đình, thế mà bây giờ lại phì cười ôm lấy ta, sủng nịnh nói :

“ Nàng đừng giận, ta sẽ hạ lệnh xuống, cho người bầm thây ả thành vạn đoạn, rồi đem vào rừng ném cho sói ăn, thế nào?”

Ta lạnh cả sống lưng, phun luôn bánh trong miệng ra, lắc đầu nguây nguẩy :

“ Không cần đâu!”

Ta đã ác rồi, mà chàng còn ác hơn... Ài, đúng là phu thê tâm đầu ý hợp mà!

Thế Hiên xoa đầu ta, tiện tay rót một chén rượu, định đứng dậy chúc rượu thì Hoàng thượng đột nhiên hô lên một tiếng rồi ho một búng máu đen, đa số những người còn lại cũng như vậy, Thế Hiên cũng đột nhiên vô lực, ngã quỵ xuống đất, sắc mặt tái xanh.

“ Người.... người... Phản rồi!! Người đâu..khụ..!” Hoàng thượng giận dữ , hét loạn , chỉ vào đám vũ công.

31. Chương 31 : Lăn Đầu Nhìn Thấy Sự Bất Lực Của Hiên

Đám vũ công khuynh sắc khuynh thành kia trước câu nói đầy phẫn nộ của Hoàng đế lại chẳng tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn có vẻ vô cùng khoái chí, từ trong đám hoa hòe hoa sói đó, hai nữ tử đồng thời phi thân lên, rất chuẩn xác rút đoản đao từ trong người ra , kề sát yết hầu của Hoàng đế và Hoàng Hậu.

Thế Hiên gượng đứng dậy, muốn phi thân lên nhưng vẫn là không thể đứng vững được làm ta sợ hãi vô cùng. Giải được này vô cùng lợi hại, là công phẩm của tộc nào đó, bất kỳ độc nào cũng có thể giải, rốt cuộc là vì sao? Còn nữa, vì sao Thế Hiên lại không giống những người kia, ho ra một búng máu?

Ta vì không uống rượu nên vẫn không sao, hai tay đỡ lấy chàng, giận dữ quay sang phía Tử Thuần , dùng hết sức hét lên :

“ Là ngươi làm, là ngươi làm có đúng không??!!”

Tử Thuần lúc này mới chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nhìn ta:

“ Nàng luôn nhay bén như vậy”

“ Chỉ có đồ ngu mới không nhận ra đó là ngươi làm!” Ta phách khí hét trả. Dứt lời, Hoàng đế Hoàng hậu cùng một đám người bị hạ độc liên tục hắt hơi .

Ta lúc này chẳng còn đủ lý trí để quản, trừng mắt tức giận nhưng lại chẳng biết làm thế nào. Chợt nhớ ra ba viên thần dược của Tử Thuần, nhưng ngặt nỗi... ta lại cất ở Ngọc Di điện mất rồi! Tiểu An... đúng rồi! Tuy bây giờ có khả năng bên ngoài đều là người của Tử Thuần cả rồi, nhưng Tiểu An rất thông minh, chắc chắn sẽ có cách lên về.

Ta quay phắt sang , muốn tìm bóng dáng của Tiểu An nhưng lại chẳng thấy nàng đâu, Thế Hiên giật khe vạt áo ta, đẩy một vật gì đó vào tay ta, nói khẽ :

“ Tử Thuần ... sẽ không giết nàng... Tìm cách... trở về lấy thần dược... Cao thủ của ta nhất định sẽ bảo vệ nàng!..”

“ Còn chàng thì sao?? Ta làm sao bỏ chàng lại được!” Bây giờ tình hình vô cùng nguy cấp, có lẽ quân binh của Tử Thuần và quân binh của chàng đang đánh nhau ngoài kia, còn cấm quân.... Có lẽ sớm đã bị Tử Thuần hay vây cánh của hắn kiểm soát rồi.

“ Nhanh lên!” Thế Hiên dùng lực đẩy ta ra xa.

Tử Thuần dường như đã nhận ra có chuyện không ổn, liền ra lệnh cho đám vũ nữ bắt ta, nhưng đúng như lời Thế Hiên, có ba cao thủ từ bên ngoài phi thân vào, dứt khoát bế ta đi.

Tử Thuần nhíu mày, nhìn sang Tuyết Thần cười đầy ẩn ý. Tuyết Thần nhắm mắt lại, tùy ý vung tay lên, từ trong ống tay áo rơi ra một lệnh bài bằng gỗ được chạm khắc rất tinh xảo. Miếng gỗ ấy vừa rơi xuống đất đã tỏa ánh sáng rực rỡ, lập tức có khoảng sáu hắc y nhân phi thân vào điện, bao vây thành hình vòng tròn xung quanh ta, kiểm trên tay khê đao, một luồng nội lực ép lấy ta và ba cao thủ. Người của Thế Hiên cư nhiên thân thủ rất tốt, thế nhưng chỉ chống cự được một chút liền thất thủ, ta cũng bị nội lực đó làm ảnh hưởng, ngã rất mạnh vào tường.

Thân thể này vốn dĩ đã vô cùng mảnh mai yếu đuối, chưa từng chịu đau. Vừa rồi đột nhiên va chạm mạnh như vậy, liền không còn sức đứng dậy, đã thế còn ho ra máu.

Ta mơ màng nhìn Thế Hiên, siết chặt vật áo... Tử Thuần hẳn rất cuộc đã làm cái gì? Vì sao đã uống giải được, lại vẫn không thể tránh? Đám người bày trận vừa rồi, là người của Tuyết Thần vương gia sao?

Thế Hiên thấy ta như vậy, càng cật lực muốn đứng dậy, ánh mắt đau lòng nhìn ta, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ. Chàng gần giọng :

“ Tử Thuần! Không nghĩ tới người lại như vậy! Đoạt vị thế này, có phải hay không rất không đáng mặt quân tử?” Lại dám hạ độc hắc, giả trò với giải được, đoạt vị thế này có gì quang vinh sao? Vì sao không cùng chàng đấu một trận?

Tử Thuần bật cười sảng khoái , rất nhàn nhã bước đến trước mặt chàng, khoe môi cong lên vô cùng đáng ghét :

“ Lần trước đệ dám mang cả đám nhân chứng đến, bắt ta vào nhà lao, rất khó mới có thể thoát ra được, vậy cũng xem là hành động quang minh chính đại sao? Đây là ta đáp lễ lại mà thôi!”

Ta thở hồng hộc, mở miệng rất lâu mới có thể nói được nên lời :

“ Là người đắc tội với ta! Loạn luân như vậy...”

Tử Thuần chau mày, lại chậm rãi đi đến chỗ ta, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng :

“ Chính nàng ban đầu muốn câu dẫn bốn vương, bây giờ còn trách bốn vương nữa hay sao? Bốn vương vì nàng mà không tiếc để nha hoàn tâm phúc đến bên cạnh chăm sóc nàng, nếu không, nàng nghĩ rằng có thể sống yên lành như vậy đến bây giờ sao? Hậu Cung hiểm ác, tiểu thư của các đại thần lẽ nào không ghen tị với cái ghế Thái tử phi của nàng hay sao? Thế nhưng, nàng lại một chút cũng không quan tâm ta, câu dẫn được ta rồi lại quay lưng bỏ đi, nàng nói ta có thể cam lòng sao!” Thanh âm của hắn vô cùng trầm thấp , lạnh đến nỗi khiến ta cảm thấy run sợ. Tử Thuần thâm sâu khó lường, nhưng lại không nghĩ đến hắn lại nguy hiểm đến độ này.

Câu dẫn... câu dẫn sao...

Đúng vậy, ta có câu dẫn hắn, bỏ mặc lời khuyên của chàng, vẫn luôn tiếp xúc với Tử Thuần...ta đã sai rồi sao?

Nha hoàn tâm phúc... lẽ nào là Tiểu An?

Ta không dám tin vào những gì mình nghe thấy, mặt tái xanh , run rẩy ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt hắn :

“ Tiểu An... “

Hắn có lẽ đã biết ta định nói gì , liền cười nhạt một tiếng :

“ Đúng vậy, Tiểu An là người của bốn vương. Nàng còn nhớ chén trà nhân sâm hôm trước nàng nhờ Tiểu An làm để mang cho Hiên không? Nàng đã quá tin tưởng nha đầu đó, tạo cơ hội cho Tiểu An hạ độc được. Được đó có thể khiến cho thuốc giải mà Hiên uống vào ngày hôm nay giảm chất lượng, tuy không nguyên khí đại thương, nhưng sức lực vẫn sẽ mất sạch! Chỉ cần vận công, lập tức chết ngay!”

Ta có cảm giác như mất hồn, sinh lực bị rút cạn ...

Tiểu An... ta tin tưởng người như vậy, chuyện gì cũng thiên vị, lúc nào cũng yêu thương, lúc nào cũng cùng người tâm sự.. thế nhưng... thế nhưng người lại phản bội ta...

Lẽ nào, ta đối với người vẫn không đủ tốt hay sao??

Lẽ nào, người chăm sóc ta chu đáo, tỉ mỉ đến từng chân tơ kẽ tóc, bảo vệ ta bất cứ lúc nào, mỗi ngày đều kiên nhẫn cùng Tiểu Đào hầu hạ ta, nhẹ nhàng hỏi ta hôm nay sẽ búi kiểu tóc nào, khi thấy ta mệt mỗi cũng tự mình sắc thuốc cho ta.... Hết thấy đều là giả tạo hay sao?

Những giọt lệ như viên trân châu lần lượt rơi trên mặt ta.

Cứ như vậy, giữa lúc dầu sôi lửa bỏng, ta lại ngồi thành một đống khóc toáng lên như một đứa trẻ. Ta là người mạnh mẽ, nhưng mạnh mẽ đến đâu cũng không thể nào nhanh như chớp chấp nhận nhiều chuyện như vậy...

Tiểu An , bằng hữu của ta lại phản bội ta ...

Tuyết Thần thì hỗ trợ Tử Thuần...

Thế Hiên trúng độc...

Chàng trúng độc là vì ta! Vì ta tin lầm người. Thế nhưng chàng đối với ta một chút cũng không đề phòng... nên mới tin tưởng mà uống , không hề thử xem chén trà có độc hay không.

Nhìn nam tử đang lo lắng, phần nộ xen lẫn sợ hãi nhìn về phía ta, ta lại cảm thấy có chút mơ hồ...

... Hình như đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được sự bất lực của chàng...

Chàng bất lực, vì sợ không cứu được Phụ Hoàng , mẫu hậu.

Chàng bất lực, vì không thể làm gì để phản kháng.

Chàng bất lực, vì sợ ta gặp nguy hiểm...

Ta thân là thê tử của chàng, bình thường kiêu căng ngạo mạn, ngay cả sủng phi của Phụ hoàng cũng chẳng thêm để vào mắt, bây giờ thì sao? Bây giờ ta lại vô dụng đến mức ngay cả đứng cũng không đứng nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn chàng bị người ta uy hiếp!

Vào Cung lâu như vậy, ta lại chẳng học được tí gì từ chàng, ai cũng có thể tin, lại lơ đãng... Chỉ vì một phút lơ đãng chết tiệt đó, ta hại chàng thảm như vậy! Nếu bây giờ chàng không thể này, e là Tử Thuần đã chết vạn lần rồi!

Bây giờ ta phải làm thế nào, làm thế nào mới có thể cứu chàng? Cứu phụ hoàng mẫu hậu? Tử Thuần hấn ngay cả Phụ hoàng cũng dám hạ độc, sẽ chịu bỏ qua cho chàng sao?

32. Chương 32 : Di Nhi, Xin Lỗi Nàng

Tử Thuần đi đến trước mặt Thế Hiên, chậm rãi rút cầm lấy bảo kiếm thủ hạ đưa cho , kê lên cổ chàng, không nhanh không chậm lên giọng uy hiếp :

“ Hiên đệ, đệ đang nằm trong tay của bốn vương, dù cho thuộc hạ của đệ có là đệ nhất cao thủ cũng sẽ không thể cứu đệ được. Phụ hoàng mẫu hậu, cả Di Nhi, tất cả đều trọng thương, nếu đệ không đầu hàng, cứ như thế này khoảng một canh giờ nữa, tất cả sẽ chết. Ý đệ thế nào?”

Thế Hiên không chút hoảng loạn, chau lại mày kiếm, bình tĩnh đáp :

“ Giết Phụ hoàng, giết Di Nhi, đệ nhờ sao?”

“ Phụ hoàng, ta không nhờ!” Tử Thuần nghiêng rằng, tay dùng thêm lực làm kiếm đã cứa nhẹ một đường lên cổ của Thế Hiên “ Mẫu phi của ta đường đường là một Quý phi, được nhận bao nhiêu là sủng ái của Phụ hoàng, Phụ Hoàng đối với ta cũng là thập phần yêu mến! Thế nhưng, thế nhưng từ khi lập Hậu, Phụ Hoàng ngay cả một lần đến thăm mẫu phi cũng không có, suốt ngày chỉ ở bên Hoàng Hậu, rồi đến khi có đệ, Phụ Hoàng gần như không gặp mẫu phi và ta nữa! Mẫu phi ta bệnh nặng, Phụ Hoàng chỉ phái thái y tới , cũng không thèm đến thăm một lần, lúc đó ta cũng chỉ mới mười một tuổi mà thôi, có ai biết ta đã ủy khuất đến thế nào! Mẫu phi ta dù gì cũng từng là người Phụ hoàng yêu thương,sủng ái, vậy mà khi bà bệnh nặng qua đời, Phụ Hoàng vẫn có thể nói cười với Hoàng Hậu và đệ. Ta hận Phụ hoàng, nên có gì mà không nhờ!”

Tiếng khóc ngừng lại, ta lặng thinh không nói.

Hoàng Thượng ngậy người sững sốt.

“ Hoàng huynh, Phụ Hoàng là Hoàng đế, sủng ái nhiều nữ nhân là chuyện bình thường”

Tử Thuần bật cười thật to, ta cũng sững người.

Chàng nói vậy... lẽ nào sau này cũng sẽ sủng ái người khác, không quản ta nữa sao?

Tử Thuần cong cong khóe môi, khinh thường nói :

“ Sau này nếu đệ có thể lên làm Hoàng đế, lẽ nào cũng sẽ đối xử như vậy với Di Nhi? Di Nhi sẽ chấp nhận được sao?”

“ Nhưng đệ khác với bọn họ. Sau này nếu lên ngôi, đệ sẽ giải tán Hậu Cung, chỉ giữ lại Di Nhi, độc sủng một mình nàng. Hoàng đế hay nam tử đều xem nữ tử chẳng qua đều chỉ có công dụng ấm giường, thành hôn chẳng qua chỉ để củng cố quyền lực. Đệ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng từ khi gặp được Di Nhi, đệ đã hoàn toàn thay đổi hoàn toàn. Chung quy chỉ vì Phụ hoàng chưa thể tìm thấy nữ tử mà bản thân yêu thực sự mà thôi. ”

Ta cảm động nhìn chàng, Thế Hiên, chàng nói rất hay.. !

“ Bỏn vương cũng yêu Di Nhi!”

Tuyết Thần ngồi một bên im lặng, nhìn thấy thế cục chuẩn bị rơi vào bế tắc liền bắt đắc dĩ xen vào :

“ Đủ rồi! Nếu đợi các người tranh luận xong thì có lẽ Hương triều sẽ diệt vong mất!”

Thế Hiên bấy giờ mới rời mắt, nhìn chằm chằm vào Tuyết Thần :

“ Hoàng thúc, lẽ nào thúc cũng thông đồng với Hoàng huynh, làm phản sao?”

“ Ta không tạo phản, chỉ muốn báo thù cho tiểu đệ bị người giết năm đó”

Tiểu đệ sao? Lẽ nào là vị thúc thúc đã bị chàng giết chết?

Ta mím môi, không nhin được tức giận hét toáng lên :

“ Chắc chắn là có lý do, nếu không Hiên sẽ không tùy ý giết như vậy! Tuyết Thần thúc thúc! Thúc đừng có vu oan giáng họa vớ va vớ vẩn đi! Ta cứu thúc một mạng, thúc còn nói thúc với hai nam tử kia là vận mệnh của ta! Thế nhưng thúc hại ta thành thế này, còn nói vận mệnh vận mạng cái con khỉ gì! Lại nói tới thúc đã hứa sẽ không giết Thế Hiên cơ mà!”

Tuyết Thần phóng ánh mắt thâm trầm khó đoán về phía ta, thanh âm nhàn nhạt lười biếng đáp :

“ Ta chỉ nói sẽ không giết Thế Hiên, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ bảo vệ cho hắn. Còn về tiểu đệ của ta, đệ ấy là đệ đệ ruột mà ta yêu thương nhất. Năm đó đệ ấy chỉ muốn đến tỷ thí với Hiên , vậy mà Hiên lại nhẫn tâm nói với Hoàng thượng là đệ ấy hành thích, sau đó thấy Hoàng thượng tha tội, không cam tâm phất sát thủ âm thầm giết chết!”

“ Tam thúc hôm ấy là đến để mưu sát ta, còn thẳng tay giết chết hạ nhân trong Đông Cung, nể tình Tam thúc là huynh đệ, nên Phụ hoàng bỏ qua. Từ lúc đó, ta luôn bố trí người ở phủ vừa Tam thúc, cũng không có tính toán gì. Tam thúc từ lần đó không bỏ cuộc, lại muốn hành thích nên các thuộc hạ của ta mới xuống tay trừ khử hậu họa!” Thế Hiên vẻ mặt cương quyết ác liệt nhìn Tuyết Thần, Âu Dương Thế Hiên hẳn ghét nhất là bị vu oan thế này. Nếu không phải lúc này trúng độc, e là Tuyết Thần thúc đã chết mấy mạng rồi!

Tử Thuần dường như cũng không còn kiên nhẫn được nữa, gằn giọng hỏi :

“ Vậy ý đệ thế nào? Đừng vòng vo tam quốc nữa, mọi người sắp không chịu nổi rồi”

Ngọc Uyển Thanh ngồi ở bên cạnh ta chịu không nổi, cuối cùng cũng lên tiếng, nghẹn ngào như sắp khóc :

“ Thái tử điện hạ ! Xin người đừng do dự nữa a! Cứ thế này, e là không ổn!” Đùa sao, nàng còn chưa thể câu dẫn được Tuyết Thần vương gia, sao có thể chết lãng xẹt như vậy!

“ Được! Bỏn thái tử sẵn sàng nhường lại địa vị cho huynh! Mau giao thuốc giải ra!” Thế Hiên sau một lúc đắn đo, cuối cùng hạ quyết tâm .

Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, tất cả mọi người trong điện đều thẳng thốt, Hoàng Hậu đau lòng nhìn Hiên :

“ Hiên nhi... “

Khuôn mặt Tử Thuần giãn ra, hoàn toàn hài lòng , nhưng kiếm vẫn chưa hạ :

“ Thả đệ, ai có thể chắc chắn sau khi uống giải được, đệ sẽ không báo thù chứ? Hơn nữa, “ Hắn lại quay về phía Hoàng Thượng, kiêu ngạo nói “ Phụ hoàng, người cũng già rồi, nên lui về làm Thái thượng hoàng đi”

“ Âu Dương Tử Thuần! Người đúng là được voi đòi tiên !” Ta kích động muốn nhào tới, lại động tới vết thương, liền vô lực mà ngã xuống, khoe môi lại nôn ra một búng máu đen ngòm, nhìn đến phát sợ.

Tử Thuần thấy ta chật vật như vậy, cuối cùng cũng không đành lòng, quay sang ra hiệu cho thuộc hạ đi tới bế ta , điểm huyết đạo để tránh ta lại làm loạn, ngay cả nói cũng không thể nói, người cứng đờ, chỉ có thể nhìn làm ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Tên Tử Thuần chết tiệt, hắn gào thét cái gì yêu ta, lại đối với ta thành thế này đây!

Hoàng thượng hình như cũng thấy câu nói đó của Tử Thuần quá ngạo mạn, mặc kệ trong người đang có độc, quát lớn :

“ Âu Dương Tử Thuần! Nghịch tử! Người dám nói như vậy với Phụ Hoàng hay sao! Khụ...”

“ Chuyện đã đến nước này, có gì mà không thể! Thế Hiên, tuy ta hận đệ, nhưng nể mặt thê tử, nên tha người một mạng, giao lại cho Tuyết Thần thúc thúc giải quyết, còn Phụ hoàng và Hoàng Hậu, tạm thời nhốt vào nhà lao! Còn lại , ai thuận ta thì sống, ai ngược ta thì chết!”

“ Thê tử..?” Thế Hiên và ta đột nhiên có dự cảm không tốt.

Các thuộc hạ của Tử Thuần nhanh chóng thi hành mệnh lệnh, quan lại hơn phân nửa ủng hộ Tử Thuần, vừa có trung thần vừa có gian thần, số còn lại, hắn giữ lại các đại thần và trung thần , đem đi dùng hình đến khi nào chịu đầu hàng thì thôi, những người khác, đều bị chém chết tại chỗ. Hoàng tử công chúa đa số tuổi còn nhỏ , sợ hãi vạn phần, chẳng còn cách nào khác là chấp nhận Tử Thuần. Thế Hiên cũng bị quân của Tuyết Thần đưa đi. Còn việc khi nào được giải độc thì ta cũng không biết, chỉ có thể lo lắng nhìn theo Thế Hiên. Chàng tuy vô lực, phải có hai người đỡ đi nhưng vẫn nhìn ta trấn an.

Đám thuộc hạ cao thủ của chàng tuy đông, nhưng chủ tử đang ở trong tay kẻ thù, nên đành cầm phần lui đi.

Hoàng tử Công chúa cũng được hộ tống trở về. Trong điện bây giờ chỉ còn ta, tên thuộc hạ đang bế ta và Tử Thuần.

Tử Thuần tiêu sái đến gần, đưa tay bế ta, ánh mắt chuyển từ kiêu ngạo xen lẫn thù hận sang dịu dàng ôn nhu như ngọc.

“ Di Nhi, xin lỗi nàng”

33. Chương 32 : Bị Phong Làm Phi

Sau đêm đó, hôm sau Tử Thuần đã đường đường chính chính đăng cơ. Để che đậy, hắn trước đó còn uy hiếp Hoàng Thượng tự tay viết chiếu phế Thái tử, ‘tự nguyện’ lui về làm Thái Thượng Hoàng.

Dân chúng ngày trước từng được hắn lấy lòng, nên cũng không có nhiều người phản đối hay gây phản loạn. Tóm lại là rất êm đẹp.

Vết thương của ta cũng đã được chữa trị cẩn thận, hắn sau khi đích thân trị thương liền ép ta uống một bát canh an thần, khiến ta đến tận trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Lúc tỉnh dậy đã thấy Tân Hoàng đế đang ngồi bên cạnh, lo lắng xen lẫn vui mừng nắm lấy tay ta, nhu tình gọi :

“ Di Nhi, nàng đã tỉnh! Thấy trong người thế nào? Có thấy chỗ nào không ổn không?”

“ Người...! Hiên ..” Ta vừa mới tỉnh dậy, trên người còn có vết thương , nhất thời lấp bắp không nói được nên lời, đưa tay ra muốn giật cổ áo hắt hởi một phen, thì lại bị hắt giữ lại, vẫn rất vui vẻ nói :

“ Nàng đừng làm loạn! Chỉ trở vào Hoàng Thượng, là tội khi quân đấy”

Ta khinh thường hừ mũi, nuốt xuống mấy ngụm nước miếng mới nói được một câu ra hồn :

“ Khi quân thì thế nào? Hiên đang ở trong tay các người, bây giờ nếu người giết ta, chàng nhất định cho dù có bị thương cũng sẽ có thể vùng dậy, một chưởng giết sạch!”

“ Vì sao?”

“ Hởi thưa, vì ta là thê tử của...” Chữ cuối còn chưa nói hết, đã bị chặn lại, mà cái ‘thứ’ chặn lại chính là bờ môi đáng ghét của ai đó.

Ta gắng sức chống tay vào ngực hắt, muốn đẩy hắt ra, nhưng sức ta căn bản không bằng hắt, nên đẩy kiểu gì cũng không xoay chuyển được, chỉ có thể mặc cho hắt hôn đến khi sắp hít thở không thông mới được buông tha.

Ta giận đến đỏ cả mặt, trừng mắt nhìn hắt, hắt lại thản nhiên thì thầm vào tai :

“ Từ bây giờ, nàng chính là thê tử của ta”

Dứt lời , hắt còn phẩy long bào , quay lưng đi ra ngoài mà không để cho ta kịp phản bác một câu nào. Hắt vừa ra là có cả một đám cung nữ dẫn đầu là Tiểu An đi vào, đồng loạt quỳ xuống hành lễ :

“ Thỉnh an Thiên Phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

“ Cái..gì? Thiên Phi?Tiểu An... người..” Ta phóng ánh mắt về phía Tiểu An đang cúi gầm mặt, muốn một lời giải thích từ muội ấy. Ta rõ ràng là Thái tử phi của Đông Cung, như thế nào lại gọi ta thành Thiên Phi rồi?? Vì sao lại cảm thấy có chút gì đó không ổn?

Tiểu An không siểm nịnh, không kiêu ngạo, một mực cúi đầu nói :

“ Hồi bẩm nương nương, hôm nay sau khi Hoàng đế bệ hạ đăng cơ, lập tức phế bỏ ngôi vị Thái tử phi , phong người làm Thiên Phi của Phượng Linh Cung, chờ nương nương sức khỏe hồi phục, lập tức tổ chức nghi lễ, sắc phong làm Hoàng Hậu, hiện tại để nương nương ở Phượng Linh Cung để tiện sau này không cần phải mất công dời chỗ ở ”

“ Người... người đang nói hàm hồ cái gì! Ta khi nào đồng ý gả cho hắt chứ! Không được! Ta phải tìm hắt nói chuyện!”

Tên Tử Thuần này điên rồi! Hắt thực sự muốn lấy ta sao? Là ta ban đầu đã sai, đi câu dẫn hắt, là thất sách! Nhưng hắt cũng đừng có đại dột đến mức đi thành thân với đệ muội của mình chứ! Hắt muốn loạn luân hay sao!

Khổ nỗi bây giờ ta vẫn còn yếu, vừa bước xuống đã lão đảo muốn ngã, Tiểu An và đám cung nữ kia hoảng hốt chạy tới đỡ lấy ta, rồi lại còn không có sự cho phép của ta liền thay cung phục cho ta.

Mà cung phục này, kể cả cách búi tóc, cách trang điểm, nếu như ta nhớ không lầm, thì chính là cung phục dành cho Hoàng Hậu, nào có vẻ gì là dành ột Phi tử chứ?Hắt thực sự nôn nóng đến thế rồi?

Xong xuôi đâu đó, ta mới bắt đầu ngồi xuống chất vấn Tiểu An. Ta phát tay ra hiệu cho các cung nữ lui ra, đóng chặt cửa phòng, lạnh lùng nhìn Tiểu An :

“ Mau quỳ xuống!”

Ta là người hiện đại, vốn chẳng quen cái chế độ chủ tớ, nhưng cái này, ta không dùng danh phận chủ , mà là dùng danh phận bằng hữu bắt nàng quỳ.

Tiểu An không nói không gì, cũng không biểu hiện gì, trực tiếp quỳ xuống, đầu còn cố ý cúi thật thấp để tránh mặt ta.

“ Tiểu An, muội mau nói đi, vì có gì phản bội ta, phản bội Hiên! Tiểu Đào của ta, muội đưa đi đâu rồi?”

“ Nương nương, ngay từ ban đầu, Tiểu An đã là người của Bệ Hạ, được bệ hạ đưa tới để bảo vệ nương nương. Còn Đào Đào thì nương nương hãy yên tâm, Tiểu An đã nhốt muội ấy ở trong phòng bên. Tiểu An không muốn phản bội người, nhưng thân bất do kỷ, Bệ Hạ khi xưa có ơn cứu mạng, Tiểu An đã thề, một lòng trung thành với Bệ Hạ”

Khóe mắt ta đỏ hoe, siết chặt lòng tay để ngăn những giọt nước mắt lại, nghiêm nghị nói :

“ Hóa ra, ban đầu người chăm sóc ta cũng chỉ vì thế... Nhưng Tiểu An à, ta đây không chấp nhận những người phản bội mình, đặc biệt là gián tiếp hại đến Hiên, ta đều không tha! Thế nên, người từ bây giờ đừng xuất hiện trước mặt ta nữa! Mau đưa Tiểu Đào đến đây! Ta muốn đến gặp Tử Thuần!”

Ta đứng dậy, tiến tới định mở cửa thì bị Tiểu An giơ tay chặn lại, bấy giờ mới chịu nhìn ta, kiên quyết nói :

“ Bệ Hạ có chỉ, nương nương không được phép ra ngoài nữa bước!!”

“ Quá đáng! Ta cứ đi đấy!” Ta đẩy mạnh Tiểu An sang một bên, ai ngờ sau khi mở cửa, trước mặt đã xuất hiện hơn chục hắc y nhân. Tất cả bọn họ đều một thân sát khí, đồng loạt hô :

“ Thanh nương nương quay vào trong”

Hừ, hóa ra đã chuẩn bị trước rồi. Xem ra không hay rồi! Trốn đi không được, bây giờ phải làm sao mới có thể gặp được Tử Thuần? Cứu được Thế Hiên??

Đến tối, nhìn thức ăn từng chút một được dọn lên, toàn là sơn hào hải vị, bánh điểm tâm cũng đặc biệt nhiều, tuy trong bụng ta hiện giờ rất đói, nhưng vẫn vênh mặt quát :

“ Mau dọn xuống! Ta không ăn! Ta sẽ không ăn nếu Tử Thuần không chịu đến đây mặt đối mặt nói chuyện cho ra nhẽ!”

Tiểu An tiến lên, định nói gì đó thì bên ngoài vang lên tiếng hô , tiếp đó là một thân ảnh cao lớn bước vào, trên người một thân long bào vàng rực, rõ ràng là đẹp như vậy, rực rỡ như vậy, nhưng vào mắt ta lại rất chói mắt.

“ Ái phi, trăm chỉ chưa gặp nàng chưa tới nửa ngày, nàng đã nhớ trăm đến vậy rồi hay sao?”

Hắn phất tay ra hiệu ọi người lui xuống, rồi đi đến trước mặt ta, dịu dàng xoa nhẹ khuôn mặt ta :

“ Di Nhi ngoan, nàng không ăn, trăm sợ... Hiên của nàng cũng sẽ không được ăn”

34. Chương 34 : Sắc Phong Hoàng Hậu

Thấy bộ dạng hoảng hốt của ta, Tử Thuần đặc ý, vô cùng bình thản ngồi xuống trước bàn ăn, tự rót một chén trà còn đang nóng đến độ bốc khói nghi ngút uống, tiếp tục uy hiếp :

“ Hiên đệ hiện tại đang ở chỗ Tuyết Thần vương thúc, theo như trăm nghe nói, thì Hiên đệ không những bị dùng hình, cả ngày chỉ được ăn một bát cơm thiêu và một cốc nước...”

Từng chữ, từng chữ của hắn nghe thật nhẹ nhàng như gió xuân thoảng qua, nhưng lọt vào tai ta lại như sét đánh ngang tai. Nghĩ đến cảnh tượng chàng mình đây thương tích, ngay cả ăn cũng không được ăn ngon liền không kìm được kích động, cả người run rẩy bầy, mặc kệ tất cả, cứ như vậy muốn xông ra ngoài. Tử Thuần thấy ta như vậy, cũng không bình thản uống trà được nữa, chạy theo giữ ta lại . Ta quấy đạp không ngừng, ghen ngào hết :

“ Mau buông ra! Ta muốn đến chỗ Hiên! Ta muốn gặp Hiên! Hu hu...”

Lực ôm của Tử Thuần rất mạnh, mặc cho ta có đánh có đá thế nào, vẫn không thể suy chuyển dù chỉ một chút.

Hắn đáp lại ta một câu không chút liên quan :

“ Nàng đừng động, sẽ ảnh hưởng đến thương tích trên người”

Nực cười! Thương tích trên người ta là vì ai chứ? Còn chẳng phải là vì người và thúc thúc của người hay sao!

“Nàng làm thế này thì có thay đổi gì! Hà tất phải hành hạ bản thân như vậy!”

Ta dừng cào cấu lại, mắt ngấn lệ, nhẹ đẩy hẳn ra, có chút hi vọng hỏi :

“Chúng ta... Chúng ta làm một giao dịch có được không?”

“Giao dịch?”

“Ta sẽ ngoan ngoãn gả cho người, yên phận làm Hoàng Hậu của người, người giúp ta cứu Hiên có được không?”

Nghe ta nói xong, Tử Thuần hừ lạnh, buông ta ra rồi quay lưng về phía ta, rất lâu mới trả lời :

“Hiên có nợ với thúc thúc, trăm cùng lắm cũng chỉ có thể giúp nàng khiến đệ ấy không bị dùng hình hàng ngày, nhưng cũng sẽ bị giam trong lao ngục đến chết”

Vậy cũng được, ta nhất định sẽ tìm cách cứu chàng ra, bây giờ cứ giúp chàng đừng bị thương nữa mới là chuyện quan trọng, những chuyện khác cứ để sau đi!

Thế nên, ta không chút do dự đồng ý.

Để chứng minh là thật, hẳn cũng hứa sau khi làm Hoàng Hậu, động phòng hoa chúc xong, lập tức hàng ngày sẽ dành thời gian để đưa ta đi gặp chàng.

Nghe nói lần sắc phong Hoàng Hậu này, sẽ có cả người thân của Ngọc Nhi công chúa từ Tử Quốc đến dự, người của Kim Quốc, Chu Quốc cũng đến. Hi vọng người đến sẽ là hai bằng hữu tri kỉ của ta.

Hân Hân, Phượng Nghiên, hai người nhất định phải đến!

Tử Thuần đối với hôn lễ này vô cùng xem trọng, đối với ta lại càng thêm sủng ái, Tiểu Đào ban đầu đáng nhẽ không được lại gần ta, vậy mà ta chỉ cần mở miệng xin hẳn, hẳn liền không ngần ngại để Tiểu Đào đến hầu hạ ta. Ta cũng có nghe Tiểu Đào nói qua, bảo thỉnh thoảng đêm đến, đợi lúc ta ngủ rồi, hẳn thường lặng lẽ vào phòng vén chăn giúp ta. Còn ban ngày, sáng hay trưa, bất kể ta có dậy trễ đến đâu, lúc thức dậy ăn sáng hẳn đều đến ăn cùng.

Hắn đối với ta tốt như vậy, khắp Hoàng Cung ai ai cũng biết, lẽ nào ta lại không hiểu?

Chỉ là, ta đã trao trọn tình cảm của mình cho Thế Hiên rồi, đời này kiếp này, ta chỉ có thể yêu chàng. Còn về việc làm Hoàng Hậu của Tử Thuần, đêm động phòng hoa chúc, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nếu đã là ý trời, thì tất tránh sẽ không thể tránh khỏi. Sau này nếu có thể cứu được chàng, ta sẽ giải thích sau, ta tin chàng, nhất định sẽ không vì chuyện này mà ruồng bỏ ta!

Ta cả ngày luôn ở trong Hoàng Cung, nhàm chán chỉ ăn rồi ngủ suốt một tháng. Một tháng sau mọi thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong, Hoàng Cung nơi nơi đều dán chữ Hỷ, trang trí đỏ rực. Từ cung nữ đến Thái giám, tất cả đều mặc một y phục màu đỏ tươi rất bắt mắt. Người mang quà cáp đến Phượng Linh Cung rất nhiều.

Trước bàn trang điểm, các cung nữ bận rộn búi tóc, bôi son đánh phấn, các mama đi qua đi lại phân phó, ai nấy đều vô cùng vui vẻ, nhưng nhìn khuôn mặt ta phản chiếu lại từ trong gương, lại như một người vô hồn, một chút sắc thái cũng không có.

Thế Hiên...

Chàng bây giờ thế nào? Có hay không đã nghe tin rồi? Chàng có giận ta không...

Trong đại lao ẩm ướt, ngột ngạt, không gian lạnh lẽo u tối, tất cả mọi người đều kinh sợ nhìn nam tử khuôn mặt thanh tú, phong độ ngồi ngồi lại đậm vẻ sát khí, tay siết chặt song sắt, một thân đầy máu, chỉ chút vết roi.

Ngọc Uyển Thanh bị giam ở bên cạnh, thấy vậy cũng không nỡ, nên vội vàng lên tiếng khuyên nhủ :

“Điện hạ, đừng nổi giận kéo ảnh hưởng đến sức khỏe!”

Hoàng Hậu ở đối diện không nén được nước mắt, thút thít nói vọng sang :

“ Hiên nhi, con đừng làm bản thân mình bị thương! Đột nhiên con lại được Tuyết Thần vương tha dễ dàng như vậy, chắc chắn là Thái tử phi đã chấp nhận hi sinh thân mình vì con, hài tử ngoan, con đừng làm vậy, sẽ khiến công sức của Thái tử phi đổ sông đổ bể”

Thế Hiên mím môi, mặc cho vết thương trên người có đau đến thế nào, làm sao đau bằng nỗi đau đang ngự trị trong tim hân?

Di Nhi, ta nhất định sẽ tìm cách trốn khỏi đây, thay nàng giết chết Âu Dương Tử Thuần!

...

Trước đại diện sân rồng, Tử Thuần một thân hỉ phục đỏ rực thêu hình long bằng chỉ vàng, khuôn mặt rạng rỡ nhìn nữ tử cũng mặc một kiện hỉ phục rực rỡ , dung mạo như hoa, khuynh sắc khuynh thành đến nỗi khiến người khác chẳng dám nhìn vào, hận không thể đặt nàng lên tôn thờ.

(Nàng tốt đẹp đường ấy, ta một đời tôn thờ... - bài hát Tiêu Dao của Hoắc Kiến Hoa trình bày , hay lắm a)

35. Chương 35 : Đào Hôn

Ở phía bên phải nơi dành cho thượng khách, hai nữ tử nhìn khung cảnh trước mắt liền không khỏi một phen nổi giận.

“ Phượng Nghiên, ta nghe Phong Phong nói Tử Thuần soán ngôi, ép hôn Thiên Di, bà xem, lúc đầu ta còn chẳng tin, giờ thì tốt rồi, chúng ta phải làm sao đây? Biết sớm hơn thì tốt rồi, đều tại Phong Phong bây giờ mới biết tin!” Đào Đào siết chặt nắm đấm, hận không thể giết chết nam nhân đứng bên cạnh.

Phượng Nghiên xoa xoa cái bụng hơi nhô lên của nàng, dịu dàng đáp:

“ Chẳng sao cả, chỉ cần hai người đó vẫn chưa động phòng thì còn nước còn tát! Có phu quân ta và Hàn Vương gia ở đây thì không cần lo! Chúng ta chỉ cần đứng ngoài cuộc tiếp ứng thì được rồi”

Nguyệt Thương Hàn thấy kiều thê nhắc tên, vui vẻ quay sang ôm nhẹ lấy nàng, khoe môi cong cong , hận không thể dùng tay xoa xoa cái bụng kia một chút :

“ Phượng Nhi, hành động lần này tuy có chút nguy hiểm, còn có thể sẽ ảnh hưởng đến hòa bình hai nước, mà nàng lại đang mang thai, nhờ gặp chuyện gì kích động thì bốn vương biết phải làm sao”

Hàn Phong nhìn đôi phu thê tương kính như tân, cử án tề mi như vậy, cũng không chịu nổi, phóng khoáng nói xen vào :

“ Nguyệt Vương gia, chỉ cần cứu được Thế Hiên, chẳng phải mọi chuyện đã được giải quyết cả rồi hay sao! Hơn nữa, tên Tử Thuần này thâm sâu khó lường, tuy đã từng làm bằng hữu với hân, nhưng vẫn là không thể đứng nhìn những hành động trái ngược lẽ thường, loạn luân như vậy! Hơn nữa, cũng là để chứng minh năng lực của chúng ta cho ái thê xem, một công đôi việc, rất có lợi! Còn vương phi , nếu chỉ bị điểm huyết quỷ thì cũng chẳng đến mức sảy thai đâu, ha ha”

“ Nhưng phải công nhận, tiểu nha đầu Thiên Di lúc mặc cung phục Hoàng Hậu, trang điểm lên nhìn cũng đúng là quá đẹp” Đào Đào lấy tay xoa xoa cằm, nghiêm túc nhìn nữ tử vận hỉ phục đỏ rực , xung quanh là các cung nữ , người đỡ người nhắc tà váy dài , và cả đoàn người văn nghệ phía sau.

“ Nhưng đó là thân thể của Ngọc Nhi Công chúa, người đẹp là Công chúa, không phải Di Di” Phượng Nghiên lắc lắc đầu , tiếp tục nhận xét.

“ Ta không quản! Chẳng phải chúng ta cũng thế sao? Thân thể này cũng đâu phải là của mình đâu! Nhưng từ bây giờ thì chính là vậy”

Hai nam tử lắc đầu chán nản nhìn hai nữ tử vẫn còn đang bàn bạc sôi nổi những chuyện không đâu, rất nghiêm túc nhìn buổi lễ.

Đến gần trước mặt Tử Thuần , ta mới từ từ quỳ xuống, nghe đại tổng quản tuyên chỉ mà tai cứ ù đi.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết. Thiên Phi Nhan Ngọc Nhi thân phận cao quý, nhu mì hiểu lễ nghĩa, an phận thủ thường, tài sắc vẹn toàn, thông minh hơn người, nay sắc phong làm Đường Kim Hoàng Hậu, ban Phượng Thiên Cung, chiếu cáo thiên hạ!!!”

Dứt lời, liền có một thái giám khác tiến lên, tay cầm chiếc khay vàng, bên trên là ấn dành cho Hoàng Hậu cùng lệnh bài. Âu Dương Tử Thuần đưa tay cầm lấy hai thứ đó, từ từ đặt vào tay ta, nhưng ta vẫn ngỡ ngác như người mất hồn, cung nữ bên cạnh vội vàng nhắc khẽ vài lần ta mới giật mình, lúng túng tạ ơn.

Cung nữ hai bên nhẹ nhàng đỡ ta dậy, Tử Thuần lúc này mới nhắc tay lên, chìa ra trước mặt ta, ôn nhu gọi một tiếng ‘Di Nhi’, ta không đáp lại, cũng lặng lẽ đặt tay lên tay hắn. Tất cả mọi người bên dưới lập tức hô như sấm:

“Hoàng Thượng Vạn tuế vạn tuế! Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế!”

Hương Quốc không có trong lịch sử, nên cách sắc phong cũng khác. Đại lễ sắc phong được quyền có đại diện của các nước đến dự, bất luận là phi hay chưa là phi, một khi làm đại lễ sắc phong Hoàng Hậu, đều sẽ được đưa vào động phòng, Hoàng Thượng ngày hôm đó cũng sẽ mở tiệc chiêu đãi, nói ra thì cũng chẳng khác một hôn lễ, bất quá, so với hôn lễ bình thường thì long trọng hơn một chút, xa hoa hơn một chút.

Xong xuôi đầu đó, ta ngay lập tức được đưa vào động phòng. Tiểu Đào đỡ ta ngồi xuống bên mép giường, nấn ná một hồi mới dám hỏi:

“Nương nương có cần gì nữa không ạ?”

“Không cần đâu! Tất cả đều lui đi!” Ta cup mắt, mệt mỏi phát tay.

Tiểu Đào và đám cung nữ còn chưa kịp lui ra, bên ngoài đã có tiếng náo loạn. Ta còn chưa kịp hỏi, cửa đã bị đá ra, hai nữ tử mặc y phục hoa lệ hốt hải chạy vào, thở hồng hộc vài tiếng rồi nhào về phía ta, Đào Đào nhanh như chớp điểm huyết ngủ của các cung nữ, chỉ trừ lại mỗi Tiểu Đào. Phượng Nghiên đóng chặt cửa lại, cài then chốt rồi giục ta:

“Nhanh! Thiên Di, mau thay hỉ phục ra! Đổi y phục với cung nữ!”

“Hu hu, Đào Đào, bà học điểm huyết khi nào vậy!” Ta vui mừng đứng bật dậy, ôm chầm lấy Đào Đào khóc nức nở.

“Nhanh lên! Muốn cứu Thế Hiên của bà chỉ có cơ hội này thôi, truy binh sắp đuổi đến rồi! Nhanh lên!”

“Ừ ừ!”

Phượng Nghiên nhanh chóng phụ ta tháo trang sức cùng y phục ra, thay với y phục của cung nữ, thay xong, Đào Đào nắm lấy tay ta, quay sang nhìn Phượng Nghiên, thấy nàng gặt đầu thì điểm huyết ngủ, bế lên giường của ta. Ta hoảng hốt nhìn Đào Đào:

“Bà làm cái gì vậy! Sao lại..”

“Suyt! Bọn tôi có kế hoạch cả! Nhanh lên! Tiểu Đào, em giúp ta bế cô cung nữ này nhé, ta sẽ vác hai người còn lại cho!”

“Xem ra thể lực không tồi nhỉ, đưa đây tui vác phụ cho!” Ta che miệng cười khúc khích, trong lòng nôn nóng vô cùng. Nhưng điều ta lo lắng là, nếu bây giờ chẳng may Tử Thuần phát hiện, nhất định mỗi bang giao hai nước sẽ không ổn! Nhưng đây là cơ hội cuối cùng, đã thế thì cược một phen vậy!

Bên ngoài điện, quan lại thi nhau chúc rượu, không khí vô cùng vui vẻ náo nhiệt. Hàn Phong uống rượu nhiều đến đỏ cả mặt, Nguyệt Thương Hàn ngồi bên cạnh thấy vậy liền dùng cán quạt ngăn lại, cau mày nói:

“Hàn Vương gia, say sẽ hỏng chuyện!”

Hàn Phong cười ngả ngón, dùng tay hất cán quạt ra, nắc lên nắc xuống:

“Àiz, ta nói này Nguyệt Vương, người đừng lo, bốn vương khi say đánh còn hăng hơn bình thường! Ha ha ha!”

“ Người nhớ cho kĩ, ngay khi Tử Thuần vừa rời điện, chúng ta lập tức cướp ngục!” Nguyệt Thương Hàn có chút bực mình, đặt chén trà xuống, trừng mắt cảnh cáo nhìn Hàn Phong.

Ba cung nữ sau khi được giải huyết đạo, nhìn thấy ta định hô lên, nhưng bị ta che miệng, nhỏ giọng nói :

“ Các người có nguyện vọng gì?”

“ Nương nương... chúng nô tỳ chỉ muốn rời khỏi Hoàng Cung...” Tiểu cung nữ nghe ta hỏi vậy, vành mắt liền đỏ hoe, đầu cúi thấp.

“ Được! Chỉ cần người giúp ta, ta sẽ giúp người!”

“ Dạ!”

“ Người giữ bí mật chuyện này, tí nữa sẽ có biến, người chỉ cần nói người chính mắt nhìn thấy ta điểm huyết Nguyệt Vương phi , đang chạy thì gặp các người, điểm huyết các người rồi chạy trốn, bây giờ bằng hữu của ta sẽ điểm huyết người, tự khắc tí nữa sẽ có người tìm người!” Ta đỡ các cung nữ đứng dậy, dịu dàng nói.

Xử lí mọi chuyện xong, ta cùng Đào Đào đến nhà lao, các thị vệ thấy bọn ta, định ngăn lại thì Đào Đào dúm mấy thỏi vàng vào tay bọn họ, cười đến vô tội:

“ Các người có thể cho ta thăm phạm nhân chút ? Là thái tử Âu Dương Thế Hiên!”

“ Đó là trọng phạm, thứ cho bọn nô tài chỉ có thể để vương phi nương nương chỉ có thể đứng bên ngoài thôi ạ! Còn cô cung nữ này...” Thị vệ ánh mắt dò xét nhìn ta, làm ta sợ hãi đến mức đầu cúi thật thấp.

Đào Đào kéo ta ra sau lưng, lạnh lùng nói với thị vệ :

“ Đây là cung nữ tâm phúc của ta! Vào trong kia toàn mấy người đáng sợ, lỡ có chuyện gì còn có nàng ấy bảo vệ ta! Người đừng lằng nhằng, dẫn đường!”

“ Dạ, nương nương đi thẳng, nhà lao phía cuối đường ạ!”

“ Được!” Đào Đào gật đầu, kéo ta đi. Trên đường, nhìn hai bên đều là các phạm nhân ăn mặc bê tha, tóc tai rối loạn, mặt mũi nhìn vô cùng đáng sợ. Cả người ta run lên, họ đã như vậy, Hiên của ta sẽ còn thế thảm đến mức nào?

36. Chương 36 : Hay Cho Một Màn Cướp Ngục Của Nàng, Di Nhi

Đi thêm một đoạn nữa thì đã đến cuối đường, nhìn sang bên trái ta liền thấy mẫu hậu và phụ hoàng thần sắc tiêu tụy , mắt nhắm lại mệt mỏi. Ngọc Uyển Thanh vốn là một mỹ nhân khuynh sắc, thanh tú đáng yêu, vậy mà bây giờ lại vô cùng thê thảm, nàng thấy ta, liền thút thít khóc, nhưng có lẽ thấy ta mặc y phục cung nữ nên đã đoán ra, chỉ dám thút thít mếu máo, không dám gọi tên. Ta không kìm được chạy đến dùng vạt áo lau nước mắt cho nàng, mắt cũng rưng rưng :

“ Uyển Thanh... Uyển Thanh... thứ cho ta đã đến trễ”

Uyển Thanh mỉm cười, lắc lắc đầu, lại run run nhấc tay, chỉ về phía sau lưng ta. Theo quán tính, ta cũng chậm chậm quay lại, liền thấy có một thân ảnh quen thuộc đang nằm bất động ở nhà lao đối diện.

Thân ảnh này... còn ai khác ngoài trượng phu của ta sao?

Ta đứng dậy, run run bước về phía đó, đến trước nhà lao của chàng , khóe miệng mấp máy không nói nên lời . Thế Hiên rất đẹp, là một soái ca trong soái ca, hào quang rực rỡ bốn phía trước đây đâu cả rồi? Vì sao lại y phục nát cả thế này? Đầu tóc bù xù, cả người toàn là máu, mặt mũi cũng đen ngòm...

“ Thế ... Thế Hiên à...” Ta đưa tay xuyên qua giữa các khe song gỗ của nhà lao, run rẩy chạm vào người chàng, thật nhẹ nhưng vẫn khiến đôi mày của chàng cau lại thật chặt, rất lâu sau mới mở mắt ra.

Thấy ta, chàng khẽ cử động người, tay chạm vào tay ta, miệng thì thào :

“ Di Nhi... Di Nhi của ta..”

Lần này thì ta không kìm được nữa, nước mắt cứ như vậy chảy xuống không ngừng. Đúng rồi! Ta có mang theo ba viên thần dược!

Ta rút tay lại, lực lợi trong tay áo lấy ra hai viên thuốc, dịu dàng nhét vào miệng chàng.

“ Thế Hiên, đây là Hoàn Sinh và Hoàn Khí, sẽ giúp chàng lấy lại sức lực, chàng mau uống đi”

...

Tử Thuần thấy bản thân đã hơi say, liền thức thoir đứng lên khách khí nói vài câu, đại ý không muốn để ‘tân hậu’ chờ lâu nên rời đi trước, cũng không quên dặn dò các thái giám và cung nữ hầu hạ khách quý và quan thân chu đáo, đặc biệt là người thân của Ngọc Nhi công chúa đến từ Tử Quốc. Mặc dù Di Nhi không can hệ đến họ, nhưng thân thể của nàng, Ngọc Nhi công chúa lại liên quan đến họ, tốt xấu gì cũng không thể lơ là được. Ngay từ đầu đã rất khó khăn mới có thể giải thích về vấn đề nàng đột nhiên gả cho hắn, bây giờ không thể để xảy ra sai sót được!

Mọi người nghe Hoàng đế nói vậy, cũng chẳng có gan mà giữ lại, chỉ hô hào chúc mừng. Tử Thuần phát tay áo, cùng đám cung nữ thái giám thẳng đến Phượng Thiên Cung, trong lòng không tránh khỏi hồi hộp, tưởng tượng hết lần này đến lần khác khuôn mặt yêu kiều của nàng .

Di Nhi, trầm đến đây!

Dừng chân trước Phượng Thiên Cung, hắn hít một hơi thật sâu rồi giơ tay ra hiệu cho đoàn người phía sau dừng ở ngoài, còn hắn thì từng bước lại từng bước tiến vào trong. Đến trước cửa phòng của nàng, lưỡng lự một lúc lâu mới dám đẩy cửa đi vào.

“ Di Nhi?”

Quái lạ! Vì sao nàng lại ngủ ? Hơn nữa, thân ảnh này... không giống cho lắm!

Trong lòng một trận cuồng phong bão táp, hắn bước nhanh tới bên giường để nhìn rõ hơn.

Quả nhiên không phải là nàng!

“ Nguyệt Vương phi!” Hắn đưa tay lay lay thân thể của Phượng Nghiên, nhưng vì sao lay kiểu gì cũng không dậy thế này?

Lại đưa tay bắt mạch, hóa ra là bị điểm huyết!

Tử Thuần vội vàng giải huyết đạo cho Phượng Nghiên, huyết đạo vừa được giải, Phượng Nghiên liền nhanh chóng tỉnh lại, nhìn thấy hắn, lập tức dùng tay cầu nhẹ vào người để nặn ra nước mắt, nghẹn ngào nói :

“ Hu hu ! Tử Quốc Hoàng Đế! Người phải làm chủ cho bốn vương phi a !”

“ Nguyệt vương phi có gì từ từ nói! Vì sao vương phi lại ở đây? Hoàng Hậu của trẫm đâu?”

“ Lúc này bốn vương phi cùng Đào Đào đi dạo , tiện thể đến đây nói chuyện với Thiên Di một chút thì đột nhiên Thiên Di rút thanh đoản đao , kề vào cổ Đào Đào, ép Đào Đào điểm huyết bốn vương phi, còn đưa cả cung nữ trong đây đi... cũng chẳng biết là đi đâu rồi! Ai ôi, Thiên Di thật quá đáng, lại nỡ đối xử với bốn vương phi như vậy, lỡ như bảo bối trong bụng có bị sao thì bốn vương phi biết làm thế nào!”

Khuôn mặt yêu nghiệt của Tử Thuần đen sì, lòng chùng xuống. La Thiên Di! Nàng đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Đã vậy còn dám náo loạn làm càn! Nếu đã thế, đừng trách trẫm đây vô tình vô nghĩa!

Lúc này, ở bên phía nhà lao, Thế Hiên đã hồi phục sức lực, lập tức một chưởng phá nát nhà lao, nhanh chóng cứu mọi người ra, thị vệ nghe thấy tiếng động, muốn la lên cấp báo thì bị Đào Đào dùng vài hòn đá điểm huyết.

Thế Hiên thương tích đầy người, vốn chẳng thể di chuyển, cũng may là nhờ có hai viên thần dược kia, bây giờ trong người hắn nội lực trào dâng, mạnh mẽ như muốn bộc phát, chàng ôm ta vẫn còn đang khóc như một con mèo vào lòng, tay kia ôm mẩu hậu. Đào Đào cùng Uyển Thanh và các đại thần khác đỡ lấy Hoàng

Thượng, bên ngoài, Nguyệt Thương Hàn và Hàn Phong không biết tự khi nào đã hóa thành hắc y nhân, đánh nhau với thị vệ.

Thế Hiên vừa ra khỏi nhà lao, đưa tay huyết sáo lớn một tiếng, từ xung quanh lập tức xuất hiện rất nhiều hắc y nhân khác, xông tới bảo vệ chàng và mọi người, lúc này, Tử Thuần cũng đã đi tới, mặt đen như đất nhìn về phía bọn ta :

“ Hay ột màn cướp ngục của nàng , Di Nhi!”

Ta bây giờ đã có Thế Hiên, đương nhiên không sợ, vênh mũi về phía hắn :

“ Sao nào! Người nghĩ ta sẽ an phận làm Hoàng Hậu của người hay sao! Hoang đường! Hư cấu!”

“ Thế Hiên, Tuyết Thần thúc đã sắp đến, cứ cho rằng Huyết Ảnh Vệ của đệ có lợi hại thế nào thì sao có thể bằng được đại quân của trẫm và trận pháp của thúc ?”

37. Chương 37 : Đôi Khi, Chết Cũng Là Một Sự Giải Thoát

Đương sự còn chưa lên tiếng, ta đã từ phía sau Thế Hiên bước tới, chàng lo lắng nắm lấy tay ta, ta mỉm cười nhìn chàng, im lặng không nói, nhưng chàng vẫn hiểu , tin tưởng buông tay ta ra .

Ta bước đến gần Tử Thuần, mặt đối mặt với hắn, nhẹ nhàng nói :

“ Tử Thuần, ta không ham gì cái ghế Hoàng Hậu hay Thái tử phi cả! Ta chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, vô lo vô nghĩ. Thế nhưng , Thế Hiên không giống như ta, chàng có một Đại Hương triều , có những thứ mà chàng phải bảo vệ. Là nam nhi đại trượng phu, chàng không thể vì ta mà buông bỏ trách nhiệm từ khi mới lọt lòng, không thể cùng ta phiêu bạt , du sơn ngoạn thủy. Tử Thuần, chuyện đã đến nước này, ta cũng không muốn trở mặt nhìn nữa, bây giờ nếu người chịu an phận, thả mọi người, ta sẵn sàng thay chàng nhường ngôi vị cho người,Hiên sẽ lui về làm vương gia, bỏ qua tất cả mọi chuyện, có được không?”

“ Bỏ qua sao? Ha ha ha! Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Những gì Hiên nợ ta suốt những năm qua, đệ ấy đều phải trả đủ! Ta chẳng thà tự mình đoạt lấy, không cần các người nhường!” Âu Dương Tử Thuần mặt đầy phẫn nộ, sát khí đằng đằng kết hợp với bộ hỉ phục đỏ rực làm hắn càng giống một ác quỷ Tu – la từ Địa Ngục.

Vừa hay Tuyết Thần cũng đồng thời dẫn theo một đám hộ vệ tới, ánh mắt như có như không lướt về phía ta.

Tử Thuần chậm rãi giơ tay lên, Tuyết Thần lập tức rút lệnh bài ra, đám hộ vệ phía sau lập tức phi thân lên, tốc độ nhanh đến mức ta không nhìn ra bao vây lấy chúng ta. Huyết Ảnh vệ của Hiên lập tức bắt đầu ứng chiến, lại còn thêm cả quân đội của Tử Thuần cũng xông vào tham gia. Tử Thuần và Hiên không nói không rằng, nhìn nhau một lúc rồi phi thân lên, xông vào đánh.

Ta lui lại bảo vệ Uyển Thanh và phụ hoàng mẫu hậu, lo lắng nhìn Hiên và Tử Thuần cũng đang giao đấu trên không rất kịch liệt, so với lần Đại Hội Kiểm Pháp lần trước còn muốn hơn.

Kiểm pháp của chàng, ta không lo. Chỉ lo chàng còn đang thương tích đầy người, dù đã uống hai viên thần dược nhưng cũng không thể chắc chắn được. Uyển Thanh đang chăm chú nhìn thì đột nhiên có linh cảm không tốt, quay sang liền thấy Tuyết Thần đang phi thân tới, chia mũi kiếm về phía ta, mà ta còn đang ‘say sưa’ theo dõi nên không nhận ra. Uyển Thanh hét lớn một tiếng, liền không chần chừ lao đến chắn trước mặt ta.

“ Thanh Thanh!!” Ta hoảng sợ hét lớn.

Lực đâm rất dứt khoát, rất mạnh mẽ, căn bản là không kịp rút lại.

“ Thanh Nhi!”Tuyết Thần dường như còn thất thần hơn cả ta, trừng lớn mắt nhìn Uyển Thanh, run rẩy rút kiếm lại.

Ta đỡ lấy thân thể yếu như lông hồng kia vào lòng, mắt đỏ hoe , cắn môi nói :

“ Thanh Thanh, làm vậy có đáng không? Vì sao lại đỡ kiếm thay ta cơ chứ!”

Uyển Thanh lắc đầu, cười nhẹ :

“ Có gì mà không đáng? Người... khụ khụ! Người là bằng hữu... của ta, trước đây người luôn bảo vệ ta... những ngày vừa qua, là ta không đúng, đã giận lầm người..khụ“

Nước mắt tuôn như mưa, ta lắc đầu thật mạnh, tay ra sức lau đi vết máu ở khoe môi nàng :

“ Người đừng nói, đừng nói nữa! Ta.. ta lập tức tìm đại phu..!”

“ Không kịp nữa rồi... Ngọc Nhi... người bảo trọng...”

Ta định phản bác thì bị Tuyết Thần đẩy ra, hấn ôm lấy Uyển Thanh , khóc đến tê tâm liệt phế :

“ Thanh Nhi! Nàng không thể cứ như vậy bỏ ta! Nàng nghe cho rõ, bây giờ chỉ cần nàng cố gắng cầm cự, đợi khi nàng khỏe lại, ta lập tức .. lập tức bắt chắp cái gì báo thù, mặc kệ Hiên có đồng ý hay không, vẫn sẽ đưa nàng trở về, thành hôn với nàng, có được không?”

Ánh mắt Uyển Thanh lóe lên tia đau lòng, nhưng khuôn mặt lại lạnh như băng, ngón tay trắng muốt mềm mại chạm vào cánh tay đang run kịch liệt của Tuyết Thần, dùng lực muốn đẩy ra, nhưng lại đẩy không được thân thể cường tráng ấy.

Uyển Thanh cười khổ , cay đắng cụp hàng mi dài xuống :

“ Lúc đó thiếp đã vì chàng mà cầu xin hết lần này đến lần khác, chàng vì muốn báo thù cho đệ đệ, nỡ buông tay thiếp, nỡ ép thiếp đồng ý vào Đông Cung làm nội gián giúp chàng tìm thời cơ. Ta không đồng ý, chàng liền một chưởng đánh ta, nói cái gì mà từ nay không còn quan hệ, ân đoạn nghĩa tuyệt ! Bây giờ... bây giờ chàng còn tư cách gì!”

“ Là ta nhất thời hồ đồ! Thanh Nhi... Lúc đó là ta chưa nhận ra bản thân không thể sống thiếu nàng! Thời gian nàng ở Đông Cung, chưa ngày nào ta có thể ngủ ngon sống tốt được! Chỉ là... chỉ là ta không thể buông bỏ, ta định sau khi mọi chuyện qua đi, Tử Thuần ổn định được trên ngôi vị, sẽ đưa nàng ra ngoài... Thanh Nhi, nàng tha thứ cho ta có được không?” Tuyết Thần nắm chặt lấy tay Uyển Thanh, khẩn thiết nói.

“ Khụ khụ... Âu Dương Tuyết Thần, Ngọc Uyển Thanh ta đời này kiếp này, chết hay là sống, đều hận chàng!” Uyển Thanh miệng đắng ngắt, cố gắng nói ra câu cuối cùng rồi ra đi trong lòng của Tuyết Thần.

Ta lặng người, muốn nói nhưng lại chẳng thể nói nên lời nhìn Tuyết Thần mím môi, từ trong hốc mắt cũng chảy xuống hai hàng lệ, tựa như hạt trân châu rơi xuống khuôn mặt thanh tú trắng bệch của Uyển Thanh, thì thầm nói với nàng câu gì đó, rồi khoe môi lại cong lên, hấn cầm lấy thanh bảo kiếm, mạnh mẽ không do dự , đâm thẳng vào ngực, tay còn lại vẫn ôm khư khư lấy Uyển Thanh, cho đến khi ngã xuống vẫn không rời.

Nếu như sống đã không thể ở bên nhau, cùng nhau hạnh phúc, thì ít nhất khi chết, vẫn có thể được chết cùng nhau, đó xem như cũng là một kết cuộc viên mãn.

Ta nhắm mắt, âm thầm cảm thấy vui mừng thay cho Uyển Thanh. “Sống thì thế nào? Chết thì đã sao? Sống chết đều có cơ duyên, muôn vật tự có luân hồi (*).”

(*) Đây là câu nói mình trích từ trong truyện Hương Mật Tựa Khói Sương nhé!

Câu này rất hay, cũng rất chí lí. Nếu quả thực như vậy, chỉ hi vọng kiếp sau hai người lại một lần nữa gặp nhau, nối tiếp đoạn tình còn đang dang dở ở kiếp này.

Đôi khi, chết cũng là một sự giải thoát...

Ta xoay người lại , muốn xem hai người kia thế nào thì đột nhiên phát hiện, ngoài mấy tên binh lính cùng ảnh vệ đang đánh nhau đến thất loạn bát tao thì chẳng thấy hai người họ đâu, nhưng phát hiện thấy phía Đông có tiếng đánh nhau vang vọng đâu đây. Ta vén vạt váy, quay lại dặn dò mấy người còn lại một phen rồi chạy theo, dù gì trong số đó cũng có quan võ, nên không sợ .

“ Ảnh Hiên! Ảnh Hiên!”

Ta vừa chạy vừa gọi lớn, khổ nỗi bọn họ thế nào lại bay khỏi Hoàng Cung thế này? Mà từ khu vực nhà lao này mà chạy thẳng ra là đến bìa rừng. Híc.. tường cao thế này, sao mà qua? Mà Hoàng Cung chỉ có một lối đi duy nhất, xem ra ta đành phải dùng ngựa thôi! Hi vọng sẽ đến kịp lúc. Bởi vì nếu ta nhớ không nhầm, thường là sau bìa rừng, sẽ có một hẻm núi dốc, rơi xuống đó thì e là thịt nát xương tan.

P/S : ài, tính để Tuyết Thần xuyên, nhưng đột nhiên nhớ tới Uyển Thanh, cho Ngọc Nhi xin lỗi >”< .=” và=”” truyện=”” sắp=”” đến=”” hồi=”” kết=”” rồi=”” nhé,=”” khoảng=”” 1=”” 2=”” chương=”” nữa=”” và=”” 1=”” phiên=”” ngoại=””>

38. Chương Chương 38 : Từng Có Người Yêu Ta Như Sinh Mạng!

Không ngoài dự liệu của ta, đến lúc chạy đến thì đã thấy hai nam nhân đang đấu điên cuồng trên không. Nhưng hình như thần dược kia rất hiệu quả, Ảnh Hiên bị thương nghiêm trọng như vậy, mà mặt không đổi sắc, một giọt mồ hôi cũng không có. Trong khi Tử Thuần đã có vẻ mệt mỏi hơn hẳn, xem ra, thắng hay thua đã định rồi.

Ta không biết võ nên chỉ có thể đứng một bên nhìn bọn họ đánh, cũng không dám mở miệng để cổ vũ Hiên, sợ chàng sẽ mất tập trung rồi rơi vào thế hạ phong.

Có lẽ lần này ông trời thực sự muốn giúp chúng ta, Thế Hiên rất nhanh đã một kiếm đâm xuyên qua ngực của Tử Thuần.

“ Hự “ Tử Thuần mím môi, ngăn dòng máu đang trào ra . Hắn khụy xuống đất, ánh mắt uất hận nhìn Thế Hiên. Là hắn sai rồi, từ ban đầu không nên đưa thần dược đó cho nàng, nhưng vì sao lại đưa nó cho nàng? Hắn yêu nàng đến điên rồi sao? Sớm đã biết có ngày hôm nay, thế nhưng vẫn đưa nàng thần dược! Lúc đó hắn chỉ suy nghĩ muốn tặng cho nàng món quà đệ nhất vô nhị trên thế gian, món quà quý giá nhất , căn bản là chưa nghĩ đến chuyện này...

Nghịch chương! Đúng là nghịch chương!

Tử Thuần tuy đối với Hiên không tốt, nhưng hắn đối với ta lại rất tốt, hắn chăm sóc , yêu thương ta thế nào suốt thời gian qua, ta đều thấu hiểu. Có lẽ vì thế mà thấy hắn bị thương, thấy hắn đau như vậy, ta lại thấy tim mình cũng nhói lên một cái.

Thế Hiên đứng thẳng, thở dốc vài lần, thanh kiếm chìa thẳng về phía Tử Thuần, khóe môi cong lên đầy sự phấn khởi :

“ Ha, Đại hoàng huynh gieo gió thì phải gặt bão! Những vết thương trên người đệ hôm nay, tuy không phải là huynh trực tiếp gây ra, nhưng cũng là gián tiếp! Hơn nữa, huynh còn nhiều lần dụng chàm đến thê tử của đệ. Tội đã nặng còn thêm nặng! Hôm nay hãy Nhị đệ ta đích thân tiễn huynh một đoạn đường, lấy cái chết của huynh tạ tội với những trung thần, người của ta đã bị huynh giết !”

Tử Thuần nhếch miệng cười, dòng huyết lệ bên khóe môi càng làm cho khuôn mặt hắn thêm phần yêu mị xinh đẹp, khó khăn thốt ra vài câu :

“ Âu Dương Tử Thuần ta đâu có chết, cũng không chết trong tay ngươi!”

Dứt lời liền nhanh như cắt tung ra thứ bột gì đó, nhân lúc Hiên còn đang bị chặn đường liền chạy đến chỗ ta, dùng tay kéo ta đến bên bờ vực, ta hoảng hốt muốn đẩy Tử Thuần ra, miệng gào thét , thế nhưng hắn một chút cũng không để ý, nhún người kéo theo ta nhảy xuống vực.

“ A!”

“ Di Nhi! Di Nhi! Nàng ở đâu!” Thanh âm của Thế Hiên làm ta đang nhắm tịt mắt từ từ mở mắt ra, lập tức bị tình cảnh bây giờ dọa cho hồn bay phách tán.

“ Di Nhi! Nàng mau buông tay ra! Ta chết, thì nàng cũng phải chết theo!”

Bây giờ ta mới để ý, lúc rơi xuống, ta đã nhanh trí bám vào một cành cây, lơ lửng trên không cùng với Tử Thuần, mà bên dưới lại là vực sâu vạn trượng...

“ Tử Thuần! Người điên rồi! Ta sao lại chết theo người cơ chứ! Vốn dĩ muốn cứu người, nhưng người lại điên rồi như vậy!” Ta trừng mắt, cúi xuống nhìn bàn tay bạch ngọc đầy vết bầm tím đang nắm chặt lấy tay còn lại của ta, hận không thể gỡ nó ra.

“ Đúng vậy! Từ khi ta gặp nàng, ta đã điên rồi” Hắn không chút khó chịu, ngược lại còn phụ họa theo ta.

Ta á khẩu không biết nói gì, cố gắng hướng lên trên gọi :

“ Thế Hiên! Thế Hiên... Cứu ta ! Cứu ta a!”

“ Crắc..”

Tiếng gì vậy?

“ Crắc...”

A! Cành cây sắp gãy rồi! Không được, bây giờ nó mà gãy thì không phải ta thực sự sẽ tuần táng cùng Tử Thuần hay sao?

Không không! Ta không muốn đâu!

Nhất thời sợ hãi, lệ nóng viền quanh, ta sợ hãi nhìn Tử Thuần :

“ Chúng ta đi lên có được không? Ta... ta không muốn chết.. không muốn chết đâu.. Hu hu... Người giỏi khinh công như vậy, nhất định có cách cứu chúng ta mà... Ta cầu xin người..” Ta tin chắc, với công phu của hắn, dù cho bây giờ đang bị thương, cũng nhất định sẽ có cách cùng đưa ta và chính hắn lên trên.

Tử Thuần ngậy người nhìn ta, trong lòng cảm xúc lẫn lộn. Ta còn đang nghĩ hắn sẽ không thềm đếm xỉa tới, nhưng ai ngờ đến khi giọt nước mắt mặn chát của ta rơi xuống khuôn mặt hắn, rồi lại chuẩn xác len lõi và bạc môi của hắn, hắn mới nhắm mắt, lắc đầu mỉm cười nói :

“ Di Nhi, đến cuối cùng, nàng vẫn khiến ta xao động như vậy...” Thanh âm dịu dàng tựa trăng này đã rất lâu rồi ta mới nghe thấy từ hắn... Nhưng vì sao ta lại có linh cảm không tốt?

“ La Thiên Di, nàng hãy nhớ cho rõ cái tên Âu Dương Tử Thuần, nhớ kỹ, ngoài Thế Hiên ra, đã từng có người yêu nàng như sinh mạng... Chúc nàng hạnh phúc!”

Lần cuối cùng ta thấy là khuôn mặt mỉm cười ôn nhu của Tử Thuần, nụ cười mê hoặc không chút tạp niệm, không chút tính toán, không chút mưu toan.

Sau đó, ta được Thế Hiên cứu lên, rồi nhào vào lòng chàng òa khóc thật to.

Ta thực sự không muốn Tử Thuần chết, thực sự không muốn. Nhưng lúc đó hắn lại lựa chọn buông tha cho ta, buông tay ta, rơi xuống vực sâu... Khoảnh khắc ấy, tim ta như ngừng đập, cũng hít thở không thông...

Từng kỉ niệm cứ như một cơn bão táp ủa về tâm trí ta, trở lại những ngày tháng đẹp nhất của ta và hắn...

...

“ Ồ? Muội là thái tử phi, Thất công chúa của Tử quốc sao?”

“ Vâng vâng, đúng là như vậy!” Được mỹ nam bắt chuyện, mắt ta sáng như sao, quên luôn chuyện hắn là kẻ thù.

“ Ha ha! Bốn vương đã nghe qua về muội...Có phải muội đã chế ra hai tuyệt tác không? Khi nào rảnh rồi thì đến vương phủ chỉ giáo nhé!”

...

“ Có... có thể gọi huynh là mỹ nam ca ca không?”

“ Mỹ nam ca ca? Rất có cá tính...”

...

“ Lông con mèo này rất mượt, rất trắng, chỉ bằng lột ra làm áo choàng được đấy!”

...

“ Nàng đừng loạn, chỉ trở vào Hoàng Thượng là tội khi quân đấy”

“ Khi quân thì thế nào? Hiên đang ở trong tay các người, bây giờ nếu người giết ta, chàng nhất định cho dù có bị thương cũng sẽ vùng dậy một chưởng giết sạch!”

“ Vì sao?”

“ Hỡi thừa, vì ta là thê tử của..” Chữ cuối còn chưa nói hết , ta đã bị chặn lại, mà ‘cái thứ’ chặn lại đó chính là cánh môi đáng ghét của ai đó.

“ Từ bây giờ, nàng chính là thê tử của ta!”

...

“ Di Nhi, nàng phải nhớ kỹ, ngoài Thế Hiên ra, cũng từng có người yêu nàng như sinh mạng”

Tử Thuần ...

Hi vọng kiếp sau, chúng ta có thể là bằng hữu tốt một lần nữa!

39. Chương 38 : Từng Có Người Yêu Ta Như Sinh Mạng!

Không ngoài dự liệu của ta, đến lúc chạy đến thì đã thấy hai nam nhân đang đấu điên cuồng trên không. Nhưng hình như thần dược kia rất hiệu quả, Ảnh Hiên bị thương nghiêm trọng như vậy, mà mặt không đổi sắc, một giọt mồ hôi cũng không có. Trong khi Tử Thuần đã có vẻ mệt mỏi hơn hẳn, xem ra, thắng hay thua đã định rồi.

Ta không biết võ nên chỉ có thể đứng một bên nhìn bọn họ đánh, cũng không dám mở miệng để cổ vũ Hiên, sợ chàng sẽ mất tập trung rồi rơi vào thế hạ phong.

Có lẽ lần này ông trời thực sự muốn giúp chúng ta, Thế Hiên rất nhanh đã một kiếm đâm xuyên qua ngực của Tử Thuần.

“ Hự “ Tử Thuần mím môi, ngăn dòng máu đang trào ra . Hắn khụy xuống đất, ánh mắt uất hận nhìn Thế Hiên. Là hắn sai rồi, từ ban đầu không nên đưa thần dược đó cho nàng, nhưng vì sao lại đưa nó cho nàng? Hắn yêu nàng đến điên rồi sao? Sớm đã biết có ngày hôm nay, thế nhưng vẫn đưa nàng thần dược! Lúc đó hắn chỉ suy nghĩ muốn tặng cho nàng món quà đệ nhất vô nhị trên thế gian, món quà quý giá nhất , căn bản là chưa nghĩ đến chuyện này...”

Nghiệp chướng! Đúng là nghiệp chướng!

Tử Thuần tuy đối với Hiên không tốt, nhưng hắn đối với ta lại rất tốt, hắn chăm sóc , yêu thương ta thế nào suốt thời gian qua, ta đều thấu hiểu. Có lẽ vì thế mà thấy hắn bị thương, thấy hắn đau như vậy, ta lại thấy tim mình cũng nhói lên một cái.

Thế Hiên đứng thẳng, thở dốc vài lần, thanh kiếm chìa thẳng về phía Tử Thuần, khóe môi cong lên đầy sự phấn khởi :

“ Ha, Đại hoàng huynh gieo gió thì phải gặt bão! Những vết thương trên người đệ hôm nay, tuy không phải là huynh trực tiếp gây ra, nhưng cũng là gián tiếp! Hơn nữa, huynh còn nhiều lần dụng chàm đến thê tử của đệ. Tội đã nặng còn thêm nặng! Hôm nay hãy Nhị đệ ta đích thân tiễn huynh một đoạn đường, lấy cái chết của huynh tạ tội với những trung thần, người của ta đã bị huynh giết !”

Tử Thuần nhếch miệng cười, dòng huyết lệ bên khóe môi càng làm cho khuôn mặt hắn thêm phần yêu mị xinh đẹp, khó khăn thốt ra vài câu :

“ Âu Dương Tử Thuần ta đâu có chết, cũng không chết trong tay người!”

Dứt lời liền nhanh như cắt tung ra thứ bột gì đó, nhân lúc Hiên còn đang bị chặn đường liền chạy đến chỗ ta, dùng tay kéo ta đến bên bờ vực, ta hoảng hốt muốn đẩy Tử Thuần ra, miệng gào thét , thế nhưng hần một chút cũng không để ý, nhún người kéo theo ta nhảy xuống vực.

“ A!”

“ Di Nhi! Di Nhi! Nàng ở đâu!” Thanh âm của Thế Hiên làm ta đang nhắm tịt mắt từ từ mở mắt ra, lập tức bị tình cảnh bây giờ dọa cho hồn bay phách tán.

“ Di Nhi! Nàng mau buông tay ra! Ta chết, thì nàng cũng phải chết theo!”

Bây giờ ta mới để ý, lúc rơi xuống, ta đã nhanh trí bám vào một cành cây, lơ lửng trên không cùng với Tử Thuần, mà bên dưới lại là vực sâu vạn trượng...

“ Tử Thuần! Người điên rồi! Ta sao lại chết theo người cơ chứ! Vốn dĩ muốn cứu người, nhưng người lại điên rồi như vậy!” Ta trừng mắt, cúi xuống nhìn bàn tay bạch ngọc đầy vết bầm tím đang nắm chặt lấy tay còn lại của ta, hận không thể gỡ nó ra.

“ Đúng vậy! Từ khi ta gặp nàng, ta đã điên rồi” Hần không chút khó chịu, ngược lại còn phụ họa theo ta.

Ta á khẩu không biết nói gì, cố gắng hướng lên trên gọi :

“ Thế Hiên! Thế Hiên... Cứu ta ! Cứu ta a!”

“ Crắc..”

Tiếng gì vậy?

“ Crắc...”

A! Cành cây sắp gãy rồi! Không được, bây giờ nó mà gãy thì không phải ta thực sự sẽ tuần táng cùng Tử Thuần hay sao?

Không không! Ta không muốn đâu!

Nhất thời sợ hãi, lệ nóng viền quanh, ta sợ hãi nhìn Tử Thuần :

“ Chúng ta đi lên có được không? Ta... ta không muốn chết.. không muốn chết đâu.. Hu hu... Người giỏi khinh công như vậy, nhất định có cách cứu chúng ta mà... Ta cầu xin người..” Ta tin chắc, với công phu của hần, dù cho bây giờ đang bị thương, cũng nhất định sẽ có cách cùng đưa ta và chính hần lên trên.

Tử Thuần ngẩng người nhìn ta, trong lòng cảm xúc lẫn lộn. Ta còn đang nghĩ hần sẽ không thềm đếm xỉa tới, nhưng ai ngờ đến khi giọt nước mắt mặn chát của ta rơi xuống khuôn mặt hần, rồi lại chuẩn xác len lõi và bạc môi của hần, hần mới nhắm mắt, lắc đầu mỉm cười nói :

“ Di Nhi, đến cuối cùng, nàng vẫn khiến ta xao động như vậy...” Thanh âm dịu dàng tựa trăng này đã rất lâu rồi ta mới nghe thấy từ hần... Nhưng vì sao ta lại có linh cảm không tốt?

“ La Thiên Di, nàng hãy nhớ cho rõ cái tên Âu Dương Tử Thuần, nhớ kỹ, ngoài Thế Hiên ra, đã từng có người yêu nàng như sinh mạng... Chúc nàng hạnh phúc!”

Lần cuối cùng ta thấy là khuôn mặt mỉm cười ôn nhu của Tử Thuần, nụ cười mê hoặc không chút tạp niệm ,không chút tính toán, không chút mưu toan.

Sau đó, ta được Thế Hiên cứu lên, rồi nhào vào lòng chàng òa khóc thật to.

Ta thực sự không muốn Tử Thuần chết, thực sự không muốn. Nhưng lúc đó hần lại lựa chọn buông tha cho ta, buông tay ta, rơi xuống vực sâu... Khoảnh khắc ấy, tìm ta như ngừng đập, cũng hít thở không thông...

Từng kỉ niệm cứ như một cơn bão táp ủa về tâm trí ta, trở lại những ngày tháng đẹp nhất của ta và hần...

...

“ Ô? Muội là thái tử phi, Thất công chúa của Tử quốc sao?”

“ Vâng vâng, đúng là như vậy!” Được mỹ nam bắt chuyện, mắt ta sáng như sao, quên luôn chuyện hần là kẻ thù.

“ Ha ha! Bỏn vương đã nghe qua về muội...Có phải muội đã chế ra hai tuyệt tác không? Khi nào rảnh rồi thì đến vương phủ chỉ giáo nhé!”

...

“ Có... có thể gọi huynh là mỹ nam ca ca không?”

“ Mỹ nam ca ca? Rất có cá tính...”

...

“ Lòng con mèo này rất mượt, rất trắng, chi bằng lột ra làm áo choàng được đấy!”

...

“ Nàng đừng loạn, chỉ trở vào Hoàng Thượng là tội khi quân đấy”

“ Khi quân thì thế nào? Hiên đang ở trong tay các người, bây giờ nếu người giết ta, chàng nhất định cho dù có bị thương cũng sẽ vùng dậy một chưởng giết sạch!”

“ Vì sao?”

“ Hỏi thừa, vì ta là thê tử của..” Chữ cuối còn chưa nói hết , ta đã bị chặn lại, mà ‘cái thứ’ chặn lại đó chính là cánh môi đáng ghét của ai đó.

“ Từ bây giờ, nàng chính là thê tử của ta!”

...

“ Di Nhi, nàng phải nhớ kỹ, ngoài Thế Hiên ra, cũng từng có người yêu nàng như sinh mạng”

Tử Thuần ...

Hi vọng kiếp sau, chúng ta có thể là bằng hữu tốt một lần nữa!

40. Chương 39 : Hồi Kết

Ngày hôm sau, mọi thứ đã ổn định trở lại, Thế Hiên cũng đường đường chính chính đăng cơ, Phụ Hoàng và Mẫu Hậu lui về phía sau an nhàn làm Thái Thượng Hoàng cùng Thái Hậu.

Ngày đăng cơ cũng chính là ngày thành thân lần thứ hai của ta. Ta cảm thấy có chút buồn cười, hôm qua vừa mới làm tân nương đào hôn của Tử Thuần, hôm nay đã thành tân nương của chàng, hai ngày liên tiếp thành thân rồi sắc phong hoàng hậu này thật sự có chút kỳ dị. Nhất định dân chúng sẽ lại bàn tán.

Cũng may Thế Hiên biết cách vỗ về lòng dân, nói Âu Dương Tử Thuần hôm qua bị thích khách hành thích, đến nay vẫn bất vô âm tín nên đợi ba năm sau, nếu vẫn không thấy người liền an táng theo nghi lễ. Một nước không thể một ngày không có vua, nên chàng thay huynh trưởng tiếp quản thiên hạ.

Nhưng thật sự đúng là từ hôm qua đến giờ, đã cho biết bao nhiêu cao thủ leo xuống dưới tìm kiếm thi thể của Tử Thuần mà vẫn không thấy, kể cả một chút manh mối cũng không có. Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu ta, tuy không chắc chắn, nhưng vẫn hi vọng điều đó là đúng. Thử nghĩ xem, nếu Tử Thuần cũng giống ta, xuyên về Hiện đại thì sao nhỉ? Ha ha, nhất định sẽ rất thú vị!

Còn Ngọc Uyển Thanh được chàng ban cho làm Tuyết Thần Vương phi, an táng cùng Tuyết Thần vương gia.

Về phần Tiểu An, sau khi hay tin Tử Thuần rơi xuống vực, cũng một kiếm tự đâm vào tim, nói là muốn đi theo hầu hạ chủ tử dưới suối vàng.

Tiểu An cũng từng là bạn tốt , từng hầu hạ ta nên ta cũng lo hậu sự uội ấy cẩn thận, thấp vại nén nhang. Suy cho cùng, Tiểu An không có lỗi, ta cũng nghĩ, tình cảm nàng dành cho Tử Thuần cũng không đơn thuần chỉ là tình chủ tớ.

Tiểu Đào được ta cứu ra thì vô cùng kích động, khóc nức nở. Đào Đào và Phượng Nghiên hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ , được Thế Hiên tặng rất nhiều thứ còn Hàn Phong và Thương Hàn được tặng cho rất nhiều rượu ngon, là cống phẩm của nước nào đó, rượu này không mạnh, uống ngàn ly không say, thế nhưng lại khiến cho người ta thân thể thoải mái dị thường, rất khoan khoái. Ta có chút không hiểu, ngoài mùi vị giống rượu ra, loại nước này ngay cả tổ chất khiến cho người say cũng không có thì sao được gọi là rượu nhỉ?

Sau khi làm lễ sắc phong, ta lại được đưa vào động phòng ngồi chờ. Tiểu Đào và cung nữ giúp ta gỡ xuống những thứ trang sức nặng nề trên đầu xuống, xoa tóc ra. Cung phục Hoàng Hậu cũng được cởi ra, đổi thành một bộ hỉ phục mỏng manh, lộ ra làn da mịn như ngọc hút hồn người. Ài, Ngọc Nhi Công chúa a, thân thể của người, đúng là cực phẩm trong cực phẩm a!

Thế Hiên so với Tử Thuần còn gấp gấp hơn, khoảng chừng hai mươi phút sau, chàng đã đi vào phòng, mặt tuy ửng hồng nhưng bước chân vững vàng, không chút loạn. Xem ra, tửu lượng của chàng không tồi đâu mà.

Hai người chúng ta cùng uống rượu giao bôi, rồi cung nữ mới hành lễ, chúc vài câu rồi lui ra.

Tuy ta và chàng đã viên phòng , nhưng... nhưng dưới ánh nến mập mờ, ta lại vận hỉ phục mỏng manh như đồ ngủ thế này, đúng là có chút ngượng ngùng.

“ Hiên Hiên... ta thấy sắc trời còn sớm, lại đang là ban ngày, chính sự bề bộn nhiều việc, ta... hay để lúc khác? Bây giờ ta cùng chàng chơi một ván cờ vua được không?” Nói xong ta mới thấy hối hận, muốn cắn phăng cái lưỡi này đi cho xong.

“ Di Nhi, có ai lại muốn chơi cờ trong lúc này cơ chứ?” Hiên đỏ mặt cười nhìn ta, cực kỳ không khách khí cúi đầu ngậm lấy cánh môi ta, khe khẽ thì thầm bên tai “ Di Nhi, ngoài nàng ra, Âu Dương Thế Hiên ta tuyệt đối không lấy ai khác, Hậu Cung toàn bộ là của nàng, bất kỳ nữ nhân nào cũng đừng hòng bước vào nửa bước!”

“ Ô? Độc sủng ?” Ta ôm lấy cổ chàng, cười hết sức yêu mị . Nói ta bây giờ giống hồ ly tinh cũng chẳng sai.

“ Độc sủng”

Hai chữ ‘độc sủng’ chắc như đinh đóng cột, khiến ta tâm tình nhộn nhạo. Thế Hiên, ta kiếp này gặp được chàng, được chàng yêu thương, được làm thê tử của chàng, La Thiên Di ta còn mong gì hơn?

Không mong thiên trường địa cửu , chỉ mong sống chết bên nhau, mãi mãi không rời xa.

~END

~* P/S : Cuối cùng cũng hoàn rồi, he he he! Còn về Tử Thuần sống chết thế nào, mình sẽ viết tiếp ở phần II nhé! Phần II là hiện đại, mình lại không quen viết hiện đại cho lắm, nên nếu các bạn có đọc, cũng đừng ném đá , cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua (~^3^~). Híc, định viết thêm một phiên ngoại, nhưng không có ý tưởng, nên đành end tại đây vậy >”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-toi-cao>